ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

300 /2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ. Ι. Ανακοπής:

(Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ. Πρόσθετων Λόγων Ανακοπής:

(Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ. ΙΙ. Ανακοπής:

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αποτελούμενο από τον Δικαστή Νικόλαο Χατζημαρούλη, Πρωτοδίκη, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του Πρωτοδικείου Πειραιώς και την Γραμματέα Μαρίνα Γρηγοριάδου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 8.11.2024 για να συνεκδικάσει τις ανακοπές μεταξύ:

Α΄ ΑΝΑΚΟΠΗ:

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ – ΑΣΚΟΥΣΑΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ:

, η οποία παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου της Ευστράτιου Νικολακέα (Α.Μ. Δ.Σ.Αθηνών 24698) και κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗ – ΚΑΘ' ΗΣ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ: Εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις με την επωνυμία

ν), που εκπροσωπείται νόμιμα, ως μη δικαιούχος και μη υπόχρεος διάδικος της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία

η οποία έχει καταστεί ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία

ο), κατόπιν μεταβίβασης στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.3156/2003, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της και κατέθεσε προτάσεις.

Η ανακόπτουσα άσκησε την από 18.10.2023 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης ανακοπή, η συζήτηση της οποίας ορίσθηκε στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, γράφτηκε στο οικείο πινάκιο και εκφωνήθηκε στη σειρά της από αυτό. Εν συνεχεία, η ανακόπτουσα άσκησε τους από 22.10.2024 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης πρόσθετους λόγους ανακοπής, η συζήτηση των οποίων ορίσθηκε στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκαν στο οικείο πινάκιο.

Β΄ ΑΝΑΚΟΠΗ:

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ: παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου της Ευστράτιου Νικολακέα (Α.Μ. Δ.Σ.Αθηνών 24698) και κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗ: Εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις με την επωνυμία

που εκπροσωπείται νόμιμα, ως μη δικαιούχος και μη υπόχρεος διάδικος της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία η οποία έχει καταστεί ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία κατόπιν μεταβίβασης στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.3156/2003, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της και κατέθεσε προτάσεις.

Η ανακόπτουσα άσκησε την από 12.9.2024 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης ανακοπή, η συζήτηση της οποίας ορίσθηκε στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, γράφτηκε στο οικείο πινάκιο και εκφωνήθηκε στη σειρά της από αυτό.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ και κατά την συνεκφώνηση, αφενός, της Α΄ ανακοπής και των πρόσθετων λόγων αυτής, και, αφετέρου, της Β΄ ανακοπής από τη σειρά του πινακίου, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και στις προτάσεις που κατέθεσαν για εκάστη των ανακοπών.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα φέρονται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου: Α) η από 18.10.2023 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης ανακοπή και οι από 22.10.2024 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης πρόσθετοι λόγοι της ανωτέρω ανακοπής και Β) η από 12.9.2024 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης ανακοπή. Τα ανωτέρω ένδικα βοηθήματα αφορούν στους ίδιους διαδίκους, στην ίδια απαίτηση, στην ίδια αναγκαστική εκτέλεση, η οποία επισπεύδεται και ήδη προσβάλλεται, ερειδόμενη στον ίδιο εκτελεστό τίτλο, και, ως εκ τούτου, πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας, διότι, επιπλέον, υπάγονται στην ίδια διαδικασία των περιουσιακών διαφορών και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου από την συνεκδίκασή τους διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης και επέρχεται μείωση των εξόδων (άρθρα 31, 246 ΚΠολΔ), δεκτού γενομένου του σχετικώς υποβληθέντος από την ανακόπτουσα αιτήματος.

Α. Με την υπό κρίση υπό Α΄ ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους επί αυτής η ανακόπτουσα εκθέτουν ότι η καθ' ης η ανακοπή αιτήθηκε και πέτυχε την έκδοση της υπ' αριθ. διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά και με βάση το πρώτο εκτελεστό απόγραφο αυτής μετά της από 27.9.2023 επιταγής προς

πληρωμής, η ανακόπτουσα επιτάχθηκε να καταβάλει στην καθ' ης το ποσό των 122.129,01 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, συνολικά δε το ποσό των 123.474,01 ευρώ, για απαίτηση απορρέουσα από την υπ' αριθ.) σύμβαση ανοίγματος πίστωσης σε ιδιώτες με ανοικτό λογαριασμό, συναφθείσα μεταξύ, αφενός, της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία » και, αφετέρου, της ανακόπτουσας ως πιστούχου και των ως εγγυητών. Ότι για τους προβαλλόμενους στο δικόγραφο της ανακοπής καθώς και στο δικόγραφο των πρόσθετων λόγων, ζητεί να ακυρωθούν 1) η υπ' αριθ. διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά και 2) η από 27.9.2023 επιταγή προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, καθώς και να καταδικαστεί η καθ' ης στα δικαστικά της έξοδα, υπολογιζόμενα στο διπλάσιο βάσει του άρθρου 64 ν.4194/2013 ενόψει της σώρευσης στο ίδιο δικόγραφο πλειόνων αιτήσεων. Στο ανωτέρω δικόγραφο παραδεκτά σωρεύονται τόσο η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ όσο και η κατά το άρθρο 933 ΚΠολΔ ανακοπή, με την οποία η ανακόπτουσα βάλλει κατά της επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτέλεσης. Η υπό κρίση ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής αρμόδια (άρθρα 632 παρ. 1 εδ. α' όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του δυνάμει του άρθρου 1 άρθρου τέταρτου του Ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α 87/23-07-2015, 14 παρ. 2 και 18 ΚΠολΔ) φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά την προκείμενη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 εδ. τελ, 591, 614 ΚΠολΔ, όπως αυτά ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους σύμφωνα με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του Ν. 4335/2015). Η ανακοπή αυτή κατά της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, ασκήθηκε εμπρόθεσμα (άρθρο 632 παρ. 2 εδ. α ΚΠολΔ), ήτοι εντός της προθεσμίας των δεκαπέντε (15) εργάσιμων ημερών από την επίδοση της διαταγής πληρωμής στην ανακόπτουσα που έλαβε χώρα την 4.10.2023 ((βλ. την σχετική ενυπόγραφη επισημείωση στην τεθείσα επί του προσκομισθέντος αντιγράφου της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής μετά της συμπροσβαλλόμενης επιταγής προς πληρωμή σφραγίδα της δικαστικής επιμελήτριας που προσκομίζει με επίκληση η ανακόπτουσα), και, συγκεκριμένα, κατατέθηκε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου την 24.10.2023 και επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή την 25.10.2023 (βλ. την υπ' αριθ. έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Πειραιώς). Περαιτέρω, αναφορικά με την βάλλουσα κατά της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης ανακοπή, ομοίως παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, που είναι καθ' ύλη (άρθρο 933 παρ. 1 εδάφιο α΄ΚΠολΔ) και κατά τόπο (άρθρα 933 παρ. 3, 584 και 22 ΚΠολΔ) αρμόδιο, κατά την ίδια ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 και 591, 937 παρ. 3 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, ασκήθηκε εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τα ως άνω ήδη διαληφθέντα, καθώς, επιπλέον, από την επισκόπηση του φακέλου της δικογραφίας, δεν προκύπτει ότι μετά την επίδοση της ως άνω επιταγής προς πληρωμή έλαβε χώρα άλλη πράξη εκτέλεσης (άρθρο 934 παρ. 1 περίπτωση α΄ΚΠολΔ). Τέλος, και το δικόγραφο των πρόσθετων λόγων της ανακοπής ασκήθηκε εμπρόθεσμα, δεδομένου ότι αυτό κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 24.10.2024 και επιδόθηκε στην καθ' ης αυθημερόν (βλ. την υπ' αριθ. έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Πειραιά), ήτοι οκτώ τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση της υπόθεσης κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας (8.11.2024), σύμφωνα με το άρθρο 585 παρ.2 εδ.β΄ΚΠολΔ. Συνεπώς, η υπό κρίση ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής ασκούνται παραδεκτά και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 του ν.3156/2003 "Ομολογιακά δάνεια, Τιτλοποίηση απαιτήσεων από ακίνητα κλπ", για τους σκοπούς του νόμου αυτού, τιτλοποίηση απαιτήσεων είναι η μεταβίβαση επιχειρηματικών απαιτήσεων λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ του μεταβιβάζοντος και του αποκτώντος, σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής, η εξόφληση των οποίων πραγματοποιείται: α) από το προϊόν είσπραξης των επιχειρηματικών απαιτήσεων που μεταβιβάζονται ή β) από δάνεια, πιστώσεις ή συμβάσεις παραγώγων χρηματοοικονομικών μέσων. Ως "ιδιωτική τοποθέτηση" θεωρείται η διάθεση των ομολογιών σε περιορισμένο κύκλο προσώπων, που δεν μπορεί να υπερβαίνει τα εκατόν πενήντα. "Μεταβιβάζων", κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, μπορεί να είναι έμπορος με εγκατάσταση στην Ελλάδα και "αποκτών" μόνο νομικό πρόσωπο - ανώνυμη εταιρία - με σκοπό την απόκτηση και την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (Εταιρία Ειδικού Σκοπού, σύμφωνα με την ορολογία που έχει επικρατήσει διεθνώς). Η εταιρία καταβάλλει το τίμημα και "τιτλοποιεί" τις απαιτήσεις εκδίδοντας αξιόγραφα, "ομολογίες", ονομαστικής αξίας τουλάχιστον 100.000 € η κάθε μία (βλ. παρ. 5 του άρθρου αυτού). Στην πιο απλή μορφή της, η τιτλοποίηση συνίσταται στην εκχώρηση (μεταβίβαση λόγω πωλήσεως) απαιτήσεων από έναν ή περισσότερους τομείς δραστηριότητας μιας εταιρίας προς μια άλλη εταιρία, η οποία έχει ως ειδικό σκοπό την αγορά των εν λόγω απαιτήσεων έναντι τιμήματος. Το τίμημα καταβάλλεται από το προϊόν της διάθεσης σε επενδυτές ομολογιών, στο πλαίσιο ομολογιακού δανείου, το οποίο η λήπτρια εταιρία εκδίδει για το σκοπό αυτό και το διαθέτει σε τρίτους (επενδυτές) και στη συνέχεια με το αντίτιμο των ομολόγων εξοφλεί το τίμημα της αγοράς. Η πώληση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 513 επ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του νόμου αυτού (παρ. 6). Η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων καταχωρίζεται σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν.2844/2000 (παρ. 8). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης, σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο, επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης και η μεταβίβαση αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την εταιρεία ειδικού σκοπού στον οφειλέτη (παρ. 9). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν.2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 8 του ιδίου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παρ. 1. Η ανωτέρω καταχώριση γίνεται με δημοσίευση (κατάθεση εντύπου, η μορφή του οποίου καθορίστηκε με την 161337/30-10-2003 - ΦΕΚ Β' 1688/2003 υπουργική απόφαση και ήδη με την 20783/09-11-2020 - ΦΕΚ Β' 4944/09-11-2020 - απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης) στο ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, ως ενεχυροφυλακεία δε, έως την ίδρυση τους με π.δ/γμα, ορίζονται τα κατά τόπους λειτουργούντα σήμερα υποθηκοφυλακεία ή κτηματολογικά γραφεία της έδρας των Πρωτοδικείων. Συνοπτικώς, τα στοιχεία που περιέχονται στο άνω έντυπο με την προκαθορισμένη μορφή είναι: α) τα στοιχεία των συμβαλλομένων, β) οι όροι της σύμβασης (λ.χ. νόμισμα και ποσό του τιμήματος της αγοράς), γ) ο τύπος των επιχειρηματικών απαιτήσεων, δ) το οφειλόμενο κεφάλαιο ανά επιχειρηματική απαίτηση και ανά σύνολο, ε) τα στοιχεία των οφειλετών και οι παρεπόμενες εμπράγματες και ενοχικές απαιτήσεις. Ο ν.3156/2003 προβλέπει ότι επί μιας σύμβασης μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων από Τράπεζα σε μία εταιρεία ειδικού σκοπού είναι δυνατό να ανατεθεί, με σύμβαση που συνάπτεται εγγράφως και σημειώνεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν.2844/2000

(παρ. 16), η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα που παρέχει νομίμως υπηρεσίες, σύμφωνα με το σκοπό του, στον Ευρωπαϊκό Χώρο, στον μεταβιβάζοντα ή και σε τρίτο, εφόσον ο τελευταίος είτε είναι εγγυητής των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων είτε ήταν επιφορτισμένος με τη διαχείριση ή την είσπραξη των απαιτήσεων πριν τη μεταβίβασή τους στον αποκτώντα. Αν η εταιρεία ειδικού σκοπού (απόκτησης) δεν εδρεύει στην Ελλάδα και οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις κατά καταναλωτών πληρωτέες στην Ελλάδα, τα πρόσωπα στα οποία ανατίθεται η διαχείριση πρέπει να έχουν εγκατάσταση στην Ελλάδα. Σε περίπτωση υποκατάστασης του διαχειριστή, ο υποκατάστατος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον διαχειριστή" (παρ. 14). Εξάλλου, με τον ν.4354/2015 "Διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων κλπ", εισήχθησαν στην ελληνική έννομη τάξη δύο διακριτά εταιρικά σχήματα οι "εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις" (ΕΑΑΔΠ) και οι "εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις" (ΕΔΑΔΠ), οι οποίες δραστηριοποιούνται υπό την εποπτεία της Τράπεζας της Ελλάδος, ενώ προβλέπονται δύο νέα συμβατικά μορφώματα, η σύμβαση πώλησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις. Αμφότερα τα συμβατικά μορφώματα υπόκεινται σε σοβαρούς περιορισμούς, ως προς τον τύπο, τα πρόσωπα που δικαιούνται να συμβληθούν και το περιεχόμενό τους, που προβλέπονται από τις διατάξεις των άρθρων 1 έως 3 του άνω ν.4354/2015. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 β του ν.4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν.4643/2019, η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια, που έχουν χορηγήσει ή χορηγούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, όπως και απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, πλην της περίπτωσης δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του ν.4261/2014, μπορεί να λάβει χώρα μόνο λόγω πώλησης, δυνάμει σχετικής έγγραφης συμφωνίας, σύμφωνα και με τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 3, προς τους κατωτέρω, ως προς μεν τα πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα αποκλειστικά, ως προς δε τις εταιρείες προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας δυνητικά, ήτοι: αα) Ανώνυμες εταιρίες που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, εδρεύουν στην Ελλάδα και καταχωρίζονται στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (ΓΕΜΗ), ββ) Εταιρίες που έχουν έδρα στον Ευρωπαϊκό Χώρο, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και γγ) Εταιρίες που έχουν έδρα σε τρίτες χώρες, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη διατάξεων της ενωσιακής νομοθεσίας, οι οποίες έχουν διακριτική ευχέρεια να εγκαθίστανται στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος, υπό την προϋπόθεση ότι η έδρα τους δεν βρίσκεται σε κράτος που έχει προνομιακό φορολογικό καθεστώς ή σε μη συνεργάσιμο κράτος. Συνεπώς, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν.4354/2015, στη σύμβαση μεταβίβασης (πώλησης) απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια που έχουν χορηγήσει πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να είναι, ως πωλητές μόνον πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα και ως αγοραστές μόνον ΕΑΑΔΠ (Εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 α του ως άνω ν.4354/2015, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν.4643/2019, η διαχείριση των απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις που χορηγούνται ή έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, καθώς και των απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, εκτός των αναφερόμενων στην περίπτωση δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του ν.4261/2014, ανατίθεται στους κατωτέρω, ως προς μεν τα πιστωτικά και

χρηματοδοτικά ιδρύματα αποκλειστικά, ως προς δε τις εταιρείες προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας δυνητικά: ήτοι, αα) σε ανώνυμες εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις, ειδικού και αποκλειστικού σκοπού, υπό την επιφύλαξη της παρ. 20, που εδρεύουν στην Ελλάδα και ββ) σε εταιρίες που εδρεύουν σε κράτος - μέλος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, με την προϋπόθεση ότι έχουν εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα μέσω υποκαταστήματος, με σκοπό τη διαχείριση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, με την επιφύλαξη των διατάξεων της Οδηγίας 2013/36 (EEL 176/338/27-6-2013), καθώς και της Οδηγίας 2004/39 (EEL 145/2004) και της περίπτωσης δ' της παρούσας παραγράφου. Δηλαδή, στη σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις δύνανται να συμβάλλονται αφενός πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ή ΕΑΑΔΠ (Εταιρείες απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) και αφετέρου ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις). Εξάλλου, οι ΕΔΑΔΠ (Εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) είναι ανώνυμες εταιρίες ειδικού και αποκλειστικού σκοπού, που αποτελούν χρηματοδοτικά ιδρύματα, λαμβάνουν ειδική άδεια λειτουργίας από την ΤτΕ, η οποία δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και εποπτεύονται, για τη συμμόρφωσή τους προς τις διατάξεις του παρόντος νόμου από την Τράπεζα της Ελλάδος (άρθρο 1 παρ. 1 περ. α', όπως το δεύτερο εδάφιο της περ. α' αντικαταστάθηκε με το άρθρο 69 παρ. 1 του ν.4549/2018). Αντικείμενο της δραστηριότητάς τους ορίζεται η διαχείριση των απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις που χορηγούνται ή έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα (καθώς και απαιτήσεων εταιρειών προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας) (άρθρο 1 παρ. α'), οι οποίες (απαιτήσεις) μπορεί να είναι είτε καθυστερούμενες είτε ενήμερες. Περαιτέρω, το άρθρο 2 παρ. 1 - 3 του ν.4354/2015, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 70 του ν.4389/2016, προβλέπει ότι στις Εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.) δύναται να ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί ή χορηγούνται από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, πλην του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων (περίπτωση δ της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του ν.4261/2014). Η παραπάνω ρύθμιση εισάγει διπό περιορισμό ως προς το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής της, καθόσον, αφενός μεν εξουσιοδοτών (αναθέτων την διαχείριση) μπορεί να είναι μόνον πιστωτικό ίδρυμα ή ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις), αφετέρου δε διαχειριστής μπορεί να είναι μόνον ΕΔΑΔΠ (Εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) που έχει λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος (1 παρ. 1 α' ν.4354/2015). Επίσης, η πώληση και μεταβίβαση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων και πιστώσεων, που έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του ν.4354/2015, και μπορεί να γίνει μόνον προς αδειοδοτημένη ΕΑΑΔΠ (Εταιρεία απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις) (ή ανάλογη αλλοδαπή εταιρεία που έχει εγκατασταθεί νόμιμα στην Ελλάδα, με τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 παρ. 1 β' περιπ. ββ και γγ ν.4354/2015) και διέπονται (όπως και στις περιπτώσεις της μεταβίβασης απαιτήσεων με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν.3156/2003 για την τιτλοποίηση απαιτήσεων), η μεν πώληση από τις διατάξεις του άρθρου 513 επομ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επομ. ΑΚ (άρθρο 3 παρ.1). Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 2 του Ν.4354/2015, η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων προς τις Ε.Δ.Α.Δ.Π (Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις) υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπο Ν.4354/2015) και περιλαμβάνει, κατ' ελάχιστο περιεχόμενο, τα ακόλουθα: (α) τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης, (β) τις πράξεις της διαχείρισης, οι οποίες μπορεί να συνίστανται ιδίως στη νομική και λογιστική παρακολούθηση, την είσπραξη, τη διενέργεια διαπραγματεύσεων με τους

οφειλέτες των προς διαχείριση απαιτήσεων και τη σύναψη συμβάσεων συμβιβασμού κατά την έννοια των άρθρων 871 – 872 ΑΚ ή ρύθμισης και διακανονισμού οφειλών σύμφωνα με τον Κώδικα Δεοντολογίας, όπως έχει θεσπισθεί με την υπ' αριθ. 116/25.8.2014 απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 1 του ν.4224/2013 και (γ) την καταβλητέα αμοιβή διαχείρισης, η οποία σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να μετακυλίεται στον υπόχρεο καταβολής της απαίτησης. Περαιτέρω, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 περ. γ του ν.4354/2015, η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή, μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων, που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά τον παρόντα νόμο από την Τράπεζα της Ελλάδος, τα δε δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες, λόγω πώλησης, απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους. Οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις. Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του άνω νόμου 4354/2015, οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν.4307/2014 (Α' 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης. Αμφότεροι οι ως άνω νόμοι 3156/2013 και 4354/2015 έχουν παραπλήσιο αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής, καθώς και οι δύο καθορίζουν τις προϋποθέσεις για την μεταβίβαση - πώληση των απαιτήσεων (ειδικά δε στην περίπτωση του Ν.4354/2015 των τραπεζικών) από τους φορείς τους προς τρίτους, με τη διαφοροποίηση ότι στην περίπτωση του Ν.3156/2003, μετά την πώληση ακολουθεί το στάδιο τη έκδοσης ομολογιών (της τιτλοποίησης) και ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη των απαιτήσεων αυτών από εταιρείες διαχείρισης, ωστόσο ο Ν.4354/2015 περιέχει πληρέστερο ρυθμιστικό πλαίσιο για το καθεστώς λειτουργίας των εταιρειών διαχείρισης, τόσο στο πεδίο του ουσιαστικού, όσο και στο πεδίο του δικονομικού δικαίου. Όπως προεκτέθηκε, στην περίπτωση της μεταβίβασης απαιτήσεων με σκοπό την τιτλοποίηση σύμφωνα με το ν.3156/2003, στο άρθρο 10 παρ. 14 αυτού ορίζεται ότι η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των τιτλοποιημένων απαιτήσεων μπορεί να ανατίθεται συμβατικά σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα, στον ίδιο τον μεταβιβάζοντα ή σε τρίτο - εγγυητή με τις προϋποθέσεις που ειδικότερα ορίζονται σ' αυτή. Με τη διάταξη αυτή δεν παρέχεται ρητά στην εταιρεία διαχείρισης, η οποία, συμβαλλόμενη με την εταιρεία απόκτησης, αποκτά κατά το ουσιαστικό δίκαιο την εξουσία είσπραξης αλλότριας απαίτησης (ήτοι απαίτησης της εταιρείας απόκτησης), και η δικονομική εξουσία να εγείρει αγωγή και κάθε άλλο ένδικο βοήθημα για την είσπραξή της, με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, απολαμβάνοντας έννομη προστασία στο όνομά της, όπως ρητά προβλέπεται τούτο για τις εταιρείες διαχείρισης στην προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 του ν.4354/2015, δυνάμει της οποίας ο νομοθέτης εξόπλισε τις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων, στις οποίες ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων, με βάση το νόμο αυτό, και με τη δικονομική εξουσία να ενεργούν, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, στο όνομά τους, το σύνολο των αναγκαίων δικαστικών, αλλά και εξώδικων ενεργειών, προς είσπραξη των υπό την διαχείρισή

τους απαιτήσεων. Η προβλεπόμενη από το άρθρο 2 παρ. 4 του ν.4354/2015 εξαιρετική νομιμοποίηση της εταιρείας διαχείρισης ως μη δικαιούχου διαδίκου, διευκολύνει τις εταιρείες απόκτησης, οι οποίες συνήθως έχουν έδρα στην αλλοδαπή, καθώς απαλλάσσονται από το βάρος της διαχείρισης των απαιτήσεων αυτών και της επιμέλειας της δικαστικής επιδίωξής τους, αφού αυτή ασκείται αποκλειστικά από τις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων (άρθρο 1 στοιχ. γ' ν.4354/2015), χωρίς να βλάπτει τα ουσιαστικά δικαιώματα των δανειοληπτών - καταναλωτών, οι οποίοι ασκούν τα δικαιώματά τους ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων κατά εταιρειών, οι οποίες έχουν λάβει ειδική άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος, που έχει δημοσιευθεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και οι οποίες εδρεύουν στην Ελλάδα και λειτουργούν εντός ενός συγκεκριμένου αυστηρού νομικού καθεστώτος εποπτευόμενες από την Τράπεζα της Ελλάδος. Ενόψει αυτών είναι ερευνητέο, αν οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων του ν.4354/2015 απολαμβάνουν την προβλεπόμενη από τα νόμο αυτό εξαιρετική νομιμοποίηση ως μη δικαιούχοι διάδικοι και στην περίπτωση που τους έχει ανατεθεί η διαχείριση απαιτήσεων με το καθεστώς του ν.3156/2003, μολονότι τέτοια νομιμοποίηση δεν θεσπίζεται ρητά με τα ν.3156/2003. Στην ελληνική έννομη τάξη η κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση προϋποθέτει ειδική νομοθετική ρύθμιση, η οποία απονέμει στο πρόσωπο την ιδιότητα του μη δικαιούχου ή μη υπόχρεου διαδίκου, όπως λχ συμβαίνει με το σύνδικο της πτώχευσης, τον εκτελεστή διαθήκης, τον εκκαθαριστή κληρονομίας, τον αναγκαστικό διαχειριστή, τον Εισαγγελέα στη δίκη ακύρωσης του γάμου κλπ. Ωστόσο, η πρόβλεψη μιας περίπτωσης εξαιρετικής νομιμοποίησης από το νομοθέτη δεν απαιτεί πανηγυρική διατύπωση ότι πρόκειται για μη δικαιούχο ή μη υπόχρεο διάδικο, εφόσον από την τελολογική ερμηνεία της εφαρμοστέας διάταξης, σύμφωνα με την οποία μεταξύ των περισσοτέρων δυνατών νοημάτων, που καλύπτονται από το γράμμα του ερμηνευόμενου κανόνα δικαίου πρέπει να αναζητείται εκείνο που επιτυγχάνει την πληρέστερη πραγμάτωση του ρυθμιστικού σκοπού του, δηλαδή την πληρέστερη διασφάλιση της αξιολογικής στάθμισης των εκατέρωθεν συμφερόντων, προκύπτει ότι ο σκοπός του νομοθέτη είναι να εξοπλίσει το πρόσωπο, που νομιμοποιείται προς είσπραξη μιας απαίτησης τρίτου κατά το ουσιαστικό δίκαιο και με τη δικονομική εξουσία να ενεργεί κάθε αναγκαία για την είσπραξή της διαδικαστική πράξη και ενέργεια με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου. Προς τούτο συγκλίνει και η αντικειμενική θεωρία, σύμφωνα με την οποία ο ερμηνευτής ενός κανόνα δικαίου αναζητεί το αντικειμενικό νόημα του νόμου, δηλαδή την ενυπάρχουσα στον κανόνα δικαίου λογική, έτσι ώστε αυτός, ενόψει του όλου συστήματος δικαίου, των υφισταμένων συνθηκών και των αντιμαχομένων συμφερόντων και αναγκών να μπορεί να επιτελέσει τον σκοπό για τον οποίο θεσπίστηκε. Ο νομοθέτης, στο άρθρο 2 παρ. 4 του ν.4354/2015 ρύθμισε ρητά το ειδικό δικονομικό καθεστώς των εταιρειών διαχείρισης, απονέμοντας σ' αυτές την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου. Ωστόσο, αυτές οι εταιρείες διαχείρισης υπάγονται σε μια ευρύτερη κατηγορία εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, όπως είναι και εκείνες του ν.3156/2003. Ως εκ τούτου, η διαφορετική αντιμετώπιση των εταιρειών διαχείρισης του ν.3156/2003 από εκείνες του ν.4354/2015 θα έχει ως συνέπεια λογική ανακολουθία στο εσωτερικό σύστημα του νόμου. Αυτό, άλλωστε, συνάγεται και από τη συστηματική ερμηνεία των ως άνω κανόνων δικαίου, οι οποίοι παρουσιάζουν νοηματική και λειτουργική συνοχή μεταξύ τους, αφού και οι δύο ρυθμίζουν τη διαχείριση και είσπραξη απαιτήσεων τρίτων. Γι' αυτό οι ανωτέρω δύο νόμοι θα πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να βρίσκονται σε αρμονία μεταξύ τους, ανεξαρτήτως αν η απόκτηση των απαιτήσεων από τις εταιρείες ειδικού σκοπού έγινε με τη διαδικασία της τιτλοποίησης και εκχώρησης βάσει του ν.3156/2003 ή με τη διαδικασία της πώλησης βάσει του ν.4354/2015. Περαιτέρω, στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 δ' του ν.4354/2015 ορίζεται ότι οι διατάξεις του δεν

επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του ν.3156/2003, ενώ και στην αιτιολογική έκθεση αυτού σημειώνεται ότι "παρέχονται στα πιστωτικά ιδρύματα τα θεσμικά εργαλεία αξιοποίησης του χαρτοφυλακίου τους, καθώς θα έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν είτε την εφαρμογή του νόμου περί τιτλοποίησης απαιτήσεων (ν.3156/2003) είτε το θεσμικό πλαίσιο που προκρίνεται με το ν.4354/2015). Η προβλεπόμενη με την πιο πάνω διάταξη παράλληλη εφαρμογή των δύο νομοθετημάτων αναφέρεται στη διαδικασία μεταβίβασης των απαιτήσεων και σκοπεύει να διευκολύνει τις συναλλαγές που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ν.3156/2003, απαλλάσσοντας τους συμβαλλόμενους από τις επιπλέον προβλεπόμενες ειδικότερες προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη μεταβίβαση των απαιτήσεων με βάση το ν.4354/2015. Η ως άνω ερμηνεία, σύμφωνα με την οποία επιβάλλεται ενιαία εφαρμογή του άρθρου 2 παρ. 4 του ν.4354/2015, τόσο στις περιπτώσεις που η διαχείριση των απαιτήσεων έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 14 του ν.3156/2003, όσο και όταν έχει αναληφθεί με βάση τις διατάξεις του ν.4354/2015, εξυπηρετεί το νομοθετικό σκοπό της διευκόλυνσης της διαχείρισης των απαιτήσεων και επιλύει κατά τρόπο ενιαίο το ζήτημα της δικονομικής υπόστασης των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων, επιτυγχάνοντας έτσι την αρμονική ένταξη του ερμηνευόμενου Ν. 3154/2003 στο σύστημα, χωρίς η προσέγγιση αυτή να επηρεάζεται από τις διαφορετικές συνθήκες κάτω από τις οποίες θεσπίστηκαν τα ως άνω δύο νομοθετήματα. Η διαφορετική αντιμετώπιση του ζητήματος, σύμφωνα με την οποία οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις του ν.4354/2015 διαθέτουν την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση του άρθρου 2 παρ. 4 αυτού, μόνο όταν η μεταβίβαση και ανάθεση της διαχείρισης των απαιτήσεων στις εν λόγω εταιρείες γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.4354/2015 και όχι όταν έχει πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τις διατάξεις για την τιτλοποίηση των απαιτήσεων του ν.3156/2003, θα ήταν αντίθετη προς την αρχή της ενότητας και ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδαφ. α' του Συντάγματος και επιβάλλει τη σαφήνεια και την προβλέψιμη εφαρμογή των εκάστοτε νομοθετικών ρυθμίσεων, η οποία πρέπει να τηρείται, ιδίως όταν πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν σοβαρές οικονομικές συνέπειες για τους ενδιαφερόμενους, όπως οι προαναφερόμενες διατάξεις. Τέλος, υπέρ της ανωτέρω ερμηνευτικής προσέγγισης ότι ο διαχειριστής των τιτλοποιημένων απαιτήσεων του ν.3156/2003 νομιμοποιείται ως μη δικαιούχος διάδικος αποτελεί και η ιστορική καταγωγή του ν.3156/2003. Ειδικότερα, η τιτλοποίηση απαιτήσεων προβλέφθηκε για πρώτη φορά στην ελληνική νομοθεσία με το άρθρο 14 του ν.2801/2000 και αφορούσε την τιτλοποίηση απαιτήσεων του Ελληνικού Δημοσίου, στη συνέχεια δε, ο θεσμός αυτός επεκτάθηκε και στον ιδιωτικό τομέα με τη θέσπιση του ν.3156/2003. Με την παρ. 13 του άρθρου 14 του άνω ν.2801/2000 ορίστηκε ότι η είσπραξη των εκχωρούμενων απαιτήσεων συνεχίζει να γίνεται από το Ελληνικό Δημόσιο στο όνομα και για λογαριασμό αυτού, σύμφωνα με τις ισχύουσες κάθε φορά διατάξεις, για την είσπραξη δημόσιων εσόδων και με όλα τα διαδικαστικά προνόμια του Ελληνικού Δημοσίου, σαν να μην είχε λάβει χώρα εκχώρηση ή μεταβίβαση των σχετικών απαιτήσεων, οι δε προβλεπόμενες επί των εσόδων κρατήσεις και δικαιώματα υπέρ τρίτων αποδίδονται στους δικαιούχους τους, με βάση τις ισχύουσες διατάξεις. Ο εκδοχέας των απαιτήσεων δεν νομιμοποιείται να παρέμβει ή να συμμετάσχει κατά οποιονδήποτε τρόπο στις σχετικές διαδικασίες. Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου εφαρμόζονται κατ' αναλογία και όταν πρόκειται για εκχώρηση απαιτήσεων ΝΠΔΔ. Συνεπώς, με βάση τον ως άνω νόμο, που προηγήθηκε του ν.3156/2003, το Ελληνικό Δημόσιο ως διαχειριστής των τιτλοποιημένων απαιτήσεων έχει την αποκλειστική εξουσία να ενεργεί στο όνομά του ως μη δικαιούχος διάδικος όλες τις αναγκαίες ενέργειες και διαδικασίες για την είσπραξη των εκχωρημένων ή μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, ενώ ο εκδοχέας των

απαιτήσεων στερείται νομιμοποίησης. Η υποστηριζόμενη άποψη ότι οι εταιρείες διαχείρισης νομιμοποιούνται ως μη δικαιούχοι διάδικοι μόνο όταν η μεταβίβαση των απαιτήσεων και η ανάθεση της διαχείρισης σ' αυτές γίνεται με βάση τις διατάξεις του ν.4354/2015, λόγω του ότι προβλέπεται διαφορετική φορολογική μεταχείριση των εταιρειών διαχείρισης στους δύο νόμους, καθώς ο ν.3156/2003 θέτει τις τιτλοποιημένες απαιτήσεις υπό καθεστώς φορολογικής ατέλειας, ενώ οι μεταβιβάσεις που γίνονται με βάση το ν.4354/2015 υπόκεινται σε φορολογία, δεν μπορεί να στηρίξει πειστικά αυτή τη διαφορετική άποψη. Επίσης, το επιχείρημα υπέρ της ίδιας ως άνω άποψης, λόγω του ότι ο ν.4354/2015 θέτει ως απαραίτητη προϋπόθεση για την πώληση των μη εξυπηρετούμενων δανείων των καταναλωτών την προηγούμενη πρόσκληση του συνεργάσιμου δανειολήπτη και του εγγυητή για να διακανονίσουν τις οφειλές τους (άρθρο 3 παρ. 2 ν.4354/2015), ενώ ο ν.3156/2003 δεν περιλαμβάνει τέτοια πρόβλεψη, είναι ατελέσφορο, διότι η τήρηση αυτής της προϋπόθεσης δεν απαιτείται σε όλες τις περιπτώσεις, αφού εξαιρούνται από την προϋπόθεση αυτή απαιτήσεις επίδικες ή επιδικασθείσες και απαιτήσεις κατά οφειλετών μη συνεργάσιμων (άρθρο 3 παρ. 2 εδαφ. β ν.4354/2015). Συνεπώς, με βάση τον ως άνω νόμο, που προηγήθηκε του ν.3156/2003, το Ελληνικό Δημόσιο ως διαχειριστής των τιτλοποιημένων απαιτήσεων έχει την αποκλειστική εξουσία να ενεργεί στο όνομά του ως μη δικαιούχος διάδικος όλες τις αναγκαίες ενέργειες και διαδικασίες για την είσπραξη των εκχωρημένων ή μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, ενώ ο εκδοχέας των απαιτήσεων στερείται νομιμοποίησης (ολΑΠ 1/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον πρώτο λόγο της ανακοπής της και κατά το πρώτο σκέλος αυτού η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι είναι άκυρη η διαταγή πληρωμής λόγω επίκλησης των περί τιτλοποίησης διατάξεων του ν.3156/2003 ως προς την υποτιθέμενη πώληση και μεταβίβαση απαιτήσεων και όχι των ισχυουσών αντίστοιχων διατάξεων του ν.4354/2015 περί πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων σε καθυστέρηση, ως εκ τούτου, είναι άκυρη και η ένδικη αναγκαστική εκτέλεση που επισπεύδεται με βάση τον εν λόγω εκτελεστό τίτλο. Ότι κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής η καθ' ης επικαλέστηκε τις περί τιτλοποίησης διατάξεις του ν.3156/2003 ως προς την υποτιθέμενη πώληση της ένδικης απαίτησης και όχι τις περί πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων ισχύουσες διατάξεις του ν.4354/2015. Με τον παρόντα λόγο η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι ακύρως εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής και ακύρως επισπεύδεται η ένδικη αναγκαστική εκτέλεση, λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης της καθ' ης κατά την αίτηση - έκδοση της διαταγής πληρωμής, αλλά και ως επισπεύδουσα την ένδικη εκτέλεση, αφού η τελευταία ενήργησε ως διαχειρίστρια της ένδικης απαίτησης της ειδικής διαδόχου της αρχικής δικαιούχου της απαίτησης τράπεζας, κατόπιν μεταβίβασης της απαίτησης στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων κατά το ν.3156/2003, πλην όμως στην πραγματικότητα η καθ' ης δεν είχε εξουσία να πράξει αυτό, αφού, σε αντίθεση με το ν.4354/2015, ο ν.3156/2003 δεν προσδίδει στον διαχειριστή απαίτησης, που μεταβιβάστηκε προς τιτλοποίηση, την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου, άρα ούτε και τη νομιμοποίηση προς άσκηση πράξεων όπως η έκδοση διαταγής πληρωμής και η σύνταξη και επίδοση επιταγής προς εκτέλεση κάτωθι αυτής. Ότι οι διατάξεις του ν.4354/2015, που προβλέπουν την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση (ως μη δικαιούχων διαδίκων) των εταιρειών διαχείρισης δανείων, δεν εφαρμόζονται επί των εταιρειών διαχείρισης του ν.3156/2003, αφού πρόκειται για διαφορετικές νομοθετικές ρυθμίσεις, που εξακολουθούν να ισχύουν παράλληλα για τις μεταβιβασθείσες απαιτήσεις που γίνονται κατά τους όρους και τη διαδικασία καθενός νόμου, ενώ ακριβώς για να μην υπάρχει σύγχυση για τις εφαρμοζόμενες σε κάθε περίπτωση νομοθετικές ρυθμίσεις, ρητά ορίστηκε στο άρθρο 1

παρ.1 περ.δ' του ν.4354/2015 ότι οι διατάξεις του τελευταίου δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του ν.3156/2003. Ότι, εν προκειμένω, η καθ' ης εταιρεία, στην οποία η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού (απόκτησης με τιτλοποίηση απαιτήσεων) του ν.3156/2003 ανέθεσε την διαχείριση των αποκτώμενων απαιτήσεων, μεταξύ των οποίων και της επίδικης, δεν έχει οριστεί εκ του νόμου μη δικαιούχος, κατ' εξαίρεση νομιμοποιούμενος, διάδικος και επομένως δεν νομιμοποιείται να ενεργεί τις ένδικες πράξεις για λογαριασμό της εντολέως της, που γι' αυτό τον λόγο τυγχάνουν άκυρες. Με αυτό το περιεχόμενο, ο προκείμενος λόγος που αφορά στο πραγματικό της μεταβίβασης και της νομιμοποίησης της καθ' ης ως διαχειρίστριας της ένδικης απαίτησης με δικαιούχο ως ειδική διάδοχο της εταιρείας αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού

» κρίνεται νόμω αβάσιμος και, ως εκ τούτου, απορριπτέος, καθώς, με βάση την ανωτέρω νομική σκέψη (ολΑΠ 1/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), την οποία το παρόν Δικαστήριο προκρίνει ως ορθότερη έναντι της μειοψηφήσασας θέσης, που διατυπώθηκε με αυτήν, κατά την παράλληλη και συνδυαστική εφαρμογή των διατάξεων των ν.4354/2015 και ν.3156/2003, οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις (ΕΔΑΔΠ), όπως εν προκειμένω η αιτούσα την έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής και ήδη επισπεύδουσα την ένδικη αναγκαστική εκτέλεση καθ' ης η ανακοπή, φέρουν την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου και έχουν την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση του άρθρου 2 παρ. 4 ν.4354/2015 να ασκούν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια, προς είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, ανεξαρτήτως από το ειδικότερο νομικό πλαίσιο, με βάση το οποίο συντελέσθηκε η μεταβίβαση των υπό διαχείριση απαιτήσεων, ήτοι ακόμη και όταν η μεταβίβαση των απαιτήσεων αυτών και η ανάθεση της διαχείρισής τους στις εν λόγω εταιρείες συντελέσθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 3156/2003 για την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (ΜΠρΑθ 1295/2023 αδημ.), ως εν προκειμένω. Για την ταυτότητα του λόγου κρίνεται απορριπτέος ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος ο συναφής με τον ανωτέρω ισχυρισμός του ανακόπτοντος περί εφαρμογής στην προκείμενη περίπτωση του ν.4354/2015 ως νεώτερου και ειδικότερου του ν.3156/2003.

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν.4354/2015 σχετικά με τη διαχείριση μη εξυπηρετούμενων δανείων: «1. Η σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων και πιστώσεων, που έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα πλην της περίπτωσης δ' της παρ. 5 του άρθρου 2 του ν. 4261/2014, υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπο και αντικείμενό της μπορεί να είναι μεμονωμένες απαιτήσεις ή ομάδες απαιτήσεων κατά οποιουδήποτε δανειολήπτη, μη εφαρμοζομένου στην περίπτωση αυτή του άρθρου 479 ΑΚ. Άλλα δικαιώματα, ακόμα κι αν δεν αποτελούν παρεπόμενα δικαιώματα κατά την έννοια του άρθρου 458 ΑΚ, εφόσον συνδέονται με τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις, μπορούν να μεταβιβάζονται μαζί με αυτές. Η πώληση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις του άρθρου 513 επ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του παρόντος άρθρου. 2. ..... 3. Η σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων καταχωρίζεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 (Α' 220). .....Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης επέρχεται η μεταβίβαση των πωλούμενων απαιτήσεων του μεταβιβάζοντος πιστωτικού ιδρύματος. ..... 4. Αναγγελία της καταχώρισης γίνεται απύπως προς τους οφειλέτες και τους εγγυητές με κάθε πρόσφορο μέσο, συμπεριλαμβανομένων και των μέσων ηλεκτρονικής επικοινωνίας. Πριν από την καταχώριση δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση απαιτήσεων της παραγράφου 1.....». Κατά δε το άρθρο 1 παρ. 1γ και δ του ίδιου ν.4354/2015 «γ. Η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή

μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά τον παρόντα νόμο από την Τράπεζα της Ελλάδος. Η προϋπόθεση αυτή οφείλει να πληρούται και σε κάθε περαιτέρω μεταβίβαση. Τα δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου... δ. Οι διατάξεις του παρόντος δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του νόμου 3156/2003...». Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 10 παρ.1 και 2 του ν.3156/2003, η τιτλοποίηση απαιτήσεων είναι η μεταβίβαση επιχειρηματικών απαιτήσεων λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ «μεταβιβάζοντος» και «αποκτώντος» σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής, η εξόφληση των οποίων πραγματοποιείται με τους προβλεπόμενους στον ανωτέρω νόμο τρόπους. «Μεταβιβάζων» είναι μόνο έμπορος με κατοικία ή έδρα στην Ελλάδα ή στην αλλοδαπή, εφόσον έχει εγκατάσταση στην Ελλάδα (άρα και τραπεζικές ανώνυμες εταιρίες) και «αποκτών» είναι το νομικό πρόσωπο ή νομικά πρόσωπα, που έχουν ως αποκλειστικό σκοπό την απόκτηση επιχειρηματικών απαιτήσεων για την τιτλοποίησή τους σύμφωνα με το νόμο αυτόν («εταιρεία ειδικού σκοπού»), προς τα οποία μεταβιβάζονται λόγω πώλησης οι επιχειρηματικές απαιτήσεις, εκδότης δε των ομολογιών είναι ο ίδιος ο αποκτών. Οι απαιτήσεις που μεταβιβάζονται με σκοπό την τιτλοποίηση μπορεί να είναι απαιτήσεις κατά οποιουδήποτε τρίτου ακόμη και των καταναλωτών, υφιστάμενες ή μελλοντικές, εφόσον αυτές προσδιορίζονται ή είναι δυνατόν να προσδιοριστούν με οποιονδήποτε τρόπο (βλ. άρθρο 10 παρ. 6 του ως άνω νόμου). Περαιτέρω, η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων καταχωρίζεται σε δημόσια βιβλία σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 2844/2000 (βλ. άρθρο 10 παρ. 8 του ν.3156/2003). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης, η δε μεταβίβαση (εκχώρηση) αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την Εταιρία Ειδικού Σκοπού στον οφειλέτη (βλ. άρθρο 10 παρ. 9 του ν.3156/2003). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του αρ. 3 του ν. 2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 8 του ιδίου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παραγράφου 1 (βλ. άρθρο 10 παρ. 10 του ν.3156/2003). Η ανωτέρω καταχώριση γίνεται με δημοσίευση (κατάθεση εντύπου, η μορφή του οποίου καθορίστηκε με την 161/337/2003 απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης-ΦΕΚ Β' 1688/2003 και ήδη με την ΥΑ 207/2020) στο ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, ως ενεχυροφυλακεία δε έως την ίδρυσή τους με π.δ. ορίζονται τα κατά τόπους λειτουργούντα σήμερα υποθηκοφυλακεία ή κτηματολογικά γραφεία της έδρας των Πρωτοδικείων. Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων των ν.4354/2015 και 3156/2003 προκύπτει ότι η μεταβίβαση απαιτήσεων κατά τους ορισμούς τους γίνεται με έγγραφο τύπο και συντελείται με την καταχώριση της σύμβασης πώλησης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000, από την οποία (καταχώριση) αποκτώνται τα δικαιώματα του αναδόχου έναντι του τρίτου οφειλέτη και πριν την αναγγελία της εκχώρησης στον τελευταίο, αφού ως τέτοια ισχύει πλασματικά εκ του νόμου η καταχώριση της σύμβασης στο βιβλίο αυτό κατά τους ορισμούς του άρθρου 10 παρ. 10 του ν.3156/2003, εφόσον πρόκειται για τιτλοποίηση απαιτήσεων, η δε διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων ανατίθεται υποχρεωτικά σε εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά το ν.4354/2015 από την Τράπεζα της Ελλάδος. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη

διάταξη του άρθρου 924 παρ.1 ΚΠολΔ, η επιταγή ως πρώτη πράξη της αναγκαστικής εκτέλεσης και συνάμα της προδικασίας της πρέπει απαραίτητα να επιδίδεται στον καθού η εκτέλεση οφειλέτη, ενώ σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ σαφώς προκύπτει ότι ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος του δικαιούχου (δανειστή), ο οποίος δεν αναφέρεται στον εκτελεστό τίτλο και δικαιούται κατ' άρθρο 919 παρ.1 ΚΠολΔ ή άλλη ειδική διάταξη να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση, υποχρεούται για το έγκυρο της αναγκαστικής εκτέλεσης που ενεργείται απ' αυτόν, να κοινοποιήσει στον καθ' ου η εκτέλεση νέα επιταγή, ακόμη και αν έχει κοινοποιηθεί προηγουμένως επιταγή από τον αναφερόμενο στον εκτελεστό τίτλο αρχικό δικαιούχο, καθώς και τα νομιμοποιητικά της διαδοχής του έγγραφα, είτε αυτά είναι δημόσια, είτε ιδιωτικά, τόσο για την έναρξη όσο και για τη συνέχιση της αναγκαστικής εκτέλεσης. Η υποχρέωση αυτή είναι ανεξάρτητη και πρέπει να γίνεται ακόμα και όταν ο καθ' ου η εκτέλεση γνωρίζει για την επελθούσα διαδοχή. Απαιτείται δε η επίδοση ολοκλήρων των εγγράφων και όχι αποσπασμάτων. Αυτά πρέπει να κοινοποιούνται ως πρωτότυπα επίσημα έγγραφα, μη αρκούσης, της απλής μνείας τούτων στην επιταγή. Η παράβαση του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠλΔ συνεπάγεται ακυρότητα της εκτέλεσης ανεξαρτήτως βλάβης, δεδομένου ότι η φράση του νόμου «δεν δύναται να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση» είναι ισοδύναμη με την απειλή ακυρότητας. Τυχόν ακυρότητα της επιταγής που επέδωσε ο αρχικός δικαιούχος δεν επιδρά στο κύρος της νέας επιταγής, η οποία έχει αυτοτέλεια έναντι της προηγούμενης. Παρά τα ανωτέρω, στην περίπτωση της διαδοχής του δικαιούχου λόγω σύμβασης μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων τραπεζικών απαιτήσεων κατά τους ορισμούς των ν.4354/2015 και 3156/2003, με δεδομένη τη συνθετότητα και την έκταση των επιμέρους πράξεων, από τις οποίες απαρτίζεται η μεταβίβαση των απαιτήσεων και εν συνεχεία η ανάθεση της διαχείρισης αυτών, άρα και των αντιστοίχων εγγράφων που την πιστοποιούν, η απαίτηση συγκοινοποίησης στον καθού η εκτέλεση οφειλέτη, στο πλαίσιο της ρύθμισης του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ, ολόκληρων των σχετικών συμβάσεων μεταβίβασης και ανάθεσης της διαχείρισης, εκτός του ότι δεν συμπορεύεται με το πνεύμα της ρύθμισης του ανωτέρω άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ, είναι ιδιαιτέρως πολυτελής, εξόχως δαπανηρή, στείρα τυπολατρική και παρεμβάλει σοβαρά εμπόδια στην εκτελεστική διαδικασία, παρεμποδίζοντας αδικαιολογήτως την πρόσβαση σε αυτήν των δανειστών. Η αναγκαστική εκτέλεση θέτει μεν συνήθως τον τύπο πριν από την ουσία, όχι, όμως, σε βαθμό που να εγγίζει τα όρια της κατάχρησης. Κατ' ανάγκη λοιπόν, θα πρέπει να επιλεγούν εκείνα μόνο τα έγγραφα, που αποδεικνύουν την συντέλεση της μεταβίβασης και στοιχειοθετούν τη νομιμοποίηση του επισπεύδοντος (πρβλ. ΑΠ 345/2006 δημ. στη ΝΟΜΟΣ). Καθώς δε τα αποτελέσματα της μεταβίβασης επέρχονται αυτοδικαίως εκ του νόμου και χωρίς άλλη διατύπωση και έναντι τρίτων από την καταχώριση της κάθε σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του αρ. 3 του ν. 2844/2000, είναι προφανές ότι και η νομιμοποίηση της εταιρίας που αναλαμβάνει τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων αρχίζει ακριβώς από τότε. Άρα, τα έγγραφα, που πιστοποιούν τις ανωτέρω πράξεις και ολοκληρώνουν τη μεταβίβαση και την ανάθεση της διαχείρισης, είναι τα μόνα κρίσιμα και θα πρέπει να συγκοινοποιούνται στον οφειλέτη με την επιταγή. Όλα τα υπόλοιπα, οσηδήποτε σπουδαιότητα και σοβαρότητα αν παρουσιάζουν για τη διαδικασία της μεταβίβασης καθ' εαυτήν, δεν παύουν να αποτελούν στοιχεία, που αφορούν στις εσωτερικές σχέσεις των εταιρειών. Τα έγγραφα που νομιμοποιούν, συνεπώς, την εταιρεία που ανέλαβε τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, είναι η καταχώριση σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία των συμβάσεων μεταβίβασης και ανάθεσης της διαχείρισης, σύμφωνα με το αρ. 3 του ν. 2844/2000, ήτοι η δημοσίευση του εντύπου που καθορίστηκε με την υπ' αριθμ. 161/337/2003 (ήδη ΥΑ 207/2020) απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης στο

ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, με το σχετικό απόσπασμα των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων απ' όπου θα φαίνεται η καταχώριση της μεταβίβασης της απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση. Η κοινοποίηση των εγγράφων αυτών είναι αρκετή και ανταποκρίνεται πλήρως στη νομοτυπική μορφή των εγγράφων που αξιώνει το άρθρο 925 παρ.1 ΚΠολΔ (βλ. ΕφΘεσ 160/2022 αδημ., ΕφΠειρ 574/2020 δημ., ΕφΘεσ 1643/2019, αδημ., Π. Γιαννόπουλο, Η Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης - Κριτική επισκόπηση των ρυθμίσεων του Ν.4354/2015 και de lege ferenda προτάσεις, Αρμ 2019/233 επ., Ν.Κατηφόρης σχόλιο κάτωθι ΜΠρΝαξ 57/2020, ΕΠολΔ 2020 σελ. 432 επ, αντίθετα Κ. Παπαχρήστου-Δημητράς. Η νομιμοποίηση των διαδίκων στην πολιτική δίκη εκδ. 2021 σελ. 137-140 με παραπομπές σε σύγχρονη νομολογία Πρωτοβάθμιων Δικαστηρίων, Γ. Αποστολάκης, Ζητήματα από την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση των εταιρειών διαχειρίσεως απαιτήσεων από τραπεζικά δάνεια ΕπΑΚ 2021 σελ. 703-704) (ΕφΘεσσαλ 177/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ, ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος του δικαιούχου δεν μπορεί να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση πριν κοινοποιηθούν στον καθ' ου η εκτέλεση η επιταγή και τα έγγραφα που τον νομιμοποιούν. Η μη κοινοποίηση μαζί με την επιταγή των πρόσθετων νομιμοποιητικών εγγράφων δεν έχει ως συνέπεια το ανυπόστατο της κοινοποίησης αλλά δημιουργεί ζήτημα ακυρότητάς της, που μπορεί να προβληθεί με ανακοπή (Νικολόπουλος σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ΕρμΚΠολΔ, τ. ΙΙ, εκδ.2000, άρθρο 925, αρ.4). Κατ' άρθρο 925 παρ.1 ΚΠολΔ απαιτείται η κοινοποίηση ολόκληρων των νομιμοποιητικών εγγράφων και όχι αποσπασμάτων τους. Παρά ταύτα, ενίοτε αρκεί να κοινοποιούνται μόνο τα κρίσιμα έγγραφα, από τα οποία απορρέουν οι έννομες συνέπειες της μεταβολής στο πρόσωπο του δανειστή και όχι ολόκληρα τα κείμενα των συμβάσεων, που προηγήθηκαν, διότι το αντίθετο θα οδηγούσε σε μία άνευ λόγου πολυτελή και εξόχως δαπανηρή διαδικασία και θα παρενέβαλε σοβαρά εμπόδια στην αναγκαστική εκτέλεση. Πρόκειται για περίπτωση, κατά την οποία ο αυστηρά τυπικός χαρακτήρας της αναγκαστικής εκτέλεσης υποχωρεί προ του ενδεχομένου να οδηγηθεί η διαδικασία σε κατάχρηση (ΑΠ 345/2006, ΕΑ 832/2022, Εφ.Θεσ. 177/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέτοια περίπτωση συντρέχει στις συμβάσεις πώλησης και μεταβίβασης τραπεζικών απαιτήσεων, όπως επίσης και στις συμβάσεις ανάθεσης της διαχείρισης αυτών των απαιτήσεων, διότι στην εκχώρηση των απαιτήσεων με τη μέθοδο της τιτλοποίησης η μεταβολή του προσώπου του δανειστή επέρχεται, στις μεταξύ του εκχωρητή με τον εκδοχέα σχέσεις από την καταχώριση της περίληψης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 ν.2844/2000, ενώ στις σχέσεις του οφειλέτη με τον εκδοχέα απαιτείται αναγγελία, ως τέτοια, όμως λογίζεται η καταχώριση στο ως άνω δημόσιο βιβλίο, θεσπίζεται δηλαδή πλασματική αναγγελία (άρθρο 10 παρ. 8, 9, 10 ν.3156/2003). Επομένως απαιτείται αλλά και αρκεί κατ' άρθρο 925 παρ.1 ΚΠολΔ να συγκοινοποιηθούν μαζί με την επιταγή τα ακριβή αντίγραφα καταχώρισης των σχετικών συμβάσεων στο Ενεχυροφυλακείο (βλ. ΜΠΑθ 44/2024, ΜΠΘεσ. 8190/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον πρώτο λόγο της ανακοπής κατά το δεύτερο σκέλος του η ανακόπτουσα προβάλλει εκ νέου την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης της καθ' ης διαχειρίστριας εταιρείας προς διενέργεια οιασδήποτε πράξης διαχείρισης και, ως εκ τούτου, και πράξεων που αποσκοπούν στην επιδίωξη της ικανοποίησης της αξίωσης, δικαιούχος και μόνη ενεργητικά νομιμοποιούμενη προς τούτο είναι μόνο η ειδική διάδοχος της απαίτησης, ήτοι η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού [redacted]. Συγκεκριμένα, ότι η καθ' ης προσκόμισε με την αίτηση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής και επικαλέστηκε σε αυτή μόνο φωτοτυπικά αντίγραφα α) της με

αριθ, πρωτ. 539/24.12.2020 δημοσίευσης στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τεύχος 11, αρ.486) περίληψης της από 23.12.2020 σύμβασης διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων μεταξύ της [redacted], και β) της με αριθ, πρωτ. δημοσίευσης στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τεύχος 15, αρ.138) περίληψης της από 24.11.2022 σύμβασης συμπλήρωσης διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων μεταξύ της [redacted], ήτοι δεν προσκόμισε και δεν επικαλέστηκε την σύμβαση, τόσο σε μετάφραση όσο και σε αυθεντικό κείμενο, με την οποία η ανωτέρω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού ως ειδική διάδοχος ανέθεσε την διαχείριση της επίδικης τιτλοποιηθείσας επιχειρηματικής απαίτησης στην καθ' ης ως διαχειρίστρια και, ότι, επιπλέον, ενώπιον του Δικαστηρίου προσκόμισε μόνο τις δημοσιεύσεις των περιλήψεων των συμβάσεων και δεν προσκόμισε ούτε συγκοινοποίησε με την επιταγή προς πληρωμή τα πλήρη κείμενα αυτών. Ότι έτσι δεν πληρούται το πραγματικό του συστατικού τύπου, ως ο νόμος απαιτεί, με αποτέλεσμα η σύμβαση διαχείρισης να είναι άκυρη και μόνη ενεργητικά νομιμοποιούμενη να παραμένει μόνο η ανωτέρω η ειδική διάδοχος της απαίτησης αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού. Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος, καθόσον, σύμφωνα με τις διατάξεις της Υ.Α. 161337/30.10.2003 (ΦΕΚ Β 1688/2003), που εφαρμόζονται και επί της επίδικης σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης τιτλοποιημένων απαιτήσεων, κατά το άρθρο 10 παρ. 14 Ν. 3156/2003, οι προβλεπόμενες από την τελευταία αυτή διάταξη συμβάσεις συντάσσονται σε έντυπο, στην πρώτη σελίδα του οποίου αναγράφονται 1) τα στοιχεία των συμβαλλομένων (εταιρία ειδικού σκοπού, διαχειριστής απαιτήσεων), 2) οι συμβατικοί όροι (νόμισμα και ποσό της αμοιβής διαχείρισης, ημερομηνία υπογραφής, διάρκεια, περίληψη των εξουσιών του διαχειριστή απαιτήσεων, εφαρμοστέο δίκαιο και δικαιοδοσία, λοιποί ουσιώδεις όροι), στη δεύτερη σελίδα του εντύπου τίθενται η ημερομηνία και οι υπογραφές των συμβαλλομένων και η θεώρηση αυτών και στην τρίτη σελίδα του εντύπου καταχωρίζονται οι τυχόν μεταβολές των συμβάσεων αυτών. Από τις προαναφερόμενες διατάξεις συνάγεται ότι δεν απαιτείται οποιαδήποτε αναφορά των ανατιθέμενων στην καθ' ης προς διαχείριση απαιτήσεων, όπως αντίθετα, άλως αβάσιμα υπολαμβάνει η ανακόπτουσα, δοθέντος ότι η διάταξη του άρθρου 2 παρ. 2 στοιχ.α΄ ν.4354/2015, σύμφωνα με την οποία η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης των απαιτήσεων αυτών υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπο και περιλαμβάνει κατ' ελάχιστο περιεχόμενο, μεταξύ άλλων, τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης, αφορά στο περιεχόμενο της ίδιας της σύμβασης αυτής και όχι στην περίληψή της που καταχωρείται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 Ν. 2844/2000. Σε κάθε δε περίπτωση, επί τη βάσει της συνδυαστικής εφαρμογής του ν.3156/2003 και του ν.4354/2015 και δη βάσει του τελευταίου, η σχετική σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης αφορά οπωσδήποτε στο σύνολο των τιτλοποιημένων απαιτήσεων που μεταβιβάζονται σε εταιρεία ειδικού σκοπού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 14 Ν. 3156/2003, με την οποία προβλέπεται η δυνατότητα ανάθεσης σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα με έγγραφη σύμβαση της είσπραξης και εν γένει διαχείρισης των μεταβιβαζόμενων, λόγω τιτλοποίησης, απαιτήσεων, χωρίς ειδική πρόβλεψη σε ανάθεση διαχείρισης μέρους μόνο αυτών, ενώ και με τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 στοιχ. γ' Ν. 4354/2015 (ΕφΑθ 137/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), ως προϋπόθεση εγκυρότητας της σύμβασης μεταβίβασης απαιτήσεων μεταξύ χρηματοπιστωτικού ιδρύματος και Εταιρείας Απόκτησης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Α.Α.Δ.Π.), όπως δύναται να είναι και η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού του Ν. 3156/2003, τίθεται η προηγούμενη σύναψη σύμβασης διαχείρισης των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων μεταξύ της τελευταίας και Εταιρείας Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και

Πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.), πληρούσας τους όρους του Ν. 4354/2015, όπως είναι η καθ' ης, μέσω της οποίας και μόνο η αποκτώσα εταιρία θα δύναται να ασκεί τα δικαιώματά της που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις, ώστε δεν παρέχεται στην Ε.Α.Α.Δ.Π. διακριτική ευχέρεια περί ανάθεσης διαχείρισης μερικών μόνο των μεταβιβασθεισών σ' αυτήν απαιτήσεων (ΜΠρΘεσ 110/2023 ΤΝΠ sakkoulas on line). Η νομιμοποίηση, εξάλλου, της καθ' της εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.), ως διαχειρίστριας της επίδικης σε βάρος των ανακοπτόντων απαίτησης, εδράζεται στο νόμο και δη στη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 4 εδ. α' Ν. 4354/2015, σύμφωνα με την οποία «Οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπτωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014 ». Παρά το γεγονός ότι από τη γραμματική διατύπωση της ανωτέρω διάταξης συνάγεται ότι ο νομοθέτης προέβλεψε ρητά μόνο τη συμμετοχή της Ε.Δ.Α.Δ.Π. σε διαδικασίες συλλογικής εκτέλεσης, πτωχευτικές και προπτωχευτικές, καταλείποντας αρρύθμιστο το ζήτημα της συμμετοχής της στην επίσπευση ατομικής διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης, τυχόν άρνηση της νομιμοποίησής της στο πεδίο της αναγκαστικής εκτέλεσης θα αντέβαινε ευθέως στη ρητή αναγνώριση της εξουσίας της να προβαίνει σε κάθε δικαστική ενέργεια για την είσπραξη της απαίτησης. Η αναγνώριση αυτής της εξουσίας της, άλλωστε, είναι προφανώς ασυμβίβαστη με τον εκ των υστέρων αποκλεισμό της δυνατότητάς της να επισπεύδει και την εκτέλεση των αποφάσεων που θα εκδοθούν ως επακόλουθο των δικαστικών ενεργειών της. Η υιοθέτηση αυτής της εκδοχής θα ισοδυναμούσε με αποστέρηση από την Ε.Δ.Α.Δ.Π. της δυνατότητας ουσιαστικής πραγμάτωσης των τελεσιδίκως κριθεισών αξιώσεων, η διαχείριση των οποίων της έχει ανατεθεί, και θα αποτελούσε πρόσκομμα στην εκπλήρωση του σκοπού της αποστολής της προς είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, αφού άρνηση του οφειλέτη να συμμορφωθεί εκουσίως θα οδηγούσε στη ματαίωση ικανοποίησης των σχετικών αξιώσεων. Διάφορη ερμηνεία θα απέληγε στο άτοπο, όταν μεσολαβεί μεταβίβαση της απαίτησης σε Ε.Α.Α.Δ.Π., να αποκλείεται πρακτικά η επίσπευση ατομικής αναγκαστικής εκτέλεσης στο βαθμό που, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 στοιχ. γ' Ν. 4354/2015, ο αληθής δικαιούχος δεν μπορεί να ασκήσει τα δικαιώματά του παρά μόνο μέσω της ανάθεσης της διαχείρισης σε Ε.Δ.Α.Δ.Π. (βλ. αναλυτικότερα ΜΠρΘεσ 110/2023 ΤΝΠ sakkoulas on line). Κατά την άποψη, λοιπόν, που προκρίνει ως ορθή το παρόν Δικαστήριο, η προαναφερόμενη ειδική μνεία περί της συμμετοχής των Ε.Δ.Α.Δ.Π. στις πτωχευτικές και προπτωχευτικές διαδικασίες πρέπει να αποδοθεί στη βούληση διευκρίνισης της δυνατότητας συμμετοχής τους σε διαδικασίες συλλογικής εκτέλεσης και όχι σε σκόπιμη αποστέρησή τους από το δικαίωμα επίσπευσης και συμμετοχής σε διαδικασίες ατομικής αναγκαστικής εκτέλεσης (βλ. αναλυτικότερα ΜΠΘεσ 110/2023 ΤΝΠ sakkoulas on line, ΜΠΑΘ 91/2021 ΕΕμπΔ 2021 467. Γιαννόπουλο, Η εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης, Αρμ 2019,233 επ., Μπόρα, Δικονομική Μεταχείριση των εταιρειών διαχείρισης απαιτήσεων κατά τον Ν. 4354/2015, ΧρΙΔ 2020,633). Επομένως, η καθ' της, ως εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις του Ν. 4354/2015, νομιμοποιείται ενεργητικά, δυνάμει της παραπάνω διάταξης, στην επίσπευση της προκείμενης σε βάρος της ανακόπτουσας διαδικασίας ατομικής αναγκαστικής εκτέλεσης. Κατόπιν τούτων, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ανακοπής πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος. Για την ταυτότητα του νομικού λόγου κρίνεται απορριπτέος ως μη νόμιμος και ο προβαλλόμενος κατά το τρίτο σκέλος πρώτος λόγος της

κρινόμενης ανακοπής, με βάση τον οποίο η ανακόπτουσα εκθέτει ότι είναι άκυρη τόσο η ένδικη διαταγή πληρωμής όσο και η ένδικη αναγκαστική εκτέλεση διά της ανακοπτόμενης επιταγής προς πληρωμή λόγω έλλειψης της διαχειριστικής εξουσίας της καθ' ης, η οποία δεν αποδεικνύεται παραχρήμα, καθώς από κανένα από τα προσκομισθέντα ενώπιον του εκδόσαντος την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής και από τα συγκοινοποιηθέντα σε αυτήν με την συμπροσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή δεν προκύπτει ότι το ένδικο δάνειο συγκαταλέγεται στις συμβάσεις που έχουν μεταβιβαστεί στην « » και που την διαχείριση της οποίας έχει η τελευταία αναθέσει στην ..... Τέλος, ως προς την αιτίαση της ανακόπτουσας ότι δεν προσκομίσθηκαν κατά την έκδοση της διαταγής πληρωμής ούτε συγκοινοποιήθηκαν με την επιταγή προς πληρωμή ολόκληρα τα κείμενα των συμβάσεων μεταβίβασης και διαχείρισης, αλλά μόνο οι περιλήψεις αυτών, ο εν λόγω ισχυρισμός ως αυτοτελής λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, καθώς, σύμφωνα και με την ανωτέρω σχετική νομική σκέψη, στις σχέσεις της νυν ανακόπτουσας οφειλέτιδος με τον εκδοχέα απαιτείται αναγγελία, ως τέτοια, όμως λογίζεται η καταχώριση στο ως άνω δημόσιο βιβλίο, θεσπίζεται δηλαδή πλασματική αναγγελία (άρθρο 10 παρ. 8, 9, 10 ν.3156/2003), η οποία, ως εκτίθεται στην ανακοπή, έχει διενεργηθεί. Τέλος, για την ταυτότητα του λόγου ως προς την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης, ομοίως απορριπτέος ως μη νόμιμος κρίνεται και ο πέμπτος (υπό 4.1.) λόγος της υπό κρίση ανακοπής, σύμφωνα με τον οποίο η ανακόπτουσα βάλλει κατά της συμπροσβαλλόμενης από 27.9.2023 επιταγής προς πληρωμή λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης της καθ' ης ως εταιρείας διαχείρισης να επισπεύσει με την ανωτέρω επιταγή προς πληρωμή την ένδικη αναγκαστική εκτέλεση.

Με τον δεύτερο λόγο της κρινόμενης ανακοπής κατά το πρώτο σκέλος του η ανακόπτουσα βάλλει κατά της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η οποία ακύρως εκδόθηκε λόγω μη συνδρομής των τυπικών προϋποθέσεων έγκυρης έκδοσής της. Ότι, ειδικότερα, παράνομα και παράτυπα εκδόθηκε αυτή σε βάρος της με βάση τα αποσπάσματα των από 16.2.2023, 17.2.2023 και 22.2.2023 καρτελών πελάτη, που εκδόθηκαν για λογαριασμό της από τα συστήματα της αρχικής δικαιούχου πιστώτριας εταιρείας με την επωνυμία », διότι δεν προσκομίζεται από την καθ' ης η σύμβαση μεταβίβασης της ένδικης απαίτησης μεταξύ των ανωτέρω εταιρειών και η αντίστοιχη σύμβαση διαχείρισης της εν λόγω απαίτησης από την καθ' ης εταιρεία διαχείρισης, η οποία να περιλαμβάνει όρο, με τον οποίο να έχει συμφωνηθεί ότι τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, στα οποία αποτυπώνεται η κίνηση του λογαριασμού, αποδεικνύουν πλήρως την οφειλή έναντι της εταιρείας, στην οποία έχει μεταβιβαστεί η ένδικη απαίτηση, ούτε ότι έχει γνωστοποιηθεί στην ίδια την ανακόπτουσα ο σχετικός όρος της μεταξύ των ανωτέρω εταιρειών σύμβασης. Ο προκείμενος λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθώς, ένεκα του γεγονότος ότι η σύμβαση μεταβίβασης της απαίτησης κατά τις διατάξεις των ν.3156/2003 και 4354/2015 συνιστά εκχώρηση της απαίτησης με βάση την καταρτισθείσα σύμβαση και δη στο σύνολό της, ο ανωτέρω αναφερόμενος όρος της σύμβασης, που αποτελεί αποδεικτική συμφωνία, από τον χρόνο αναγγελίας και εντεύθεν, οπότε και επέρχονται τα έννομα αποτελέσματα εκχώρησης, ενεργεί υπέρ και κατά του εκδοχέα, ως εκ τούτου, δεν απαιτείται αυτοτελής έγκυρη αποδεικτική συμφωνία μεταξύ των δικαιοπαρόχου και ειδικής διαδόχου εταιρειών, η δε σύμβαση εκχώρησης, εξάλλου, ιδρύει έννομη σχέση υπό όρους μόνο μεταξύ των συμβαλλομένων.

Κατά την παρ.2 του άρθρου 1 πδ 150/2001, οι διατάξεις του παρόντος διατάγματος δεν θίγουν διατάξεις που, αναφορικά με τη σύναψη και την ισχύ συμβάσεων ή εν γένει τη σύσταση νομικών υποχρεώσεων, επιβάλλουν τη

χρήση ορισμένου τύπου, ούτε διατάξεις για την αποδεικτική ή άλλη χρήση εγγράφων ή διατάξεις με τις οποίες απαγορεύεται να διακινούνται και να καθίστανται γνωστά έγγραφα ορισμένων κατηγοριών και δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου της ανακοπής της, που ομοίως βάλλει κατά της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι αυτή εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 623 ΚΠολΔ, αλλά και του υπό 6.3 όρου της σύμβασης πίστωσης, καθώς τα αντίγραφα της κίνησης του λογαριασμού εξυπηρέτησής της, που είχε προσκομίσει η καθ' ης, δεν αποδείκνυαν την ύπαρξη και το κύρος της απαίτησης, καθώς αυτά δεν μπορούν να εξομοιωθούν με ιδιωτικά έγγραφα, αφού δεν φέρουν την προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή σύμφωνα με τις διατάξεις του πδ 150/2001, με το επιπλέον δεδομένο ότι η βεβαίωση των εν λόγω αντιγράφων από τους υπαλλήλους της διαχειρίστριας εταιρείας ουδόλως αναπληρώνει την έλλειψη της προηγμένης ηλεκτρονικής υπογραφής που απαιτείται, ώστε από το έγγραφο αυτό να προκύπτει η ύπαρξη και το κύρος της απαίτησης της καθ' ης η ανακοπή. Ο λόγος αυτός πρέπει ν' απορριφθεί ως μη νόμιμος, ενόψει των εκτεθέντων στην οικεία νομική σκέψη, καθώς ρητά ορίζεται στην παρ.2 του άρθρου 1 πδ 150/2001 ότι με το παρόν νομοθέτημα δεν θίγονται διατάξεις περί την αποδεικτική χρήση εγγράφων, καθ' όλα νόμιμης ούσης της ακολουθούμενης διαδικασίας από την καθ' ης, ως προς την έγγραφη απόδειξη των απαιτήσεων της κατά της ανακόπτουσας, ενόψει της περιεχόμενης στον με αριθμό 6.3 όρο της ένδικης σύμβασης ειδικής συμφωνίας ότι η οφειλή της πιστούχου προς την Τράπεζα, που θα προκύψει από τη σύμβαση πίστωσης θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της Τράπεζας, η οποία είναι έγκυρη ως δικονομική σύμβαση (βλ. ΑΠ 1472/2004 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ. ΕφΑθ 358/2009 ΔΕΕ 2009, 471) και δεν προβλέπει ειδικά ότι η απαίτηση θα αποδεικνύεται αποκλειστικά και μόνο από τα αντίγραφα εκ των μηχανογραφικώς τηρούμενων εμπορικών βιβλίων της τράπεζας φέροντα την ηλεκτρονική υπογραφή των αρμόδιων για την πιστοποίηση της γνησιότητας αυτών υπογραφή.

Με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου ανακοπής, που ομοίως βάλλει κατά της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι αυτή ακύρως εκδόθηκε, καθώς δεν αποδεικνυόταν ενώπιον του εκδόσαντος αυτήν Δικαστηρίου το ποσό που διατάσσεται να καταβάλει με αυτήν στην καθ' ης η ανακοπή. Ότι, ειδικότερα, το αναγραφόμενο στις προσκομισθείσες στο Δικαστήριο κινήσεις του λογαριασμού εξυπηρέτησης της ένδικης σύμβασης πίστωσης ποσό της οφειλής δεν συνάδει με το ποσό, για το οποίο εκδόθηκε η ένδικη διαταγή πληρωμής, και από κανένα από τα εν λόγω έγγραφα δεν προκύπτει ο περιορισμός της εν λόγω οφειλής της αρχικής πιστώτριας, ούτε προσκομίσθηκε η σύμβαση μεταβίβασης της απαίτησης από την « » στην », από το οποίο θα προέκυπταν οι όροι, υπό τους οποίους μεταβιβάστηκε η ένδικη απαίτηση, ώστε να δύναται τόσο το εκδόσαν Δικαστήριο όσο και η ίδια η ανακόπτουσα να ελέγξουν το αληθές ύψος της οφειλής, το πρόσωπο του δανειστή και εάν η καθ' ης δικαιούται στην έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής. Ο προκείμενος λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, καθώς εκ των εκτεθέντων στο πεδίο αυτού προκύπτει ότι η απαίτηση, για την οποία ζητήθηκε και εκδόθηκε η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής, είναι έλασσων σε σχέση με την συνολική απαίτηση, ως εκ τούτου, μόνος ο περιορισμός της απαίτησης χωρίς την συνδρομή συγκεκριμένου λόγου δεν μπορεί να άγει σε ακύρωση του εκδοθέντος εκτελεστού τίτλου. Σε κάθε περίπτωση, υπό το πρίσμα του ορισμένου του περιορισμού της απαίτησης, κατά την παραδεκτή επισκόπηση της υπ' αριθ. διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά προκύπτει ότι το σε βάρος της

ανακόπτουσας ως πιστούχου χρεωστικό υπόλοιπο του λογαριασμού με κωδικό δανείου βάσει της υπ' αριθ. σύμβασης ανοίγματος πίστωσης σε ιδιώτες με ανοικτό λογαριασμό έχει διαμορφωθεί στο ποσό των 178.172,30 ευρώ, και ότι η ήδη καθ' ης ζήτησε με την από 6.6.2023 αίτησή της να υποχρεωθεί η ήδη ανακόπτουσα να καταβάλει σε αυτήν, νόμιμα εκπροσωπούμενη, με την ιδιότητά της ως διαχειρίστριας τιτλοποιημένων απαιτήσεων και πληρεξουσίας της αλλοδαπής εταιρίας ειδικού σκοπού με την επωνυμία », μέρος του κεφαλαίου της απαίτησης, με τη ρητή επιφύλαξη για το υπόλοιπο της απαιτήσεώς της (υπόλοιπο κεφαλαίου, τόκων συμβατικών και υπερημερίας και εξόδων), ήτοι το ποσό των 122.129,01 ευρώ, εντόκως από 7.2.2023, μέχρι πλήρους και ολοσχερούς εξοφλήσεως, με το προβλεπόμενο στη σύμβαση και το νόμο επιτόκιο υπερημερίας, πάντων τούτων κεφαλαιοποιουμένων και ανατοκιζομένων ανά εξάμηνο (όρος 25 της σύμβασης και αρ. 12 Ν. 2601/98) μέχρις ολοσχερούς εξοφλήσεως, συνεπώς, κρίνεται ότι ο εν λόγω περιορισμός της απαίτησης έχει συντελεστεί κατά πλήρως ορισμένο τρόπο, ενώ, τέλος, ο περιορισμός δεν είναι αναγκαίο να προκύπτει από έγγραφα αλλά άπτεται της διακριτικής ευχέρειας και της διάθεσης της αιτούσας την έκδοση της διαταγής πληρωμής για το σύνολο ή για μέρος της οφειλής ως διαχειρίστρια της απαίτησης, μεταβιβασθείσας στην ειδική διάδοχο αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία , η οποία και μόνο νομιμοποιείται να ασκεί το δικονομικό δικαίωμα βάσει της αρχής της διάθεσης και, συνεπώς, τέλος, δεν απαιτείτο για τον περιορισμό της απαίτησης η προσκόμιση της ανωτέρω αναφερόμενης σύμβασης μεταβίβασης, η οποία, εξάλλου, προσκομίσθηκε, από την οποία θα προέκυπταν οι επιμέρους όροι της μεταβίβασης.

Με το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου ανακοπής, που ομοίως βάλλει κατά της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι αυτή ακύρως εκδόθηκε λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου. Ότι, ειδικότερα, η καθ' ης προσκόμισε και επικαλέστηκε κατά την κατάθεση της αίτησης προς έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής το με αριθμό πληρεξούσιο έγγραφο του συμβολαιογράφου Πειραιά με το οποίο ο διορίζει και αποκαθιστά ειδικούς πληρεξουσίους, αντιπροσώπους και αντικλήτους της από αυτόν εκπροσωπούμενης καθ' ης εταιρείας διαχείρισης, μεταξύ άλλων, την η οποία υπογράφει την αίτηση της καθ' ης προς έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, πλην όμως, η καθ' ης δεν προσκόμισε το με αριθμό πληρεξούσιο έγγραφο του ανωτέρω συμβολαιογράφου, από το οποίο να προκύπτει η εντολή της καθ' ης προς τον Ότι, ελλείψει αυτού, δεν είναι εφικτός ο έλεγχος της νόμιμης εκπροσώπησης της καθ' ης από την ως άνω δικηγόρο ως πληρεξούσια αυτής και, ως εκ τούτου, δεν αποδεικνύεται αυτή και θα πρέπει να ακυρωθεί η βάσει της αίτησης από την ανωτέρω υπογράψασα δικηγόρο εκδοθείσα και ήδη προσβαλλόμενη με την παρούσα διαταγή πληρωμής. Ο προκείμενος λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον εκ του ανωτέρω αναφερόμενου πληρεξούσιου εγγράφου αποδεικνύεται με ασφάλεια και σαφήνεια η πληρεξουσιότητα της (ως ειδικής πληρεξουσίας, αντιπροσώπου και αντικλήτου της από τον εκπροσωπούμενης καθ' ης εταιρείας διαχείρισης, μεταξύ άλλων, η οποία υπογράφει την αίτηση της καθ' ης προς έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, δοθέντος, επιπλέον, ότι δεν εκτίθεται εάν η ανακόπτουσα έχει προσβάλει με οιονδήποτε νόμιμο τρόπο και σε οιοδήποτε πρότερο στάδιο ως πλαστό το με αριθμό πληρεξούσιο έγγραφο του του

συμβολαιογράφου Πειραιά από το οποίο φέρεται να προκύπτει η εντολή της καθ' ης προς τον

Κατά την διάταξη του άρθρου 2 παρ. 6 του Ν. 2251/1994 «περί προστασίας των καταναλωτών», όπως η διάταξη αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρο 2 του Ν. 3587/2007, οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για απροσδιόριστα αριθμό μελλοντικών συμβάσεων απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών εις βάρος του καταναλωτή. Οι παραπάνω γενικοί όροι θεωρούνται άνευ ετέρου από τον νόμο ως καταχρηστικοί, χωρίς να χρειάζεται ως προς αυτούς και η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994. Κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, οι οποίες ως προς τον έλεγχο των ΓΟΣ αποτελούν εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 του ΑΚ με τα αναφερόμενα α' αυτές κριτήρια για την κρίση της ακυρότητας και καταχρηστικών των όρων αυτών, λαμβάνεται υπόψη κατά κύριο λόγο το συμφέρον του καταναλωτή με συνεκτίμηση όμως της φύσης των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση, καθώς και του σκοπού της, πάντοτε δε στα πλαίσια επίτευξης σχετικής ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών. Ως μέτρο ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Τα συμφέροντα, η διατάραξη της ισορροπίας των οποίων εις βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει έναν γενικό όρο άκυρο ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η διατάραξη δε αυτή πρέπει να είναι ιδιαίτερα σημαντική σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης (βλ. ΟΛΑΠ 6/2006, ΤΝΠ Νόμος). Προς τούτο λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των συμβαλλόμενων στη συγκεκριμένη σύμβαση μερών και εξετάζεται ποιο είναι το συμφέρον του προμηθευτή για διατήρηση του όρου που ελέγχεται και ποιο είναι εκείνο του καταναλωτή για κατάργησή του. Δηλαδή ερευνάται ποιες συνέπειες θα έχει η διατήρηση ή κατάργησή του για κάθε πλευρά, πως θα μπορούσε κάθε μέρος να εμποδίσει την επέλευση του κινδύνου που θέλει να αποτρέψει ο συγκεκριμένος γενικός όρος και πως μπορεί κάθε μέρος να προστατευθεί από τις συνέπειες της επέλευσης του κινδύνου με δικές του ενέργειες. Οι ΓΟΣ τέλος, πρέπει, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (βλ. ΑΠ 430/2005, ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω η διάταξη του άρθρου 181 ΑΚ κατά την οποία «η ακυρότητα μέρους συνεπιφέρει την ακυρότητα ολόκληρης της δικαιοπραξίας αν συνάγεται ότι δεν θα είχε επιχειρηθεί χωρίς το άκυρο μέρος» προβλέπει την επέλευση ολικής ακυρότητας της σύμβασης στην εξαιρετική εκείνη μόνο περίπτωση, κατά την οποία υφίσταται μερική ακυρότητα αυτής και συνάγεται ή αποδεικνύεται ότι η κατά τον χρόνο της κατάρτισης αυτής θέληση αμφοτέρων των μερών εάν γνώριζαν τη μερική ακυρότητα θα ήταν να μην ισχύσει η δικαιοπραξία ούτε και κατά το υπόλοιπο μέρος της (βλ. ΑΠ 63/2005, ΤΝΠ Νόμος), το βάρος δε της απόδειξης της ολικής ως άνω ακυρότητας το φέρει αυτός που την επικαλείται (βλ. ΑΠ 583/1994, ΤΝΠ Νόμος). Για την κρίση περί της συνδρομής των όρων της διάταξης του άρθρου 181 ΑΚ δεν αναζητείται η πραγματική βούληση των δικαιοπρακτούντων, γιατί η βούληση αυτή κατευθύνεται εξαρχής σε ολόκληρη τη δικαιοπραξία, αλλά η υποθετική ή εικαζόμενη βούληση αυτών, δηλαδή εκείνη που θα είχαν αν γνώριζαν την ακυρότητα του μέρους (βλ. ΑΠ 1350/2014, ΤΝΠ Νόμος). Προϋπόθεση για το ορισμένο του ισχυρισμού περί ακυρότητας του συνόλου της σύμβασης είναι η επίκληση των περιστατικών από τα οποία προκύπτει ότι αμφότεροι οι συμβαλλόμενοι απέδωσαν κατά τη σύναψη της δικαιοπραξίας τέτοια σπουδαιότητα στο άκυρο μέρος της, ώστε εάν γνώριζαν τότε την ακυρότητα του μέρους αυτού δεν θα προέβαιναν στη σύναψη της σύμβασης (ΑΠ 730/2005, ΤΝΠ

Νόμος). Εάν δε γίνεται επίκληση των περιστατικών αυτών για αμφοτέρους τους συμβαλλομένους, ο σχετικός ισχυρισμός απορρίπτεται ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας.

Με τον τρίτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής κατά το πρώτο σκέλος του (υπό 3 έως 3.7.1.) η ανακόπτουσα εκθέτει ότι η ένδικη σύμβαση που καταρτίστηκε μεταξύ αυτής ως πιστούχου και της αρχικώς συμβαλλομένης δικαιούχου τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία , πάσχει ακυρότητα, διότι εμπεριέχει καταχρηστικούς γενικούς όρους συναλλαγών, για τους λόγους που ειδικότερα εξειδικεύονται κατωτέρω, οι οποίοι επέφεραν σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών και ζητούν την ακύρωση της επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτέλεσης, η οποία επισπεύστηκε βάσει ελαπωματικού τίτλου. Συγκεκριμένα, εκθέτει ότι είναι άκυροι οι εξής όροι: 1) ο προδιατυπωμένος και μονομερώς τεθείς από την τράπεζας υπ' αριθ. 34 όρος, με τον οποίο αναστρέφεται το βάρος απόδειξης σε βάρος του καταναλωτή ή περιορίζει υπέρμετρα τα αποδεικτικά του μέσα, 2) οι υπ' αριθ. 17 και 21 όροι, με τους οποίους επιτρέπεται στην τράπεζα να καθορίζει συμβατικό τόκο, με τον οποίο θα χρεώνεται ο λογαριασμός του πελάτη, στις περιπτώσεις τμηματικών εξοφλήσεων, όταν δεν καθορίζονται εκ των προτέρων κριτήρια ειδικά και εύλογα από τον καταναλωτή, 3) ο υπ' αριθ. 17 όρος, ο οποίος προβλέπει την επιβολή της εισφοράς του ν.128/75 επί του ετήσιου επιτοκίου στον πιστούχο, 4) οι υπ' αριθ. 23 και 25 όροι, όπου προβλέπεται ότι, σε περίπτωση μη εμπρόθεσμης καταβολής οιουδήποτε ποσού που οφείλεται στο μέλλον από τον πιστούχο προς την τράπεζα, ο πιστούχος καθίσταται υπερήμερος και οφείλονται τόκοι υπερημερίας στο μέτρο που συνεπάγεται ανατοκισμό της εισφοράς του ν.128/75, 5) οι υπ' αριθ. 40 και 41 όροι, που προβλέπουν υπέρ της τράπεζας δικαίωμα μονομερούς καταγγελίας και μονομερούς τροποποίησης ουσιωδών στοιχείων της σύμβασης, και 6) οι υπ' αριθ. 26 και 28, με τους οποίους επιβάλλεται στον πιστούχο επιβάρυνση με δικαστικά έξοδα και εύλογες αμοιβές των δικηγόρων της τράπεζας. Ο λόγος της κρινόμενης ανακοπής πρέπει να απορριφθεί ως αόριστος, διότι η ανακόπτουσα, ισχυριζόμενη ότι τούτοι οι όροι είναι καταχρηστικοί, αρκείται σε αμφισβήτηση της νομιμότητάς τους και δεν συνδέει αυτούς με συγκεκριμένη βλάβη της, δεν εξειδικεύει εάν για την έκδοση της διαταγής πληρωμής λήφθηκαν υπόψη οι όροι αυτοί, καθώς και πώς η τυχόν ενεργοποίηση από την καθ' ης των ως άνω όρων άσκησε επιρροή στη γένεση, στο ύψος ή στο ληξιπρόθεσμο της απαίτησης της καθ' ης, για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής και επισπεύστηκε αναγκαστική εκτέλεση δοθέντος εξάλλου ότι καταρχήν ακυρότητα όρων της σύμβασης δεν οδηγεί σε ολική ακυρότητα αυτής (ΕφΘεσ 459/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΘεσ 3909/2012 ΤΝΠ Ισοκράτης). Τέλος, απορριπτομένων των αιτιάσεων περί καταχρηστικών Γ.Ο.Σ., κρίνεται ομοίως απορριπτέος ως αλυσιτελής ο ισχυρισμός και προβαλλόμενος ως αυτοτελής λόγος ανακοπής περί εφαρμογής του άρθρου 181 ΑΚ.

Με τον τρίτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής κατά το δεύτερο σκέλος του (υπό 3.7.2.) η ανακόπτουσα εκθέτει ότι η καταχρηστικότητα των ανωτέρω όρων της ένδικης δανειακής σύμβασης και επί τη βάσει των διατάξεων των άρθρων 10 παρ.16 περ.δ΄ και παρ.20 ν.3857/2007 έχει κριθεί και δη με ισχύ δεδικασμένου από την υπ' αριθ. ΕφΑθ 5253/2003 απόφαση, δυνάμει της οποίας κατά το άρθρο 10 παρ.12 ν.2251/1994 η απόφαση που κρίνει επί καταχρηστικότητας Γ.Ο.Σ. παράγει τα αποτελέσματά της έναντι πάντων, ακόμα και εάν αυτοί δεν ήταν διάδικοι και επομένως όσα αυτά καθορίζει ισχύουν και για τις άλλες τράπεζες. Ότι προς την ίδια κατεύθυνση κινείται και η από 25.6.2008 Ζ1-798 για την απαγόρευση αναγραφής Γ.Ο.Σ., που έχουν κριθεί καταχρηστικοί, η οποία λαμβάνονται υπόψη τις υπ' αριθ. ΑΠ 430/2005, 1219/2001, ΕφΑθ 5253/2003, 6291/2000 και ΠΠρΑθ 1119/2002 και 1208/1998, οι οποίες έχουν καταστεί

αμετάκλητες, και το γεγονός ότι οι συνέπειες του δεδικασμένου των ανωτέρω αποφάσεων έχουν ευρύτερο δημόσιο συμφέρον για την εύρυθμη λειτουργία της αγοράς και την προστασία των καταναλωτών, αποφάσισε την απαγόρευση αναγραφής των κριθέντων και παρατιθέμενων σε αυτήν καταχρηστικών Γ.Ο.Σ.. Ότι δεδομένου ότι το δεδικασμένο λειτουργεί ως αρνητική διαδικαστική προϋπόθεση, η έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής, που ενσωματώνει κονδύλια κατά παραβίαση των ζητημάτων, που έχουν ήδη καλυφθεί από το ως άνω αναφερόμενο δεδικασμένο, είναι άκυρη ως απαράδεκτη. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος. Ειδικότερα, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ.20 ν. 2251/1994, «Συλλογικές αγωγές των περιπτώσεων α΄ και β΄ της παραγράφου 16 δικάζονται κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, στη συντομότερη δυνατή δικάσιμο. Το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την προσωρινή εκτέλεση της απόφασης. Οι έννομες συνέπειες που προκύπτουν από την απόφαση αυτή ισχύουν έναντι πάντων, και αν δεν ήταν διάδικοι...». Η ανωτέρω διάταξη θέτει ευλόγως το ζήτημα της ακριβούς οριοθέτησης της εκλυόμενης από την επί συλλογικής αγωγής εκδιδόμενη απόφαση δεσμευτικότητας, υπό το πρίσμα και του «δεδικασμένου». Τα ερωτήματα, που τίθενται από τη διατύπωση της ανωτέρω διάταξης, αφορούν κυρίως την erga omnes ισχύ των εννόμων συνεπειών της απόφασης και αν αυτή ταυτίζεται κατά περιεχόμενο με το δεδικασμένο, όπως αυτό οριοθετείται στις διατάξεις των άρθρων 321 επ. ΚΠολΔ, αν το τυχόν δεδικασμένα της απόφασης επί της συλλογικής αγωγής καταλαμβάνει και τις ατομικές δίκες μεμονωμένων καταναλωτών με τον προμηθευτή τους, όταν η έκβασή τους εξαρτάται από την εγκυρότητα όρων της σύμβασης, που ταυτίζονται με όρους, που έχουν ήδη κριθεί στο πλαίσιο συλλογικής αγωγής, αν τούτο ισχύει ακόμα και στην περίπτωση, που ο προμηθευτής, δεν υπήρξε διάδικος στο πλαίσιο της προηγηθείσας συλλογικής αγωγής, αν η δεσμευτικότητα αυτή καταλαμβάνει και περιπτώσεις συμβάσεων, που συνήφθησαν πριν την έκδοση της απόφασης επί της συλλογικής αγωγής, αν τούτη η δεσμευτικότητα ισχύει ακόμα και στην περίπτωση απόρριψης της συλλογικής αγωγής, και αν η απόφαση επί της συλλογικής αγωγής αναπτύσσει εν τέλει κάποιας μορφής δεσμευτικότητα, έξω από τα όρια του δεδικασμένου (βλ. ως προς τη σχετική προβληματική Δέλλιο, Ατομική & συλλογική προστασία των καταναλωτών από την έλλειψη ουσιαστικής διαπραγμάτευσης των όρων της σύμβασης, σελ. 34). Κατ' αρχάς το δεδικασμένο, όπως αυτό διαμορφώνεται στις διατάξεις των άρθρων 321 επ ΚΠολΔ δεν συνιστά αντικειμενική αλήθεια, ώστε να αξιώνεται καθολική αποδοχή του, αλλά ενεργεί μόνο μεταξύ των διαδίκων και των διαδόχων τους (άρθρο 325 ΚΠολΔ), εξυπηρετώντας αμιγώς δικονομικούς σκοπούς με δέσμευση του μελλοντικού δικαστή να μην αποστεί από τη λύση που έδωσε ως προς το κριθέν δικαίωμα ο δικαστής της προηγούμενης δίκης (βλ. Νίκα, Πολιτική Δικονομία, Τ. ΙΙ, στην παρ. 95, στους αρ. 2 και 7). Στις ουσιαστικές έννομες σχέσεις αντίθετα, το δεδικασμένο ασκεί έμμεση μόνο επίδραση. Υποδεικνύει τη δέουσα, μελλοντική συμπεριφορά των κοινωνών του δικαίου, αλλά δεν προβλέπει οιαδήποτε κύρωση για την παραβίαση της υποδεικνυόμενης συμπεριφοράς (βλ. Κονδύλη, Το δεδικασμένο κατά τον ΚΠολΔ, α΄ έκδ., σελ. 134 επ.). Ακριβώς επειδή το δεδικασμένο στερείται δικαιογόνου επίδρασης και ασκεί έμμεση μόνον επίδραση, το άρθρο 10 παρ. 21 του ν. 2251/1994 ρητά ορίζει πλέον ότι «Ο Υπουργός Ανάπτυξης μπορεί με απόφασή του, που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, να καθορίζει τους όρους και τις προϋποθέσεις προσαρμογής της συναλλακτικής συμπεριφοράς των προμηθευτών στο δεδικασμένο αμετάκλητων δικαστικών αποφάσεων επί αγωγών καταναλωτή ή ενώσεων καταναλωτών, εφόσον οι συνέπειες του δεδικασμένου έχουν ευρύτερο δημόσιο ενδιαφέρον για την εύρυθμη λειτουργία της αγοράς και την προστασία των καταναλωτών (βλ. σχετικώς και ΟλΣτΕ 1210/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ ως προς τη συνταγματικότητα της διάταξης). Η ανωτέρω διάταξη συνιστά τρόπο διοικητικής

αντιμετώπιστης ενδεχόμενων κινδύνων διασάλευσης ομαλής λειτουργίας της αγοράς μετά από την παγίωση ορισμένης νομολογιακής θέσης είτε στο πλαίσιο άσκησης συλλογικής αγωγής, είτε επ' αφορμή δίκης μεμονωμένου καταναλωτή, όπου και εξ ορισμού αποκλείεται η εκδήλωση ισχύος δεδικασμένου σε ατομικές δίκες έτερων καταναλωτών (βλ. Δέλλιο, ο.π., σελ. 35-36). Εκκινώντας από τις διατάξεις των άρθρων 325 επ. ΚΠολΔ καθίσταται, εξάλλου, σαφές ότι τα υποκειμενικά όρια του δεδικασμένου περιορίζονται μεταξύ των διαδίκων και των διαδόχων τους, τούτο δε, υπαγορεύεται από τις θεμελιώδεις δικονομικές αρχές της συζήτησης, της διάθεσης και της εκατέρωθεν ακρόασης, δεδομένου ότι δεσμεύονται κατ' εξοχήν αυτοί οι οποίοι μετέχουν στη δίκη και μπορούν να επηρεάσουν την έκβασή της (άρθρα 20 παρ. 1 Συντάγματος, καθώς και 325 παρ. 1 και 2, 106 και 110 παρ. 2 ΚΠολΔ και ενδεικτικά, αντί άλλων, Νίκα, ο.π., στην παρ. 97, στον αρ. περ. 1). Η επέκταση του δεδικασμένου σε τρίτα πρόσωπα αποτελεί εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα και η οποία υπαγορεύεται από ανάγκες αποφυγής της πολυδικίας και της δικαιϊκής ανασφάλειας (βλ. άρθρα 325 - 329 ΚΠολΔ). Σε εξαιρετικές περιπτώσεις και υπό την προϋπόθεση του αμετακλήτου το δεδικασμένο καταλαμβάνει και κάθε τρίτο (βλ. τέτοιες περιπτώσεις στα άρθρα 613 και 618 ΚΠολΔ). Κατά τα λοιπά επέκταση του δεδικασμένου σε τρίτα πρόσωπα προβλέπεται στην περίπτωση μη δικαιούχων διαδίκων με αποκλειστική νομιμοποίηση στη διεξαγωγή της δίκης (βλ. πχ την περίπτωση του εκτελεστή διαθήκης σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 327 ΚΠολΔ), όπου τα αποτελέσματα επεκτείνονται και στον δικαιούχο του δικαιώματος (βλ. σχετικώς Κουσούλη σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ΕρμΚΠολΔ, υπό το άρθρο 325, στον αρ. 5), όπως και στην περίπτωση εξουσίας διεξαγωγής δίκης από μη δικαιούχο διάδικο, παράλληλα προς τη νομιμοποίηση του δικαιούχου του δικαιώματος, όπου η επέκταση του δεδικασμένου στο φορέα του δικαιώματος γίνεται δεκτή μόνο επί θετικής έκβασης της δίκης, λαμβανομένων υπόψη των συμφερόντων του δικαιούχου του δικαιώματος, που, καίτοι μπορούσε, δεν συμμετείχε στη δίκη (βλ. αντί άλλων Νίκα, Πολιτική Δικονομία, Τ. ΙΙ, στην παρ. 97, στον αρ. περ. 5). Ωστόσο, η περίπτωση της συλλογικής αγωγής δεν δύναται να εμπέσει στο πραγματικό οιασδήποτε των ανωτέρω περιπτώσεων. Κατ' αρχάς δεν υφίσταται καν δικαιούχος δικαιώματος, ώστε να μπορεί να διερευνηθεί εν συνεχεία η διεξαγωγή της δίκης από αποκλειστικώς νομιμοποιούμενο μη δικαιούχο διάδικο, αφού στην περίπτωση της συλλογικής αγωγής δεν πρόκειται για προσβολή δικαιώματος, αλλά για προσβολή διάχυτου συμφέροντος του καταναλωτικού κοινού (Δέλλιος, ο.π. σελ. 37). Η περίπτωση, εξάλλου, της παράλληλης με τον μεμονωμένο καταναλωτή δυνατότητας διεξαγωγής της δίκης από την ένωση καταναλωτών υφίσταται μόνο στην περίπτωση του άρθρου 10 παρ. 15 του ν. 2251/1994 και όχι στις περιπτώσεις συλλογικών αγωγών του άρθρου 10 παρ. 16 περ. α' και β' του ιδίου ως άνω νόμου, όπου η νομιμοποίηση της ένωσης καταναλωτών είναι αποκλειστική (βλ. Δέλλιο, ο.π., σελ. 37). Επιπλέον, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην τελευταία αυτή διάταξη, η ισχύς της απόφασης δεν επεκτείνεται σε ορισμένα τρίτα πρόσωπα, αλλά σε κάθε τρίτο («έναντι πάντων»). Κατά μία βέβαια άποψη, με τη συλλογική αγωγή εισάγεται προς επίλυση γνήσια διαφορά, το δεδικασμένο δε της απόφασης, με την οποία γίνεται δεκτή η συλλογική αγωγή, επεκτείνεται, κατά την ίδια άποψη, και στις ατομικές δίκες των μεμονωμένων καταναλωτών με επίκληση του επιχειρήματος της διεξαγωγής της δίκης από μη δικαιούχο διάδικο με συντρέχουσα νομιμοποίηση (βλ. σχετικώς Ποδηματά, Ζητήματα από τη ρύθμιση της συλλογικής αγωγής κατά τον ν. 2251/1994, Αρμ. 1997. 151 επ., Μεντή, Γενικοί όροι συναλλαγών σε καταναλωτικές και εμπορικές συμβάσεις, σελ. 183). Ωστόσο, τέτοια παράλληλη νομιμοποίηση δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση, όπως προεκτέθηκε, υπό το πρίσμα δε της διάταξης του άρθρου 10 παρ. 12 εδ. γ' του ν. 2251/1994, ως ίσχυε πριν τις τροποποιήσεις, που επήλθαν με τον ν. 3587/2007,

δυσχερώς εξηγείτο η δεσμευτικότητα και των απορριπτικών αποφάσεων, δεδομένης της επέκτασης του δεδικασμένου στον «φορέα» του δικαιώματος μόνο επί θετικής έκβασης της δίκης, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα (βλ. ως προς τον προτεινόμενο τρόπο αντιμετώπισης του ως άνω ατόπου κατά την άποψη αυτή Γιοδηματά, ο.π., σελ. 154 στο τέλος). Ήδη, βέβαια, ρητώς ορίζεται στη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 20 υποπ. 3 εδ. β' του ν. 2251/1994 ότι «Το δικαίωμα άσκησης ατομικής αγωγής των καταναλωτών δεν επηρεάζεται από την απόρριψη του αιτήματος αγωγής της ένωσης καταναλωτών κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 16». Υπό το πρίσμα της νέας διάταξης τίθεται εκ νέου το ερώτημα ως προς το αν σκοπείται δι' αυτής η γενικευμένη επέκταση του «δεδικασμένου» των ακυρωτικών αποφάσεων επί συλλογικών αγωγών στις ατομικές δίκες. Στο ερώτημα αυτό προσήκει αρνητική απάντηση, πολλώ δε μάλλον, που ο νομοθέτης σε ουδέν σημείο ποιείται χρήση του νομικού όρου του δεδικασμένου, με εξαίρεση την περίπτωση της συλλογικής αγωγής της περ. δ' της παρ. 16 του άρθρου 10, ήτοι της αγωγής για την αναγνώριση του δικαιώματος αποκατάστασης της ζημίας που υφίστανται οι καταναλωτές από την παράνομη συμπεριφορά. Αν, όμως, ο νομοθέτης επιθυμούσε την επέκταση του «δεδικασμένου» και στις περιπτώσεις των συλλογικών αγωγών των περ. α' και β' της παρ. 16 του άρθρου 10 του ν. 2251/1994, δεν θα περιόριζε την επέκταση του δεδικασμένου αυτού μόνο στην περίπτωση συλλογικών αγωγών της περ. δ' της παρ. 10 του άρθρου 16 (βλ. έτσι Δέλλιο, ο.π., σελ. 38). Στις περιπτώσεις συλλογικών αγωγών των περ. α' και β' του ν. 2251/1994, κατά την ορθότερη άποψη, δεν διαγιγνώσκεται αμφισβητούμενο δικαίωμα ή έννομη σχέση μεταξύ ορισμένων προσώπων, αλλά απλώς βεβαιώνεται αυθεντικά το νομικό γεγονός της αντίθεσης προς την έννομη τάξη διατύπωσης των ΓΟΣ εκ μέρους του προμηθευτή και απαγγέλλεται ως μέτρο αποκατάστασης της τάξης αυτής μια απαγόρευση ή επιταγή ρυθμιστική της αγοράς (βλ. Ματθία, Μελετήματα ιδιωτικού δικαίου, σελ. 246 επ.). Επιπλέον, κατά το ισχύον δικονομικό σύστημα, οι αποφάσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας δεν δεσμεύουν τα δικαστήρια της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας (βλ. Νίκα, Πολιτική Δικονομία, Τ. Ι, στην παρ. 39, στον αρ. περ. 9). Πέραν, εξάλλου, των ζητημάτων συνταγματικής υφής, που θα μπορούσαν να τεθούν από την επέκταση του «δεδικασμένου» σε τρίτα πρόσωπα χωρίς τη δυνατότητα προηγούμενης ακρόασής τους και συμμετοχής τους στη δίκη (βλ. ιδίως άρθρα 25 παρ. 1 Σ/τος και 6 παρ. 1 ΕΣΔΑ), πολλώ δε μάλλον, που για την επέλευση αυτού του αποτελέσματος δεν απαιτείται και η δικονομική ωριμότητα του αμετακλήτου, όπως στις περιπτώσεις των άρθρων 613 και 618 ΚΠολΔ, κρίσιμα επιχειρήματα υπέρ της άρνησης της ύπαρξης και ακολούθως της επέκτασης του «δεδικασμένου» συλλογικών αγωγών σε αγωγές μεμονωμένων καταναλωτών, στο πλαίσιο ατομικών δικών, προσφέρει και η σύγκριση των δύο ενδίκων βοηθημάτων. Στο πλαίσιο αυτό πρέπει πχ να σημειωθεί ότι το στάδιο ελέγχου της ένταξης των γενικών όρων στη σύμβαση είναι νοητό μόνο επί ατομικής δίκης, αφού προϋποθέτει συγκεκριμένη σύμβαση, και δεν είναι δυνατό να ανακύψει στο πλαίσιο συλλογικής αγωγής (βλ. σχετικώς Δέλλιο, ο.π., σελ. 41, όπου και περαιτέρω παραπομπές). Επιπλέον, στο στάδιο ελέγχου των γενικών όρων συναλλαγών μέσω της ερμηνείας, στη μεν ατομική δίκη οι όροι ερμηνεύονται υπέρ του καταναλωτή (βλ. άρθρο 2 παρ. 3-5 του ν. 2251/1994), στη δε συλλογική αγωγή επιλέγεται η δυσμενέστερη για τον καταναλωτή ερμηνευτική εκδοχή, που οδηγεί ευχερέστερα στη διατύπωση και χρήση των καταχρηστικών όρων. Στο στάδιο ελέγχου του περιεχομένου, άλλωστε, στη μεν συλλογική αγωγή ο δικαστής αναζητεί a priori οιονδήποτε επιλήψιμο τρόπο χρήσης του επίμαχου όρου, ώστε να απαγορεύσει τη χρήση του, ενώ στην ατομική δίκη εξετάζεται η ακυρότητα του όρου μόνο στη συγκεκριμένη περίπτωση, χωρίς να είναι δυνατό και επιτρεπτό η έρευνα αυτή να επεκταθεί σε άλλες πιθανές χρήσεις του όρου, υπό άλλες συνθήκες (πρβλ. ΑΠ 589/2001 ΕλλΔνη 2002. 419, Δέλλιος, ο.π. σελ. 42). Για την ευδοκίμηση της

συλλογικής αγωγής αρκεί εν τέλει η κατάφαση της καταχρηστικότητας ενός όρου, ενώ στην ατομική δίκη προσαπαιτείται και η πραγματική βλάβη των εννόμων συμφερόντων του καταναλωτή στη συγκεκριμένη περίπτωση και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ του φερόμενου ως καταχρηστικού όρου και της βλάβης (βλ. ΑΠ 1219/2001 ΔΕΕ 2001. 1128 σε συνδ. με ΑΠ 15/2007 ΧρΙΔ 2007. 426 και ΠΠρΑΘ 2235/2003 ΝοΒ 2004. 425, καθώς και Δέλλιο, ο.π., σελ. 42-43). Περαιτέρω, ενώ στην συλλογική αγωγή των περ. α' και β' του άρθρου 16 παρ. 10 του ν. 2251/1994 η νομική βάση του αιτήματος έχει πάντοτε εξωσυμβατικό χαρακτήρα, στην ατομική δίκη δεν αποκλείονται και συμβατικές αξιώσεις του μεμονωμένου καταναλωτή (βλ. Δέλλιο, ο.π., σελ. 43-45). Μεταξύ, λοιπόν της συλλογικής αγωγής των περ. α` και β` του άρθρου 16 παρ. 10 του ν. 2251/1994 και της αγωγής μεμονωμένου καταναλωτή σε βάρος του προμηθευτή του, υφίστανται ουσιώδεις διαφορές σχετικές με τις προϋποθέσεις των άρθρων 322 παρ. 1 και 324 του ΚΠολΔ. Δεν υφίσταται ταυτότητα «αντικειμένου» των δύο δικών, διαφέρουν τα κριτήρια δικαιοδοτικού ελέγχου και οι νομικές βάσεις των αιτημάτων, στη δε συλλογική αγωγή οι όροι κρίνονται in abstracto, ενώ στην ατομική διαφορά εκτιμώνται πάντοτε σε σχέση με το πραγματικό της συγκεκριμένης υπόθεσης, στην οποία εντάσσονται (βλ. Δέλλιο, ο.π., σελ. 46-47). Κοινό στοιχείο των δύο δικών αποτελεί μόνο το περιεχόμενο των όρων, που ενώ στη συλλογική αγωγή αποτελεί το κύριο αντικείμενο της δίκης, στην ατομική δίκη παρίσταται ως παρεμπίπτον ζήτημα για την κρίση επί της αγωγής, ένστασης ή ανακοπής του καταναλωτή. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, η in abstracto καταχρηστικότητα ενός όρου, που κρίθηκε καταχρηστικός και εντεύθεν άκυρος λόγω αντίθεσής του στην αρχή της διαφάνειας με συλλογική αγωγή, να αίρεται in concrete μέσω προφορικών διευκρινίσεων, που παρέσχε ο προμηθευτής στον καταναλωτή, λόγω αντίρροπων συμβατικών ρυθμίσεων, που συνεκτιμώνται (βλ. πχ ΕφΑΘ 5253/2003 ΔΕΕ 2004. 797 και ΠΠρΑΘ 1119/2002 ΔΕΕ 2003. 422 σε συνδ. με ΕιρΑΘ 1109/2006 και ΕιρΑΘ 3110/2005, που αναφέρονται από τον Δέλλιο, ο.π., σελ. 309) ή όταν δεν υπήρξε αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του όρου και της βλάβης στη δίκη του μεμονωμένου καταναλωτή. Ως εκ τούτου, δε δύναται να γίνει λόγος για επέκταση του «δεδικασμένου» των συλλογικών αγωγών των περ. α` και β' του άρθρου 10 παρ. 16 του ν. 2251/1994 στις ατομικές δίκες των μεμονωμένων καταναλωτών (βλ. έτσι Δέλλιο, ο.π., σελ. 48, πρβλ. και Κουσούλη, Τα αποτελέσματα αποφάσεως επί συλλογικής αγωγής, ιδίως επί καταχρηστικών ΓΟΣ, ΔΕΕ 2002. 1097 επ. και ιδίως 1101). Αποτελεί διάφορο ζήτημα, άλλωστε, το ότι η απόφαση επί της συλλογικής αγωγής έχει καθοδηγητικό χαρακτήρα και για τον δικαστή της ατομικής δίκης, ενόψει και του προηγηθέντος αντικειμενικού και απαλλαγμένου από τις ιδιαιτερότητες της συγκεκριμένης υπόθεσης ελέγχου νομιμότητας του οικείου ΓΟΣ (βλ. πχ όλως ενδεικτικά την ΜΠρΑΘ 2772/2002 ΕΕμπΔ 2002. 805, που επικαλείται στο σκεπτικό της την ΑΠ 1030/2001 ΕΕμπΔ 2001. 740, αλλά και την ΑΠ 1401/1999 ΕλλΔνη 2000. 56). Υπό τα πρίσμα αυτό η απόφαση επί των ως άνω συλλογικών αγωγών αναδίδει μία ιδιότυπη δεσμευτικότητα, το εύρος της οποίας, όμως, εξαντλείται στα παρακάτω ζητήματα (βλ. σχετικώς Δέλλιο, ο.π., σελ. 49-55) : α) εμποδίζει την παράλληλη συζήτηση άλλης ή την υποβολή νέας συλλογικής αγωγής κατά του ίδιου προμηθευτή για τον ίδιο ΓΟΣ από άλλη ένωση καταναλωτών (άρθρο 778 ΚΠολΔ, βλ. σχετικώς Κουσούλη, ο.π. σελ. 1101-1102), β) εμποδίζει άλλους τρίτους, είτε προμηθευτές, είτε καταναλωτές, αν η αγωγή έγινε δεκτή ή απορρίφθηκε αντιστοίχως, από το να ασκήσουν τριτανακοπή κατά της οικείας αποφάσεως, η οποία άλλως θα ήταν δυνατή σύμφωνα με το άρθρο 773 παρ. 1 ΚΠολΔ, παρά μόνο με την επίκληση δόλου ή συμπαιγνίας των διαδίκων σύμφωνα με το άρθρο 586 παρ. 2 ΚΠολΔ (βλ. Δέλλιο, ο.π., σελ. 50), γ) επιτρέπει την επίσπευση εκτέλεσης της εκδιδόμενης απόφασης από έτερες ενώσεις καταναλωτών, στην περίπτωση κωλυσιεργίας της ενάγουσας και με επίκληση της

ευρείας νομιμοποιητικής εξουσίας των ενώσεων καταναλωτών σύμφωνα με το άρθρο 10 παρ. 16 του ν. 2251/1994 (βλ. Κουσούλη, ο.π., σελ. 1102), δ) επιτρέπει σε κάθε ένωση καταναλωτών να επιδιώξει τη συμμόρφωση με το διατακτικό της απόφασης και άλλων προμηθευτών, που χρησιμοποιούν τον ίδιο ή ισοδύναμο καταχρηστικό όρο, ε) επιφέρει τις γενικές συνέπειες των αποφάσεων της εκούσιας δικαιοδοσίας (βλ. ιδίως άρθρα 763 παρ. 2 και 3, 770, 774 και 776-779 ΚΠολΔ), πλην αυτής του άρθρου 763 παρ. 1 ΚΠολΔ λόγω της ειδικότερης διάταξης του άρθρου 10 παρ. 20 υποπ. 1 εδ. β΄ του ν. 2251/1995 περί τη δυνατότητα απλώς του δικαστηρίου να διατάξει τη προσωρινή εκτέλεση της απόφασης (βλ. Ματθία, ο.π., σελ. 246) και στ) παρέχει στον μεμονωμένο καταναλωτή, είτε είναι μέλος της ένωσης καταναλωτών, που διεξήγαγε τη δίκη επί της συλλογικής αγωγής, είτε όχι, το δικαίωμα επίκλησης του ρυθμιστικού μέτρου, που διατάχθηκε στο πλαίσιο της συλλογικής αγωγής εν είδει ενός δυσχερώς ανατρέψιμου, πλην μαχητού τεκμηρίου καταχρηστικότητας του κριθέντος όρου, ενόψει και του καθοδηγητικού χαρακτήρα της απόφασης, που εκδίδεται κατά την εκουσία δικαιοδοσία επί συλλογικής αγωγής, η οποία περιβάλλεται εξ αυτού του λόγου με αυξημένο κύρος (βλ. Δέλλιο, ο.π., σελ. 52, Ματθία, ο.π., σελ. 246-248). Διαφορετική νομική θεώρηση των πραγμάτων στο πλαίσιο της ατομικής δίκης ή αποκλίνουσα ερμηνεία των ίδιων όρων στη δίκη αυτή δεν είναι, ωστόσο, δυνατό να αποκλεισθεί εκ των προτέρων, γεγονός αναμενόμενο ενόψει και του αποκλεισμού της νομολογίας από τις πηγές του δικαίου στο εσωτερικό δίκαιο. Επομένως ο ανωτέρω λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος αφού όσο αφορά στους μεμονωμένους καταναλωτές και δη είτε αυτοί τυγχάνουν μέλη της ένωσης καταναλωτών, που διεξήγαγε τη δίκη επί της συλλογικής αγωγής, είτε όχι, το «δεδικασμένο» της επικληθείσας απόφασης εξαντλείται στο ότι παρέχει το δικαίωμα επίκλησης του ρυθμιστικού μέτρου, που διατάχθηκε στο πλαίσιο της συλλογικής αγωγής, εν είδει ενός δυσχερώς ανατρέψιμου, πλην μαχητού τεκμηρίου καταχρηστικότητας του κριθέντος όρου, ενόψει και του καθοδηγητικού χαρακτήρα της απόφασης, που εκδίδεται κατά την εκουσία δικαιοδοσία επί συλλογικής αγωγής, η οποία περιβάλλεται εξ αυτού του λόγου με αυξημένο κύρος. Συνεπώς τα όσα κρίθηκαν με την ως άνω καθοδηγητικού χαρακτήρα απόφαση επί συλλογικής αγωγής επί των κριθέντων με αυτήν ζητημάτων, δημιουργούν ένα μαχητό τεκμήριο καταχρηστικότητας των κριθέντων ως καταχρηστικών όρων, χωρίς κατά τα λοιπά να δημιουργείται δεσμευτική κρίση και χωρίς να εμποδίζεται in concreto αντίθετη εκτίμηση σε δίκη μεμονωμένου καταναλωτή, ως εν προκειμένω της ανακόπτουσας.

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 281 ΑΚ, 116 και 973 παρ.6, 933 ΚΠολΔ και 25 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι η πραγμάτωση με αναγκαστική εκτέλεση της απαίτησης του δανειστή κατά του οφειλέτη, αποτελεί ενάσκηση ουσιαστικού δικαιώματος δημοσίου δικαίου. Κατά τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ η άσκηση δικαιώματος απαγορεύεται, αν αυτή υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Άσκηση ουσιαστικού δικαιώματος, που ανήκει στο δημόσιο δίκαιο, αποτελεί και η πραγμάτωση με την αναγκαστική εκτέλεση της απαίτησης δανειστή έναντι του οφειλέτη, η οποία ελέγχεται κατά τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ (ΟλΑΠ 62/1990, ΑΠ 1292/2019, ΑΠ 1202/2018, ΑΠ 261/2017, ΑΠ 1077/2015, ΑΠ 2089/2013 ΤΝΠ Νόμος). Η αναγκαστική εκτέλεση αποτελεί συνταγματικά κατοχυρωμένη μορφή έννομης προστασίας για την παροχή της οποίας προσβάλλονται επίσης συνταγματικά κατοχυρωμένα ατομικά δικαιώματα του οφειλέτη, διότι στη στάθμιση των αγαθών που επιχειρεί ο νομοθέτης κρίνει αναγκαία και προέχουσα την ικανοποίηση του δανειστή. Από την άλλη, όμως, πλευρά, τα μέτρα εκτέλεσης θα πρέπει να υπόκεινται σε έλεγχο με βάση την αρχή της αναλογικότητας, η οποία απορρέει από τη διάταξη του άρθρου 25 παρ.1 του Συντάγματος.

Έτσι, οι πράξεις εκτέλεσης, που παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας, θα πρέπει να κηρύσσονται άκυρες, μετά από την άσκηση ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Η αρχή της αναλογικότητας, με τις επιμέρους αρχές, στις οποίες αναλύεται, θέτει όρια τα οποία απαγορεύουν τη χρήση μέσων εκτέλεσης, άρα και την επιχείρηση των σχετικών πράξεων εκτέλεσης, όταν τα μέσα αυτά δεν είναι κατάλληλα για να επιτύχουν το σκοπό της εκτελεστικής διαδικασίας (αρχή της καταλληλότητας), όταν δεν είναι αναγκαία επειδή υπάρχει άλλο ηπιότερο μέσο (αρχή της αναγκαιότητας ή του ηπιότερου μέσου) και όταν προκαλούν ζημία είναι δυσανάλογα μεγάλη και επιβαρυντική για τον θιγόμενο, διότι τα ωφελήματα που επιδιώκει ο επισπεύδων με τις πράξεις εκτέλεσης δεν βρίσκονται σε αρμόζουσα λογική ακολουθία με τις αρνητικές επιπτώσεις για τον καθ' ου η εκτέλεση (ΟλΑΠ 43/2005, ΑΠ 724/2017 ΤΝΠ Νόμος). Επομένως, λόγο ανακοπής μπορεί να αποτελέσει και η προφανής αντίθεση της επισπευδόμενης διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, στα αντικειμενικά όρια της καλής πίστης, των χρηστών ηθών ή του κοινωνικού ή οικονομικού σκοπού του δικαιώματος, κατ' άρθρο 281 ΑΚ και η εντεύθεν ακυρότητα της εκτέλεσης, ήτοι και όταν υφίσταται προφανής δυσαναλογία μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου και του επιδιωκόμενου σκοπού, ασκούμενου του σχετικού δικονομικού δικαιώματος με κακοβουλία, κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη (ΑΠ 1202/2018, ΑΠ 724/2017, ΑΠ 2613/2017, ΑΠ 893/2003, ΕφΠειρ 36/2017 ΤΝΠ Νόμος). Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, πρέπει να υπάρχει προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος, είτε από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου, είτε από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟλΑΠ 17/1995, ΑΠ 2045/2014, ΑΠ 1627/2012 ΤΝΠ Νόμος). Για να κριθεί, αν υπάρχει αντικειμενική υπέρβαση των προαναφερόμενων ορίων στην εκάστοτε περίπτωση, συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του ασκούντος το δικαίωμα, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και όλες οι λοιπές περιστάσεις πραγμάτωσης της συμπεριφοράς (ΟλΑΠ 9/2015 ΧριΔ 2015.575, ΑΠ 119/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η αρχή της αναλογικότητας, ως διάχυτη στην έννομη τάξη, υπερβαίνει τα όρια της ρητής συνταγματικής κατοχύρωσης της, οφείλει δε ο δικαστής, κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της νομοθεσίας, να προστρέχει στο κρίσιμο για όλη έννομη τάξη περιεχόμενο της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας. Αποτελεί την αντίστροφη μορφή της απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος, όταν το ασκούμενο δικαίωμα υπερβαίνει τα ακραία όρια της καλής πίστης, των χρηστών ηθών, καθώς και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος. Στην περίπτωση δε υπέρβασης της αρχής της αναλογικότητας πρόκειται για δυσαναλογία μέσου προς το σκοπό, δηλαδή το ασκούμενο δικαίωμα έχει απωλέσει την αναλογία του προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και συνακόλουθα η άσκηση του είναι απαγορευμένη, όγο της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ μπορεί να αποτελέσει και η αντίθεση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης στα αντικειμενικά όρια του άρθρου 281 ΑΚ και η εντεύθεν ακυρότητα της εκτέλεσης, ήτοι και όταν υφίσταται προφανής δυσαναλογία μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου και του επιδιωκόμενου σκοπού, ασκούμενου του σχετικού δικονομικού δικαιώματος με κακοβουλία, κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη ή όταν η άσκηση της αντίστοιχης αξίωσης χωρεί κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, ώστε οι επαχθείς συνέπειες που δημιουργούνται από την άσκηση να δημιουργούν για τον υπόχρεο έντονη εντύπωση αδικίας (ΟλΑΠ 12/2009, ΟλΑΠ

49/2005, ΑΠ 261/2017, ΑΠ 1248/2010, ΑΠ 340/2006, ΜονΠρΠειρ 1232/2022, ΜΠρΚορινθ 11/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Οι πράξεις κατάσχεσης και πλειστηριασμού περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη παραβιάζουν την αρχή της αναγκαιότητας, όταν η αξίωση του δανειστή είναι δυνατό να ικανοποιηθεί με άλλο μέσο ασυγκρίτως ηπιότερο για τον οφειλέτη, όπως με κατάσχεση άλλων περιουσιακών στοιχείων του, η αξία των οποίων είναι μικρότερη, όπως και όταν οι πράξεις κατάσχεσης και πλειστηριασμού περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη εμφανίζονται σαν μέτρα εξαιρετικής σκληρότητας για τον συγκεκριμένο οφειλέτη, τα οποία υπερβαίνουν τα ανεκτά όρια θυσίας ενώ, ταυτόχρονα, το ποσό της απαίτησης που εκτελείται είναι ελάχιστο σε σχέση με τη δυσανάλογα μεγάλη αξία του κατασχεθέντος (βλ. σχετ. Β.Βαθρακοκοίλη, Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμος Ε', άρθρο 951, αριθ.14). Ο οφειλέτης μπορεί, για την απόκρουση του επισπευδομένου ή για την ακύρωση του ήδη διενεργηθέντος πλειστηριασμού, να προβάλει ότι λόγω των συνθηκών που συντρέχουν, η πραγμάτωση του δικαιώματος από τον επισπεύδοντα δανειστή απαγορεύεται, διότι υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος (ΟλΑΠ 2/2019, ΟλΑΠ 6/2016, ΟλΑΠ 16/2006, ΑΠ 126/2019, ΑΠ 1116/2018, ΑΠ 1871/2014, ΑΠ 1504/2013, ΑΠ 298/2008 ΤΝΠ Νόμος). Σύμφωνα δε με την διάταξη του άρθρου 12 παρ.1 ν.3869/2010, τα δικαιώματα των πιστωτών έναντι συνοφειλετών ή εγγυητών του οφειλέτη, καθώς και τα δικαιώματα των εμπραγμάτως ασφαλισμένων πιστωτών επί του υπέγγυου αντικειμένου δεν θίγονται. Ο οφειλέτης απαλλάσσεται έναντι των εγγυητών, των εις ολόκληρον υπόχρεων ή άλλων δικαιούχων σε αναγωγή. Αν όμως ο εγγυητής, ο εις ολόκληρον υπόχρεος ή άλλο δικαιούχο σε αναγωγή πρόσωπο καταβάλει τόσο το τμήμα της οφειλής από την οποία ο οφειλέτης πρόκειται να απαλλαγεί κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 11 όσο και μέρας της οφειλής που περιλαμβάνεται στην απόφαση ρύθμισης του άρθρου 8 ή στο σχέδιο διευθέτησης οφειλών του άρθρου 9, τότε αυτός υποκαθίσταται αυτοδικαίως για το τελευταίο ποσό στη θέση του πιστωτή στο μέτρο και με τις προϋποθέσεις που η οφειλή αυτή έχει διαμορφωθεί δυνάμει της ρύθμισης ή του σχεδίου διευθέτησης οφειλών που επικυρώθηκε με τη δικαστική απόφαση.

Με τον τέταρτο λόγο της ανακοπής της η ανακόπτουσα επιδιώκει την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, καθώς αυτή εκδόθηκε διά της καταχρήσεως δικαιώματος εκ μέρους της καθ' ης. Ότι, ειδικότερα, το δικαίωμα της καθ' ης, ήτοι τόσο ως προς το νόμιμο όσο και ως προς το παράνομο, κατά την ανακόπτουσα, μέρος, διά της αίτησης έκδοσης της ένδικης διαταγής πληρωμής και όχι με έκδοση διαταγής πληρωμής άνευ των κονδυλίων που προκύπτουν από τους καταχρηστικούς και άκυρους με δύναμη δεδικασμένου Γ.Ο.Σ., ασκείται άκρως καταχρηστικά, αφού η εν λόγω έκδοση συνιστά επαχθέσταση για την ανακόπτουσα συνέπεια, διότι τα στοιχεία της ταυτότητάς της θα εισαχθούν στην βάση δεδομένων του Συστήματος Οικονομικής Συμπεριφοράς (Σ.Ο.Σ.) που τηρεί το νομικό πρόσωπο με την επωνυμία Ότι, επιπλέον, η γνώση εκ μέρους της καθ' ης ως προς την ύπαρξη του δεδικασμένου εκ των αναφερόμενων στο πεδίο του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου, αλλά η επιδίωξη έκδοσης διαταγής πληρωμής και για επιμέρους κονδύλια, που απορρέουν από καταχρηστικούς Γ.Ο.Σ., καθιστά καταχρηστική την συμπεριφορά της. Ότι, περαιτέρω, η καταχρηστικότητα έγκειται και ότι η καθ' ης η ανακοπή έσπευσε να ασκήσει το κατά το ανωτέρω βασιζόμενο σε άκυρους Γ.Ο.Σ. δικαίωμά της ως προς την έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής, καίτοι γνωρίζει ότι υφίσταται εκκρεμοδικία εξ υπόθεσης ρύθμισης της οφειλής της ανακόπτουσας βάσει του ν.3869/2010. Ότι η ίδια η ανακόπτουσα υπέγραψε την μοναδική για την ίδια ως συμβαλλόμενη ένδικη σύμβαση δανείου, κατόπιν παρότρυνσης των γονέων της, οι οποίοι υπέγραψαν επίσης ως εγγυητές, προκειμένου να

αποκτήσουν κύρια κατοικία για την οικογένειά τους, την οποία στη συνέχεια θα αξιοποιούσε η ανακόπτουσα ως οικία δική της ή της οικογένειας που θα δημιουργούσε. Ότι εξαιτίας γεγονότων που ήταν αδύνατον να προβλεφθούν ακόμα και με μέτρα άκρας σύνεσης και επιμέλειας, όπως η ενσκήψασα οικονομική κρίση, συρρικνώθηκαν δραματικά τα εισοδήματα των γονέων της και λόγω των υψηλών ποσοστών ανεργίας στους νέους την αδυναμία της ίδιας της ανακόπτουσας να ανεύρει μια σταθερή εργασία ικανή να εξασφαλίσει την καταβλητέα δόση του δανείου, με αποτέλεσμα να υπεισέλθει σε κατάσταση μόνιμης και ανυπαίτιας αδυναμίας πληρωμής των οφειλών της. Ότι προς τούτο κατέθεσε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νίκαιας (Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας) την από 7.2.2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. δικογράφου 423/2013 αίτηση του ν. 3869/2010 για ρύθμιση των οφειλών της έναντι της πιστώτριάς της προτείνοντας σχέδιο διευθέτησης της οφειλής της, άλλως αιτούμενη να ρυθμιστεί δικαστικώς αυτή σύμφωνα με τα άρθρα 8 και 9 ν. 3869/2010, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 650/2018 απόφαση, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένα την προαναφερθείσα αυτή ως ουσία αβάσιμη, και, ως εκ τούτου, άσκησε την από 12.2.2019 και με αριθ. εκθ. κατάθεσης 1592/770/2019 έφεσή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 2582/2021 απόφαση, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και με ελλιπείς, ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες, απέρριψε την έφεσή της κατ' ουσίαν, δεχθείσα ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της δήθεν από ενδεχόμενο δόλο, απορρίψασα την υπαγωγή της στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010. Ότι κατά της ανωτέρω τελεσίδικης απόφασης άσκησε νόμιμα και εμπρόθεσμα την από 7.2.2022 και με αριθ. εκθ. κατάθεσης 203/2022 αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Αρείου Πάγου, η συζήτηση της οποίας έχει οριστεί για την 21.3.2025, επομένως, εκκρεμεί μέχρι σήμερα η έκδοση αμετάκλητης απόφασης επί της προαναφερθείσας αίτησής της για την ρύθμιση της επίδικης οφειλής, γεγονός που τελεί σε πλήρη γνώση της καθ' ης. Ότι, επιπλέον, οι εγγυητές της επίδικης δανειακής σύμβασης έχουν ήδη πετύχει την ρύθμιση αυτής μέσω της υπαγωγής τους στις διατάξεις του ν. 3869/2010, δοθέντος ότι η υπ' αριθ. 26/2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Νίκαιας έκανε δεκτές τις από 7.2.2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. 422/27.3.2013 και 421/27.3.2013 αιτήσεις των γονέων της ρυθμίζοντας την επίδικη οφειλή, μέσω της εκ μέρους τους καταβολής του ποσού των 630,00 ευρώ επί μια τετραετία από έκαστο εξ αυτών και, εν συνεχεία, διέταξε την καταβολή του ποσού των 167,57 ευρώ από έκαστο εξ αυτών για την ρύθμιση του άρθρου 8 παρ.2 σε 120 δόσεις για την ρύθμιση του άρθρου 9 παρ.2, ενώ με την υπ' αριθ. 652/2018 απόφαση του ίδιου ως άνω Δικαστηρίου μεταρρυθμίστηκε η ανωτέρω απόφαση, ρυθμίζοντας εκ νέου τις οικείες οφειλές κρίνοντας ως «σημαντική και ουσιώδη» τη μεταγενέστερη της εν λόγω απόφασης μεταβολή της οικονομικής κατάστασης των απούντων, μέσω της καταβολής του ποσού των 400,00 ευρώ από έκαστο εξ αυτών για τη ρύθμιση του άρθρου 8 παρ.2. Ότι οι ανωτέρω εγγυητές της επίδικης σύμβασης έχουν ήδη ολοκληρώσει τις καταβολές του άρθρου 8 παρ.2 και πλέον καταβάλλουν τις δόσεις για την εξαίρεση της κύριας κατοικίας τους, σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ.2 ν.3869/2010, και, ως εκ τούτου, η επίδικη δανειακή σύμβαση εξυπηρετείται μερικώς από τους εγγυητές αυτής. Ότι, κατά συνέπεια, η ένδικη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε κατά κατάχρηση του δικαιώματος της καθ' ης, η οποία, αφενός, εισπράττει μέχρι και σήμερα ανελλιπώς χρήματα για την εξυπηρέτηση της εν λόγω δανειακής σύμβασης, έστω μέσω των εγγυητών, και, αφετέρου, γνωρίζει όλα τα οικονομικά στοιχεία, τόσο της ανακόπτουσας όσο και των γονέων της και γνωρίζει ότι δεν υφίσταται υπαιτιότητα της ανακόπτουσας για την αδυναμία καταβολής της δόσης της δανειακής σύμβασης εκ μέρους της. Ο λόγος αυτός, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, κρίνεται απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον τα πραγματικά

περιστατικά που επικαλείται η ανακόπτουσα, και αν υποτεθεί ότι είναι αληθινά, δεν αρκούν για να περιαγάγουν την άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης σε προφανή υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν στην ένδικη υπόθεση η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του, ενόψει και του ότι η ανακόπτουσα δεν επικαλείται συγκεκριμένες ενέργειες της καθ' ης και, μάλιστα, επαναλαμβανόμενες για αρκετό χρόνο, από τις οποίες θα μπορούσε εύλογα να συναχθεί πρόθεσή της να μην ασκήσει το δικαίωμά της για επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης, ούτε σχετικές περί τούτου διαβεβαιώσεις της, ώστε η μετέπειτα συμπεριφορά της που εντάσσεται στο πλαίσιο του δικαιώματός της για διαχείριση και προστασία της περιουσίας της, να παρίσταται τυχόν ως αιφνίδια μεταβολή της προηγηθείσας συμπεριφοράς της και ανατροπή μιας κατάστασης που αυτή είχε δημιουργήσει. Περαιτέρω, το δικαίωμα της επισπεύδουσας να εισπράξει την επιταχθείσα απαίτηση εντάσσεται στις αντικειμενικά προβλέψιμες συναλλακτικές δυνατότητες του ασκούντος το δικαίωμα και δεν είναι άσχετο προς το καλώς εννοούμενο συμφέρον της, η δε ανακόπτουσα δεν εισφέρει στην προκείμενη περίπτωση πρόσθετα στοιχεία συμπεριφοράς της καθ' ης, από τα οποία να προκύπτει ότι της δημιουργήθηκε η εύλογη πεποίθηση ότι δεν θα ασκήσει το δικαίωμά της, ούτε επικαλείται άλλα περιστατικά μη συνάδουσας με τα χρηστά ήθη συμπεριφοράς της, ώστε να δύναται να θεωρηθεί ότι η έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής είναι αντίθετη στην καλή συναλλακτική πίστη και στα χρηστά ήθη. Επιπλέον, η ανακόπτουσα δεν επικαλείται ότι η καθ' ης μπορούσε να επιλέξει άλλο ηπιότερο μέτρο για την ικανοποίηση της απαίτησής της, ούτε παραθέτει συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, εκ των οποίων να προκύπτει ότι η επίδικη απαίτηση της καθ' ης δύναται να ικανοποιηθεί με άλλο (συγκεκριμένο και κατονομαζόμενο) ηπιότερο για την ανακόπτουσα μέσο που καλύπτει την αξίωση της επισπεύδουσας, είτε με κατάσχεση άλλων περιουσιακών στοιχείων αξίας ισοδύναμης με την αξίωση της καθ' ης, προκειμένου να δύναται να ελεγχθεί η τυχόν καταχρηστικότητα και κακοβουλία της ως προς την επιλογή του συγκεκριμένου ακινήτων. Επιπλέον, μόνες οι επαχθείς συνέπειες που συνεπάγεται η εκτελεστική διαδικασία για την ανακόπτουσα, δεν καθιστούν τη συμπεριφορά της καθ' ης μη ανεκτή κατά το δίκαιο, κακόβουλη και κείμενη εκτός των ορίων που θέτουν τα χρηστά ήθη και η καλή πίστη, αφού η ανωτέρω επιλογή εντάσσεται στο δικαίωμα διαχείρισης της περιουσίας της, ούτε άλλωστε επικαλείται η ανακόπτουσα ότι η ανωτέρω προέβη στην εν λόγω ενέργεια χωρίς συμφέρον προς τούτο, ώστε να αξιωθεί η θυσία του δικαιώματός της για την επιδίωξη ικανοποίησης της απαίτησής της, αφού είναι εύλογο το συμφέρον της από την αναγκαστική εκποίηση του ακινήτου και την είσπραξη του πλειστηριάσματος. Πολλώ δε μάλλον που η ανακόπτουσα δεν κάνει λόγο για προσωρινή οικονομική αδυναμία της, που θα μπορέσει να αντιστραφεί στο άμεσο μέλλον, ώστε να μπορούσε να αξιωθεί μία εύλογη αναμονή από πλευράς της καθ' ης στην ικανοποίηση της απαίτησής της αλλά τουναντίον υποστηρίζει ότι λόγω της οικονομικής κρίσης αδυνατεί η ίδια να εξεύρει εργασία και ότι οι γονείς της ως εγγυητές και συνυπόχρεοι δεν εξυπηρετούσαν την δανειακή σύμβαση έως και την έκδοση της υπ' αριθ. 26/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Νίκαιας, δυνάμει της οποίας έγιναν δεκτές οι από 7.2.2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. 422/27.3.2013 και 421/27.3.2013 αιτήσεις αυτών και ως προς την ένδικη σύμβαση με την ιδιότητά τους ως εγγυητών. Επιπλέον, μόνη η έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής δεν αποτελεί ιδιαίτερα επαχθή και μη ανεκτή κατά τους κανόνες των χρηστών ηθών συνέπεια, η οποία, εξάλλου, από μόνη της δεν αποτελεί καταδιωκτικό – επιθετικό μέτρο, το οποίο αναστέλλεται σε περίπτωση εκκρεμούσας αίτησης βάσει του ν.3869/2010. Επιπροσθέτως, το γεγονός ότι εκκρεμεί εισέτι κατόπιν άσκησης από την ανακόπτουσα αίτησης αναίρεσης κατά της υπ' αριθ. 2582/2021 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο απέρριψε την έφεσή της κατ'

ουσίαν, δεχθείσα ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της από ενδεχόμενο δόλο, απορρίψασα την υπαγωγή της στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010, και, επομένως, εκκρεμεί η έκδοση αμετάκλητης απόφασης επί της προαναφερθείσας αίτησής της για την ρύθμιση της επίδικης οφειλής και για την εξαίρεση της πρώτης κατοικίας της, δεν καθιστά άνευ ετέρου την συμπεριφορά της καθ' ης καταχρηστική, δεδομένου ότι η προστασία της πρώτης κατοικίας έχει αποτελέσει αντικείμενο ρητών νομοθετικών προβλέψεων, ήτοι αρχικά του Ν. 3869/2010, εν συνεχεία του Ν. 4605/2019, έπειτα του Ν. 4714/2020 και ακολούθως του Ν. 4738/2020, βάσει των σε κάθε νομοθέτημα τιθέμενων προϋποθέσεων, την συνδρομή των οποίων ουδόλως επικαλείται και αποδεικνύει η ανακόπτουσα. Επιπροσθέτως, επί τη βάσει του άρθρου 12 παρ.1 ν.3869/2010, η ήδη γενόμενη από τους εγγυητές γονείς της ρύθμιση και η καταβολή από αυτούς του ποσού, που υποχρεώθηκαν να καταβάλουν, δεν ασκεί επιρροή στην υποχρέωση της ανακόπτουσας ως προς το υπόλοιπο της οφειλής. Εξάλλου, δεν μπορεί να παροραθεί από το Δικαστήριο ότι σε κάθε περίπτωση η καθ' ης επιδίωξε την έκδοση της διαταγής πληρωμής για μέρος της συνολικής οφειλής, η οποία κατά έτερο μέρος έχει εξυπηρετηθεί ή εισέτι εξυπηρετείται από τους εγγυητές, ήτοι ότι η καθ' ης δεν επιδιώκει διά της έκδοσης της διαταγής πληρωμής την ολοσχερή ικανοποίηση της συνολικής απαίτησης, ώστε να προκύπτει ότι δεν έχει ληφθεί υπόψη η ρύθμιση των εγγυητών ως προς την ένδικη σύμβαση. Συνεπώς, δεν προκύπτει ότι η συμπεριφορά της καθ' ης να επιδιώξει την έκδοση της διαταγής πληρωμής, ώστε να προβεί περαιτέρω σε αναγκαστική εκτέλεση, έγινε κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας και κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Επίσης, υπό το πρίσμα του άρθρου 281 ΑΚ, η ανακόπτουσα δεν εκθέτει στην ανακοπή της πραγματικά περιστατικά, με βάση τα οποία η αίτησή της βάσει του ν.3869/2010 θα γίνει δεκτή, μετά από την από αυτήν άσκηση αναίρεσης, από τα οποία να μπορεί από το παρόν Δικαστήριο να κριθεί η τυχόν ευδοκίμησή της και, ως εκ τούτου, η έκδοση της διαταγής πληρωμής δεν καθιστά αφ' εαυτού την συμπεριφορά της καθ' ης καταχρηστική, διότι, με βάση τα εκτιθέμενα στην υπό κρίση ανακοπή, έχει ήδη απορριφθεί η εν λόγω αίτηση σε πρώτο βαθμό και σε δεύτερο βαθμό, ενώ, τέλος, κατά τα ήδη διαληφθέντα, στον βαθμό μόνο της έκδοσης της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής και της προσβολής αυτής δεν χωρεί εισέτι η προστασία διά του άρθρου 6 παρ. 5 του Ν. 3869/2010. Μετά ταύτα, μη αποδειχθείσας της καταχρηστικής συμπεριφοράς της καθ' ης έναντι της ανακόπτουσας, η μη εισέτι γενόμενη καταχώριση της ανακόπτουσας στο Αρχείο Αναφοράς, που τηρεί η ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «

τον διακριτικό τίτλο . ως υπεύθυνος επεξεργασίας, κατόπιν της νόμιμης έκδοσης της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, δεν συνιστά επαχθή συνέπεια συνδεόμενη με καταχρηστική συμπεριφορά της καθ' ης. Ως προς δε, τέλος, τον ισχυρισμό της ανακόπτουσας ότι η καταχρηστικότητα έγκειται, μεταξύ άλλων, και στο γεγονός ότι η καθ' ης έσπευσε να αιτηθεί και να επιτύχει την προσβαλλόμενη με την παρούσα διαταγή πληρωμής παρά τους περιεχόμενους στην ένδικη σύμβαση δανείου καταχρηστικούς όρους της, τούτος κρίνεται ως αλυσιτελής, σύμφωνα με τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα στα πεδία του τρίτου λόγου της κρινόμενης ανακοπής κατά το πρώτο σκέλος του (υπό 3 έως 3.7.1.) και κατά το δεύτερο σκέλος (υπό 3.7.2.).

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν.4354/2015 σχετικά με τη διαχείριση μη εξυπηρετούμενων δανείων: «1. Η σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων και πιστώσεων, που έχουν χορηγηθεί από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα πλην της περίπτωσης δ' της παρ. 5 του άρθρου 2 του ν. 4261/2014, υπόκειται σε

συστατικό έγγραφο τύπο και αντικείμενό της μπορεί να είναι μεμονωμένες απαιτήσεις ή αμάδες απαιτήσεων κατά οποιουδήποτε δανειολήπτη, μη εφαρμοζομένου στην περίπτωση αυτή του άρθρου 479 ΑΚ. Άλλα δικαιώματα, ακόμα κι αν δεν αποτελούν παρεπόμενα δικαιώματα κατά την έννοια του άρθρου 458 ΑΚ, εφόσον συνδέονται με τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις, μπορούν να μεταβιβάζονται μαζί με αυτές. Η πώληση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις του άρθρου 513 επ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του παρόντος άρθρου. 2. ..... 3. Η σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων καταχωρίζεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000 (Α` 220). .....Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης επέρχεται η μεταβίβαση των πωλούμενων απαιτήσεων του μεταβιβάζοντος πιστωτικού ιδρύματος. ..... 4. Αναγγελία της καταχώρισης γίνεται απύπως προς τους οφειλέτες και τους εγγυητές με κάθε πρόσφορο μέσο, συμπεριλαμβανομένων και των μέσων ηλεκτρονικής επικοινωνίας. Πριν από την καταχώριση δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση απαιτήσεων της παραγράφου 1.....». Κατά δε το άρθρο 1 παρ. 1γ και δ του ίδιου ν.4354/2015 «γ. Η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά τον παρόντα νόμο από την Τράπεζα της Ελλάδος. Η προϋπόθεση αυτή οφείλει να πληρούται και σε κάθε περαιτέρω μεταβίβαση. Τα δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου... δ. Οι διατάξεις του παρόντος δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων του νόμου 3156/2003...». Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 10 παρ.1 και 2 του ν.3156/2003, η τιτλοποίηση απαιτήσεων είναι η μεταβίβαση επιχειρηματικών απαιτήσεων λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ «μεταβιβάζοντος» και «αποκτώντος» σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής, η εξόφληση των οποίων πραγματοποιείται με τους προβλεπόμενους στον ανωτέρω νόμο τρόπους. «Μεταβιβάζων» είναι μόνο έμπορος με κατοικία ή έδρα στην Ελλάδα ή στην αλλοδαπή, εφόσον έχει εγκατάσταση στην Ελλάδα (άρα και τραπεζικές ανώνυμες εταιρίες) και «αποκτών» είναι το νομικό πρόσωπο ή νομικά πρόσωπα, που έχουν ως αποκλειστικό σκοπό την απόκτηση επιχειρηματικών απαιτήσεων για την τιτλοποίησή τους σύμφωνα με το νόμο αυτόν («εταιρεία ειδικού σκοπού»), προς τα οποία μεταβιβάζονται λόγω πώλησης οι επιχειρηματικές απαιτήσεις, εκδότης δε των ομολογιών είναι ο ίδιος ο αποκτών. Οι απαιτήσεις που μεταβιβάζονται με σκοπό την τιτλοποίηση μπορεί να είναι απαιτήσεις κατά οποιουδήποτε τρίτου ακόμη και των καταναλωτών, υφιστάμενες ή μελλοντικές, εφόσον αυτές προσδιορίζονται ή είναι δυνατόν να προσδιοριστούν με οποιονδήποτε τρόπο (βλ. άρθρο 10 παρ. 6 του ως άνω νόμου). Περαιτέρω, η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων καταχωρίζεται σε δημόσια βιβλία σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν. 2844/2000 (βλ. άρθρο 10 παρ. 8 του ν.3156/2003). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης, η δε μεταβίβαση (εκχώρηση) αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την Εταιρία Ειδικού Σκοπού στον οφειλέτη (βλ. άρθρο 10 παρ. 9 του ν.3156/2003). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του αρ. 3 του ν. 2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 8 του ιδίου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παραγράφου 1 (βλ. άρθρο 10 παρ.

10 του ν.3156/2003). Η ανωτέρω καταχώριση γίνεται με δημοσίευση (κατάθεση εντύπου, η μορφή του οποίου καθορίστηκε με την 161/337/2003 απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης-ΦΕΚ Β' 1688/2003 και ήδη με την ΥΑ 207/2020) στο ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, ως ενεχυροφυλακεία δε έως την ίδρυσή τους με π.δ. ορίζονται τα κατά τόπους λειτουργούντα σήμερα υποθηκοφυλακεία ή κτηματολογικά γραφεία της έδρας των Πρωτοδικείων. Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων των ν.4354/2015 και 3156/2003 προκύπτει ότι η μεταβίβαση απαιτήσεων κατά τους ορισμούς τους γίνεται με έγγραφο τύπο και συντελείται με την καταχώριση της σύμβασης πώλησης στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του ν. 2844/2000, από την οποία (καταχώριση) αποκτώνται τα δικαιώματα του αναδόχου έναντι του τρίτου οφειλέτη και πριν την αναγγελία της εκχώρησης στον τελευταίο, αφού ως τέτοια ισχύει πλασματικά εκ του νόμου η καταχώριση της σύμβασης στο βιβλίο αυτό κατά τους ορισμούς του άρθρου 10 παρ. 10 του ν.3156/2003, εφόσον πρόκειται για τιτλοποίηση απαιτήσεων, η δε διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων ανατίθεται υποχρεωτικά σε εταιρία διαχείρισης απαιτήσεων που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά το ν.4354/2015 από την Τράπεζα της Ελλάδος. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 924 παρ.1 ΚΠολΔ, η επιταγή ως πρώτη πράξη της αναγκαστικής εκτέλεσης και συνάμα της προδικασίας της πρέπει απαραίτητα να επιδίδεται στον καθού η εκτέλεση οφειλέτη, ενώ σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ σαφώς προκύπτει ότι ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος του δικαιούχου (δανειστή), ο οποίος δεν αναφέρεται στον εκτελεστό τίτλο και δικαιούται κατ' άρθρο 919 παρ.1 ΚΠολΔ ή άλλη ειδική διάταξη να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση, υποχρεούται για το έγκυρο της αναγκαστικής εκτέλεσης που ενεργείται απ' αυτόν, να κοινοποιήσει στον καθού η εκτέλεση νέα επιταγή, ακόμη και αν έχει κοινοποιηθεί προηγουμένως επιταγή από τον αναφερόμενο στον εκτελεστό τίτλο αρχικό δικαιούχο, καθώς και τα νομιμοποιητικά της διαδοχής του έγγραφα, είτε αυτά είναι δημόσια, είτε ιδιωτικά, τόσο για την έναρξη όσο και για τη συνέχιση της αναγκαστικής εκτέλεσης. Η υποχρέωση αυτή είναι ανεξάρτητη και πρέπει να γίνεται ακόμα και όταν ο καθού η εκτέλεση γνωρίζει για την επελθούσα διαδοχή. Απαιτείται δε η επίδοση ολοκλήρων των εγγράφων και όχι αποσπασμάτων. Αυτά πρέπει να κοινοποιούνται ως πρωτότυπα επίσημα έγγραφα, μη αρκούσης, της απλής μνείας τούτων στην επιταγή. Η παράβαση του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠΛΔ συνεπάγεται ακυρότητα της εκτέλεσης ανεξαρτήτως βλάβης, δεδομένου ότι η φράση του νόμου «δεν δύναται να αρχίσει ή να συνεχίσει την αναγκαστική εκτέλεση» είναι ισοδύναμη με την απειλή ακυρότητας. Τυχόν ακυρότητα της επιταγής που επέδωσε ο αρχικός δικαιούχος δεν επιδρά στο κύρος της νέας επιταγής, η οποία έχει αυτοτέλεια έναντι της προηγούμενης. Παρά τα ανωτέρω, στην περίπτωση της διαδοχής του δικαιούχου λόγω σύμβασης μεταβίβασης των τιτλοποιούμενων τραπεζικών απαιτήσεων κατά τους ορισμούς των ν.4354/2015 και 3156/2003, με δεδομένη τη συνθετότητα και την έκταση των επιμέρους πράξεων, από τις οποίες απαρτίζεται η μεταβίβαση των απαιτήσεων και εν συνεχεία η ανάθεση της διαχείρισης αυτών, άρα και των αντιστοίχων εγγράφων που την πιστοποιούν, η απαίτηση συγκοινοποίησης στον καθού η εκτέλεση οφειλέτη, στο πλαίσιο της ρύθμισης του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ, ολόκληρων των σχετικών συμβάσεων μεταβίβασης και ανάθεσης της διαχείρισης, εκτός του ότι δεν συμπορεύεται με το πνεύμα της ρύθμισης του ανωτέρω άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ, είναι ιδιαιτέρως πολυτελής, εξόχως δαπανηρή, στείρα τυπολατρική και παρεμβάλει σοβαρά εμπόδια στην εκτελεστική διαδικασία, παρεμποδίζοντας αδικαιολογήτως την πρόσβαση σε αυτήν των δανειστών. Η αναγκαστική εκτέλεση θέτει μεν συνήθως τον τύπο πριν από την ουσία, όχι, όμως, σε βαθμό που να εγγίζει τα όρια της κατάχρησης. Κατ' ανάγκη λοιπόν, θα πρέπει να επιλεγούν εκείνα μόνο τα έγγραφα, που αποδεικνύουν την συντέλεση της μεταβίβασης και

στοιχειοθετούν τη νομιμοποίηση του επισπεύδοντος (πρβλ. ΑΠ 345/2006 δημ. στη ΝΟΜΟΣ). Καθώς δε τα αποτελέσματα της μεταβίβασης επέρχονται αυτοδικαίως εκ του νόμου και χωρίς άλλη διατύπωση και έναντι τρίτων από την καταχώριση της κάθε σύμβασης στο δημόσιο βιβλίο του αρ. 3 του ν. 2844/2000, είναι προφανές ότι και η νομιμοποίηση της εταιρίας που αναλαμβάνει τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων αρχίζει ακριβώς από τότε. Άρα, τα έγγραφα, που πιστοποιούν τις ανωτέρω πράξεις και ολοκληρώνουν τη μεταβίβαση και την ανάθεση της διαχείρισης, είναι τα μόνα κρίσιμα και θα πρέπει να συγκοινοποιούνται στον οφειλέτη με την επιταγή. Όλα τα υπόλοιπα, οσηδήποτε σπουδαιότητα και σοβαρότητα αν παρουσιάζουν για τη διαδικασία της μεταβίβασης καθ' εαυτήν, δεν παύουν να αποτελούν στοιχεία, που αφορούν στις εσωτερικές σχέσεις των εταιρειών. Τα έγγραφα που νομιμοποιούν, συνεπώς, την εταιρεία που ανέλαβε τη διαχείριση των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, είναι η καταχώριση σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία των συμβάσεων μεταβίβασης και ανάθεσης της διαχείρισης, σύμφωνα με το αρ. 3 του ν. 2844/2000, ήτοι η δημοσίευση του εντύπου που καθορίστηκε με την υπ' αριθ. 161/337/2003 (ήδη ΥΑ 207/2020) απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης στο ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, με το σχετικό απόσπασμα των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων απ' όπου θα φαίνεται η καταχώριση της μεταβίβασης της απαίτησης του καθ' ου η εκτέλεση. Η κοινοποίηση των εγγράφων αυτών είναι αρκετή και ανταποκρίνεται πλήρως στη νομοτυπική μορφή των εγγράφων που αξιώνει το άρθρο 925 παρ.1 ΚΠολΔ (βλ. ΕφΘεσ 160/2022 αδημ., ΕφΠειρ 574/2020 δημ., ΕφΘεσ 1643/2019, αδημ., Π. Γιαννόπουλο, Η Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις ως μη δικαιούχος διάδικος στη διαγνωστική δίκη και στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης - Κριτική επισκόπηση των ρυθμίσεων του Ν.4354/2015 και de lege ferenda προτάσεις, Αρμ 2019/233 επ., Ν.Καπφόρης σχόλιο κάτωθι ΜΠρΝαξ 57/2020, ΕΠολΔ 2020 σελ. 432 επ, αντίθετα Κ. Παπαχρήστου-Δημητράς. Η νομιμοποίηση των διαδίκων στην πολιτική δίκη εκδ. 2021 σελ. 137-140 με παραπομπές σε σύγχρονη νομολογία Πρωτοβάθμιων Δικαστηρίων, Γ. Αποστολάκης, Ζητήματα από την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση των εταιρειών διαχειρίσεως απαιτήσεων από τραπεζικά δάνεια ΕπΑΚ 2021 σελ. 703-704) (ΕφΘεσσαλ 177/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον έκτο (υπό 4.2.) λόγο της κρινόμενης ανακοπής η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι τυγχάνει άκυρη η εις βάρος αυτής αναγκαστική εκτέλεση διά της ένδικης επιταγής προς πληρωμή, καθώς η καθ' ης η ανακοπή δεν κοινοποίησε με αυτές τα οριζόμενα κατ' άρθρο 925 παρ.1 ΚΠολΔ νομιμοποιητικά έγγραφα και, συγκεκριμένα, ολόκληρες τις συμβάσεις πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων και διαχείρισης των τιτλοποιημένων επιχειρηματικών απαιτήσεων, ήτοι σε πλήρη μορφή, αλλά συγκοινοποίησε μόνο τις καταχωρίσεις των πράξεων στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών σε αποσπάσματα, μη αρκούντων των αποσπασμάτων να αποδείξουν την ενεργητική της νομιμοποίηση. Με αυτό το περιεχόμενο, ο υπό κρίση λόγος ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, καθώς, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη της παρούσας, η συγκοινοποίηση αντιγράφων από τα καταχωρισθέντα και δημοσιευθέντα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών αποσπάσματα των συμβάσεων πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων και των συμβάσεων διαχείρισης των τιτλοποιημένων επιχειρηματικών απαιτήσεων επαρκεί για την τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 925 ΚΠολΔ, δεδομένου ότι ως προς την υποχρέωση συγκοινοποίησης των νομιμοποιητικών εγγράφων και στην περίπτωση της ειδικής διαδοχής και της σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης, με δεδομένη τη συνθετότητα και την ποικιλία των επιμέρους πράξεων, από τις οποίες απαρτίζεται αυτή, άρα και των αντιστοίχων εγγράφων, που την

πιστοποιούν, η απαίτηση συγκοινοποίησης στον καθ' ου η εκτέλεση οφειλέτη, στο πλαίσιο της ρύθμισης του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ, όλων των εγγράφων που απαιτεί ο νόμος για τη συντέλεση της ειδικής αυτής διαδοχής και της ανάθεσης διαχείρισης, δεν συμπορεύεται με το πνεύμα της ρύθμισης. Σε κάθε δε περίπτωση, η ανακόπτουσα ουδόλως εκθέτει στο δικόγραφο της ανακοπής της ότι κατά το χρονικό διάστημα από την επίδοση σε αυτήν της επιταγής προς πληρωμή έως την επιβολή της κατάσχεσης μεσολάβησε οιαδήποτε άλλη κατάρτιση σύμβασης μεταβίβασης ή διαχείρισης, ώστε να προκύπτει οιαδήποτε δικονομικό απαράδεκτο, καθώς η όποια αιτίαση ως προς την συγκοινοποίηση των νομιμοποιητικών εγγράφων εντοπίζεται στην επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση, κατά την επίδοση στους ανακόπτοντες της οποίας η καθ' ης έπρεπε να έχει συγκοινοποιήσει τα προσήκοντα κατά τα ανωτέρω νομιμοποιητικά της έγγραφα.

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 281 ΑΚ «Η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής για να θεωρηθεί η άσκηση δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή ο οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολαβήσαν ή από άλλα περιστατικά, το οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν την γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟλΑΠ 2/2019, ΧρΙΔ 2019.504, ΟλΑΠ 10/2012, ΧρΙΔ 2013.433, ΟλΑΠ 16/2006, ΕλλΔνη 2006.1331, ΟλΑΠ 33/2005, ΕλλΔνη 2005.1033, ΟλΑΠ 17/1995, ΕλλΔνη 1995.1531, ΑΠ 455/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η υπέρβαση των ορίων άσκησης του δικαιώματος πρέπει να είναι προφανής, δηλαδή έκδηλη, καταφανής, το οποίο (υπέρβαση) συμβαίνει και όταν αυτή προκαλεί την έντονη εντύπωση αδικίας. Μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν μπορεί να αποτελέσει κατάχρηση δικαιώματος, κατ' άρθρο 281 ΑΚ, παρά μόνο αν το γεγονός αυτό μπορεί να συνδυασθεί και με άλλες περιστάσεις, όπως, όταν ο δανειστής δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του δικαιώματος. Έλλειψη, όμως, συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει, όταν ο δανειστής, όπως έχει δικαίωμα από την σύμβαση, αποφασίζει να εισπράξει την απαίτησή του, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης) αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και μάλιστα προφανής των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος (ΑΠ 323/2021, ΑΠ 69/2021, ΑΠ 267/2021, ΑΠ 1215/2021, ΑΠ 311/2020, ΑΠ 1185/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αυτό συμβαίνει και όταν η συμπεριφορά του δανειστή που προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματος του, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα, δημιούργησαν στον οφειλέτη την εύλογη πεποίθηση ότι ο δανειστής δεν θα ασκούσε το δικαίωμά του στο χρόνο που το άσκησε, με αποτέλεσμα η πρόωρη άσκησή του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στον οφειλέτη και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική. Ειδικότερα, οι τράπεζες, ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί που ασκούν αποφασιστική επίδραση στην ανάπτυξη και στη λειτουργία των χρηματοδοτούμενων από αυτές επιχειρήσεων, έχουν αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του χρηματοδοτικού τους έργου και οφείλουν να μεριμνούν για τα συμφέροντα των επιχειρήσεων ή των ιδιωτών που χρηματοδοτούν, αφού από τη φύση της η πιστωτική σχέση, ως διαρκής έννομη σχέση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλομένων, επιβάλλει την υποχρέωση πίστης και

προστασίας από την πλευρά των τραπεζών των συμφερόντων των πελατών τους, ώστε να αποφεύγονται υπέρμετρα επαχθείς για αυτούς συνέπειες. Επομένως και για το λόγο αυτό, η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλόπιστης και σύμφωνης με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη εκπλήρωσης των οφειλόμενων παροχών (άρθρα 178, 200 και 288 ΑΚ) και να αποφεύγεται αντίστοιχα κάθε κατάχρηση στη συμπεριφορά τους. Έτσι, σε περίπτωση δυσχέρειας του πιστούχου της τράπεζας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του από την πιστωτική σύμβαση, λόγω πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του, που όμως υπερβαίνει τα όρια της αντοχής του, η καλόπιστη από την πλευρά της τράπεζας συμπεριφορά επιβάλλει σε αυτή την υποχρέωση να ανεχθεί μια εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της παροχής του οφειλέτη, ιδίως, όταν η επιδίωξη της άμεσης εκπλήρωσης της παροχής του πρόκειται να οδηγήσει σε πλήρη οικονομική καταστροφή του, χωρίς ουσιαστικό κέρδος για την ίδια. Κατά την έννοια αυτή, η τράπεζα θα πρέπει, σε περίπτωση πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του πελάτη της, να αποφύγει την εσπευσμένη καταγγελία της μεταξύ τους πιστωτικής σύμβασης και το κλείσιμο του αλληλόχρεου λογαριασμού τους ή της μεταξύ τους σύμβασης τοκοχρεολυτικού δανείου προπάντων, όταν οι απαιτήσεις της είναι ασφαλισμένες με εμπράγματες ή προσωπικές ασφάλειες, ο δε πελάτης της βρίσκεται σε άμεση οικονομική εξάρτηση από αυτή και δεν οφείλει σε τρίτους, αφού τότε οι παραπάνω ενέργειές της προσλαμβάνουν καταχρηστικό χαρακτήρα (ΑΠ 323/2021, ο.α., ΑΠ 476/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1185/2019, ο.α., ΑΠ 1352/2011, ΕΕμπΔ 2012.417, ΕφΑΘ 854/2021, ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΠατρ 233/2021, ΤΝΠ Νόμος). Απαιτείται, ακόμη, οι πράξεις του υπόχρεου και η από αυτόν δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται ιδιαιτέρως επαχθείς για τον ίδιο επιπτώσεις, να τελούν σε ουσιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου. Το ζήτημα δε, αν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματος του (ΟλΑΠ 10/2012, ο.α., ΑΠ 1007/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1216/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 667/2020, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 881/2019, ΤΝΠ Νόμιος, ΑΠ 1058/2018, ΤΝΠ Νόμος). Στον περιορισμό υπάγεται κάθε δικαίωμα, από οπουδήποτε και εάν πηγάζει, δηλαδή από το ιδιωτικό ή δημόσιο δίκαιο. Υπάγονται, μεταξύ άλλων, τα διαπλαστικά δικαιώματα, όπως η καταγγελία μίας σύμβασης (ΑΠ 323/2021, ο.α., ΑΠ 1185/2019, ο.α., ΑΠ 1352/2011, ο.α., Απ. Γεωργιάδης στην ΕρμΑΚ, Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, Τόμος Ι, άρθρο 281, αριθ. 3-26, σελ. 490-492, Μ. Μαργαρίτης/Αν. Μαργαρίτη, ΕρμΑΚ, άρθρο 281, αριθ. 3-7, σελ. 227-228). Εξάλλου, κατά το άρθρο 6 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, όπως ίσχυε πριν τις τροποποιήσεις που επέφερε ο Ν. 4161/2013 (ΦΕΚ Α' 143/14-06-2013), «Η υποβολή της αίτησης της παραγράφου 1 του άρθρου 4 δεν επιφέρει αναστολή των μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης κατά του οφειλέτη. Μετά την υποβολή της αίτησης ο οφειλέτης ή κάθε άλλος που έχει έννομο συμφέρον μπορεί να ζητήσει από το αρμόδιο δικαστήριο που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων την αναστολή της εκτελεστικής διαδικασίας, κατά του οφειλέτη...». Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι η αναστολή της εκτελεστικής διαδικασίας περιλαμβάνει μόνο τα κατά του οφειλέτη μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης και όχι την άσκηση αναγνωριστικών ή καταψηφιστικών αγωγών και έκδοση διαταγών πληρωμής. Έτσι, ακόμη και όταν έχει κατατεθεί αίτηση για δικαστική ρύθμιση, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3869/2010, αλλά και αν ακόμη ο οφειλέτης έχει επιτύχει αναστολή των μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του κατά τις διατάξεις του νόμου αυτού, δεν εμποδίζεται σε καμία περίπτωση η επιδίκαση της απαίτησης, την οποία ο οφειλέτης επιδιώκει να υπαγάγει στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010. Ακόμη δε και όταν έχει χορηγηθεί αντίστοιχη προσωρινή διαταγή, σκοπός της είναι η αποτροπή του πρόωρου

κατακερματισμού και η διασπορά των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη, δεδομένου ότι αυτά (τα περιουσιακά στοιχεία) αποτελούν το αντικείμενο της ρύθμισης οφειλών από το Δικαστήριο, προκειμένου να επιτευχθεί η κατά το δυνατόν ορθότερη ικανοποίηση όλων των πιστωτών του οφειλέτη, αλλά και να εξασφαλιστεί ένα επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης για τον οφειλέτη, μέχρι την εκδίκαση της αίτησής του και την οριστική ρύθμιση των οφειλών του. Στην αναστολή καταδιωκτικών μέτρων κατά του οφειλέτη, σύμφωνα με το πιο πάνω άρθρο, δεν εμπίπτει τόσο η υποβολή αίτησης και η έκδοση διαταγής πληρωμής, όσο και η περιγραφή του εκτελεστήριου τύπου, οι οποίες αποτελούν προδικαστικές ενέργειες της αναγκαστικής εκτέλεσης. Επομένως, η έκδοση διαταγής πληρωμής, η οποία δεν αποτελεί πράξη αναγκαστικής εκτέλεσης, αλλά αποσκοπεί στην κτήση εκτελεστού τίτλου, δεν έρχεται σε αντίθεση με το γράμμα και με το πνεύμα του Ν. 3869/2010, δεδομένου ότι προβλέπεται ρητά σε αυτόν, όχι μόνο η επιδίκαση απαίτησης αλλά και η λήψη μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης κατά τα ανωτέρω (ΑΠ 311/2020, ο.α., ΑΠ 1013/2018, ΕΠολΔ 2018.688, ΜονΕφΑθ 5723/2022, ΜονΕφΑθ 1637/2022, ΕφΠειρ 401/2023 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η έκδοση διαταγής πληρωμής, ακόμα και εάν έχει χαρηγηθεί προσωρινή διαταγή του ειρηνοδικείου, με την οποία απαγορεύεται η μεταβολή της πραγματικής και νομικής κατάστασης της περιουσίας του οφειλέτη έως τη συζήτηση της αίτησής του για υπαγωγή στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010, δεν αντιβαίνει στα χρηστά ήθη, καθότι δεν έρχεται σε αντίθεση με παγιωμένους ηθικούς κανόνες, που χαρακτηρίζουν τη συμπεριφορά του μέσου συνετού ανθρώπου, ούτε έρχεται σε αντίθεση με την καλή πίστη, όταν επιδιώκεται από το δανειστή να εξοπλιστεί ληξιπρόθεσμη απαίτηση κατά αυτού με εκτελεστό τίτλο, επιδίωξη για την οποία υφίσταται προφανές έννομο συμφέρον και έτσι η άσκηση του δικαιώματος δεν είναι καταχρηστική, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα έννοια του άρθρου 281 ΑΚ (ΜονΕφΑθ 1637/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον έβδομο (υπό 4.3.) λόγο της ανακοπής της η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη από 27.9.2023 επιταγή προς πληρωμή, στην οποία ερείδεται εξάλλου και η ομοίως προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης, είναι αόριστη, καθώς σε αυτήν αναφέρεται εντελώς αόριστα ότι οφείλει «α) για κεφάλαιο που επιδικάσθηκε από το Δικαστήριο: 122.129,01 € εντόκως όπως αυτό ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας διαταγής πληρωμής από 7-2-2023 μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση, με επιτόκιο υπερημερίας, όπως αυτό καθορίζεται στην ως άνω σύμβαση, ήτοι το συμφωνηθέν συμβατικό επιτόκιο πλέον 2,5 εκατοστιαίες μονάδες και με ανατοκισμό των τόκων ανά εξάμηνο», χωρίς να γίνεται μνεία του τρόπου υπολογισμού των τόκων αυτών, του ποσοστού επιτοκίου και των τυχόν ανατοκισμών, παρά μόνο με παραπομπή στην ένδικη διαταγή πληρωμής, η οποία επίσης παραπέμπει στον όρο 25 της δανειακής σύμβασης και το άρθρο 12 ν.2601/1998. Ότι, επομένως, δεν προκύπτει ούτε από τη διαταγή πληρωμής, παρά πόδας της οποίας συντάχθηκε η από 27.9.2023 επιταγή, ούτε από το νόμο ο τόκος αλλά και ο ανατοκισμός, στον οποίο αναφέρεται η εν λόγω επιταγή προς πληρωμή, ο υπολογισμός των οποίων είναι προφανώς τόσο πολύπλοκος που ούτε η ίδια η καθ' ης δεν προβαίνει σε αυτόν και δεν καταδεικνύει και τον τρόπο που αυτός γίνεται. Ότι με αυτόν τον τρόπο η ανακόπτουσα υφίσταται δικονομική βλάβη, αφού αδυνατεί να υπολογίσει τους τόκους, που έχουν ήδη παραχθεί, τόσο για την περίπτωση εκούσιας συμμόρφωσής της όσο και για την περίπτωση που διενεργηθούν περαιτέρω εκτελεστικές πράξεις από την καθ' ης σε βάρος της για την είσπραξη της απαίτησής της. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και, συνεπώς, απορριπτέος, καθώς, σύμφωνα με την άνω νομική σκέψη, η καθ' ης με την επιταγή προς πληρωμή δεν απαιτείται να προβεί σε ανάλυση του υπολογισμού των τόκων από την τελευταία ημέρα που η κάθε δόση κατέστη ληξιπρόθεσμη και απαιτητή καθώς με την καταγγελία της

σύμβασης κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό ολόκληρο το χρεωστικό κατάλοιπο της σύμβασης και η έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής στηρίχθηκε και η απαίτηση αποδείχθηκε από τα αναφερόμενα στην διαταγή πληρωμής πλήρη αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της αρχικής πιστώτριας τράπεζας, στα οποία εμφαίνεται όλη η κίνηση των λογαριασμών από την υπογραφή της σύμβασης μέχρι το κλείσιμο της συμβάσεως και από τα οποία (αποσπάσματα), κατά τη συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται πλήρως η απαίτηση της Τράπεζας. Εξάλλου, σε κάθε περίπτωση, τόσο από τα εκτεθέντα στο δικόγραφο της ανακοπής στο πεδίο του ιστορικού της ένδικης υπόθεσης όσο από την επισκόπηση της ανακοπτόμενης επιταγής, προκύπτει ότι η ανακόπτουσα επιτάσσεται να καταβάλει στην καθ' ης η ανακοπή να καταβάλω στην καθ' ης τα εξής ποσά: α) το ποσό των 122.129,01 ευρώ ως επιδικασθέν κεφάλαιο, έντοκα από την 7.2.2023 μέχρι την ολοσχερή εξόφληση με επιτόκιο υπερημερίας, όπως αυτό καθορίζεται στην υπ' αριθ. σύμβαση, ήτοι το συμφωνηθέν συμβατικό επιτόκιο πλέον 2,5 εκατοστιαίες μονάδες και με ανατοκισμό των τόκων ανά εξάμηνο, β) το ποσό των 1.250,00 ευρώ ως επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη, γ) το ποσό των 50,00 ευρώ για λήψη απογράφου, έκδοση αντιγράφου μετ' αντιγραφικών και σύνταξη της ένδικης επιταγής προς πληρωμή, και δ) το ποσό των 45,00 ευρώ για δαπάνη επίδοσης της ένδικης επιταγής, ήτοι το συνολικό ποσό των 123.474,01 ευρώ, με το κονδύλι υπό στοιχείο (α) εντόκως από την 7.2.2023, σύμφωνα με τα ανωτέρω αναφερόμενα, από την επομένη της επίδοσης της επιταγής μέχρι και την πλήρη και ολοσχερή τους εξόφληση. Συνεπώς, εφόσον στην ένδικη επιταγή δεν έχει υπολογιστεί οιαδήποτε ποσό πλέον του ποσού, το οποίο διατάχθηκε η ανακόπτουσα να καταβάλει στην καθ' ης, σύμφωνα με την υπ' αριθ. διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, που αποτελεί τον ένδικο εκτελεστό τίτλο, και αναφέρεται σε έκαστο επιμέρους ποσό η αιτίας ιδρύσεως της υποχρέωσης καταβολής, και σύμφωνα με την ανωτέρω σχετική νομική σκέψη, ο υπολογισμός των τόκων, των ανατοκισθέντων και κεφαλαιοποιημένων τόκων μπορεί να γίνει με βάση τα ήδη γνωστά δεδομένα, όπως το κεφάλαιο, την έναρξη των τόκων και την διάρκεια του χρέους, τα οποία αναφέρονται στην προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή, και δη επί τη βάσει τόσο του ανωτέρω εκτελεστού τίτλου όσο και των επιμέρους όρων της σύμβασης, από την οποία απορρέει η απαίτηση και στην οποία παραπέμπει, απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού και ως αβάσιμου στην ουσία του.

Περαιτέρω, εάν η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, η οποία περιλαμβάνεται και στις ανακοπές του άρθρου 583 επ. του ίδιου Κώδικα (βλ. ΑΠ 1390/2006, ΤΝΠ Νόμος), δεν περιέχει ένα τουλάχιστον παραδεκτό λόγο, έστω αβάσιμο, οι πρόσθετοι λόγοι είναι απαράδεκτοι, εκτός αν έχει τηρηθεί η προδικασία της ανακοπής ως προς αυτούς και τυχόν προβλεπόμενη προθεσμία, οπότε μπορούν να κριθούν ως αυτοτελής ανακοπή (βλ. Μαργαρίτη σε Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, άρθρο 585, αρ. 3 σελ. 1087).

Με τον πρώτο πρόσθετο λόγο της κρινόμενης ανακοπής, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι τυγχάνει άκυρη η εις βάρος αυτής αναγκαστική εκτέλεση διά της ένδικης επιταγής προς πληρωμή, καθώς η ήδη καθ' ης ως επισπεύδουσα αυτήν με την από 27.9.2023 επιταγή προς πληρωμή δεν συγκοινοποίησε στην ανακόπτουσα ως καθ' ης η εκτέλεση πλήρη σειρά των νομιμοποιητικών της εγγράφων. Ότι, συγκεκριμένα, η καθ' ης ως επισπεύδουσα προς απόδειξη της ενεργητικής της νομιμοποίησης επικαλέστηκε και συγκοινοποίησε με την επιταγή της την με αρ. πρωτ. 293/22.07.2020 δημοσίευση περίληψης της 21.7.2020 σύμβασης εκχώρησης τιτλοποιούμενων απαιτήσεων στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών στον τόμο 11 με αριθμό 241. Ότι, όπως επιπλέον εκθέτει η καθ' ης στην επιταγή της, η ανωτέρω σύμβαση μεταβίβασης συμπληρώθηκε και τροποποιήθηκε δυνάμει της από 24.11.2022 σύμβασης συμπλήρωσης, η οποία

δημοσιεύθηκε σε περίληψη στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών με αρ. πρωτ. 892/24.11.2022, στον τόμο 15 με αριθμό 139, χωρίς να έχει επικαλεστεί ή να συγκοινοποιήσει ουδεμία άλλη προγενέστερη ή μεταγενέστερη συμπλήρωση ή τροποποίηση της αρχικής σύμβασης. Ότι η καθ' ης εκθέτει στην προσβαλλομένη επιταγή προς πληρωμή ότι δυνάμει της από 24.11.2022 σύμβασης συμπλήρωσης, η οποία δημοσιεύθηκε σε περίληψη στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών με αρ. πρωτ. 891/24.11.2022 στον τόμο 15 με αριθμό 138, συμπληρώθηκε η από 23.12.2020 σύμβαση διαχείρισης τιτλοποιούμενων απαιτήσεων μεταξύ της εδώ καθ' ης ως διαχειρίστριας και της εταιρείας με την επωνυμία «

», ωστόσο, από μία απλή και μόνο επισκόπηση της με αριθ. πρωτ 891/24.11.2022 περίληψης της σύμβασης διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων αποδεικνύεται ότι η σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, δυνάμει της οποίας η αλλοδαπή εταιρεία με την επωνυμία «

» απέκτησε την επίδικη απαίτηση, δεν τροποποιήθηκε μόνο στις 24.11.2022, δυνάμει της σύμβασης συμπλήρωσης και τροποποίησης, περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών με αριθ. πρωτ 892/24.11.2022, αλλά, αντιθέτως, όπως ρητά μνημονεύεται στο κείμενο της από 24.11.2022 συμπλήρωσης - τροποποίησης της σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης, «το με αριθ. πρωτ. 293/22.07.2020 έντυπο δημοσίευσης συμβάσεων του αρ. 10 παρ. 8 του ν. 3156/2003, με στοιχεία εγγραφής στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών ΤΜ 11/241, έχει τροποποιηθεί με τις ακόλουθες δημοσιεύσεις συμβάσεων του άρθρου 10 παρ.8 ν. 3156/2003: 1) την υπ' αριθ. 331/31.07.2020 που καταχωρίσθηκε στον τόμο 11 και με α.α. 279, 2) την υπ' αριθ. 382/22.09.2020 που καταχωρίσθηκε στον τόμο 11 και με α.α. 329, 3) την υπ' αριθ. 537/24.12.2020 που καταχωρίσθηκε στον τόμο 11 και με α.α. 484, 4) την υπ' αριθ. 816/31.10.2022 που καταχωρίσθηκε στον τόμο 15 και με α.α. 63, 5) την υπ' αριθ. 817/31.10.2022 που καταχωρίσθηκε στον τόμο 15 και με α.α. 64 και 6) την υπ' αριθ. 892/24.11.2022 που καταχωρίσθηκε στον τόμο 15 και με α.α. 139.». Ότι, ωστόσο, πέραν της τελευταίας δημοσίευσης, ήτοι αυτήν με αρ. πρωτ. 892/24.11.2012, η καθ' ης ουδόλως επικαλέστηκε ή συγκοινοποίησε τις πέντε έτερες συμβάσεις τροποποίησης ή συμπλήρωσης της αρχικής σύμβασης μεταβίβασης, καίτοι όφειλε, προκειμένου να αποδείξει επαρκώς κατ' άρθρο 925 ΚΠολΔ την νομιμοποίησή της ως προς την επίσπευση της ένδικης εκτέλεσης για λογαριασμό της δικαιούχου. Ότι, επιπλέον, τόσο για την τελευταία σύμβαση τροποποίησης όσο και για τις έτερες πέντε ως άνω η καθ' ης ουδόλως επικαλέστηκε ή συγκοινοποίησε τα αντίστοιχα αποσπάσματα των παρατημάτων αυτών, ως όφειλε, προκειμένου να αποδειχθεί με ασφάλεια ότι η επίδικη απαίτηση περιλαμβάνεται σε αυτές που πράγματι μεταβιβάστηκαν, με αποτέλεσμα η ανακόπτουσα να μην έχει λάβει γνώση ούτε και να γνωρίζει από μόνη της σε τι ακριβώς συνίσταντο οι ανωτέρω πέντε προηγούμενες τροποποιήσεις, αλλά ούτε και εάν με κάποια εξ αυτών η σημερινή δικαιούχος που εκπροσωπείται από την εδώ επισπεύδουσα καθ' ης τυχόν έπαυσε να κατέχει την επίδικη απαίτηση. Ο προκείμενος λόγος είναι παραδεκτός, δοθέντος ότι υφίσταται ο προμνημονευθείς παραδεκτός λόγος του κυρίου δικογράφου της ανακοπής, όπως αναφέρεται και στην ως άνω νομική σκέψη, και νόμιμος, ερειδόμενος στην διάταξη του άρθρου 925 παρ.1 ΚΠολΔ, και πρέπει να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα. Σύμφωνα με άπαντα τα μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα εκατέρωθεν έγγραφα και δη αυτά που αφορούν στην καθεαυτή με ημερομηνία 27.9.2023 επιταγή προς πληρωμή, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά στη νομιμοποίηση της καθ' ης: Σύμφωνα με την ένδικη υπ' αριθ. 549/2023 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά για την ενεργητική νομιμοποίηση της νυν καθ' ης ως αιτούσας με την από 6.6.2023 αίτησή της την έκδοση της ανωτέρω διαταγής πληρωμής προσκόμισε ενώπιον του εκδόσαντος αυτήν διαταγή πληρωμής τα

κάτωθι νομιμοποιητικά της έγγραφα: 1) Το από 15.12.2010 Διάταγμα (Απόφαση) του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Κύπρου), 2) το από 29.12.2010 έγγραφο του Εφόρου Εταιρειών και Επισήμου Παραλήπτη του Υπουργείου Εμπορίου Βιομηχανίας και Τουρισμού της Κυπριακής Δημοκρατίας, 3) την Επίσημη Εφημερίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας, Κύριο Μέρος, Τμήμα Β', αριθμός φύλλου 4467/07.01.2011, με αριθμό 23, 4) τα με αριθμό Φ.Ε.Κ 1638/1.4.2011 τ.ΑΕ και ΕΠΕ., Φ.Ε.Κ 1652/1.4.2011 τ. ΑΕ και ΕΠΕ και Φ.Ε.Κ. 3527 /23.5.2012 τ.ΑΕ και ΕΠΕ, 5) το απόσπασμα, της Επίσημης Εφημερίδας της Κυπριακής Δημοκρατίας με αριθμό 4640/26.03.2013, στην οποία δημοσιεύεται το υπ' αριθ. 97/26.03.2013 διάταγμα της Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου, 6) την υπ' αριθ. 66/3/26.03.13 απόφαση της ΕΠΑΘ και το με αριθμό πρωτ. . Έγγραφο της Τράπεζας της Ελλάδος, 7) την από 26.03.2013 σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης, με συνημμένη την επίσημη μετάφρασή της από την αγγλική στην ελληνική γλώσσα, 8) την από 24-05-2023 βεβαίωση από τον τηρούμενο για λογαριασμό της δικαιούχου στα συστήματα της υπογεγραμμένη από τους αρμοδίους υπαλλήλους της εντεταλμένης προς τούτο διαχειρίστριας εταιρίας ., 9) ακριβές αντίγραφο της με αριθ. πρωτ. δημοσίευσης στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 10, αριθ. 271) περίληψης της από 12-9-2019 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων σύμφωνα με τα άρθρα 10, 14 Ν. 3156/2003, 10) ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο της σελίδας 9791 από 12998 εκ του παραρτήματος με αριθ. πρωτ. 237/16.09.2019 από το καταχωρισθέν στα βιβλία ν. 2844/2000 στον τόμο 10 και α. α 271, στο οποίο η ως άνω σύμβαση έχει λάβει α.α. 317.609 (αρ. πρωτ. Αντιγράφου 2690/16.9.2019), 11) την με αριθ. πρωτ. 238/16-9-2019 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 10 αριθ. 272) περίληψης της από 12-9-2019 σύμβασης διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων, 12) την με αριθ. πρωτ. 251/23-9-2019 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 10, αριθ. 285) περίληψης της τροποποίησης της από 12-9-2019 σύμβασης διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων, ως προς το πρόσωπο του διαχειριστή, που ορίσθηκε η « , 17) την με αριθ. πρωτ. 269/13-07-2020 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 11, αριθ. 217) περίληψης της μεταβολής (επαναγοράς) της από 12-09-2019 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης συνεπεία της επανεκχώρησης προς την Τράπεζα Πειραιώς (αποτιτλοποίησης επαναμεταβίβασης), μέρους των μεταβιβασθεισών απαιτήσεων, σε εκτέλεση της αρχικής σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης, 13) ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο της σελίδας 2334 από 2943 εκ του παραρτήματος με αριθ. πρωτοκόλλου 269/13.07.2020 από το καταχωρισθέν στα βιβλία ν. 2844/2000 στον τόμο 11 και α. α 217, στο οποίο η ως άνω σύμβαση έχει λάβει α.α. 63.857 (αρ. πρωτ. Αντιγράφου 1309/06.08.2020), 14) την με αριθ. πρωτ. δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 11, αριθ. 241) περίληψης της από 21-07-2020 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης από την Τράπεζα Πειραιώς προς την « τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων σύμφωνα με τα άρθρα 10, 14 Ν. 3156/2003, 15) την με αριθ. πρωτ. 892/24-11-2022 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 15, αριθ. 139) περίληψης της από 24-11-2022 σύμβασης συμπλήρωσης της ανωτέρω σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων σύμφωνα με τα άρθρα 10, 14 Ν. 3156/2003, 16) ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο της σελίδας 33 από 1896 εκ του παραρτήματος με αριθ. πρωτοκόλλου 293/22.07.2020 από το καταχωρηθέν στα βιβλία ν. 2844/2000 στον τόμο 11 και α. α 241, στο οποίο η ως άνω σύμβαση έχει λάβει α.α 638 (αρ. πρωτ. Αντιγράφου 1196/22.07.2020), 17) την με αριθ. πρωτ. 294/22-7-2020 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 11 αριθ. 242) περίληψης της από 21-7-2020

σύμβασης διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων μεταξύ της δικαιούχου των απαιτήσεων » και της διαχειρίστριας 18) την με αριθ. πρωτ.) δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 11 αριθ. 485), περίληψης του από 23-12-2020 ιδιωτικού συμφωνητικού λύσης της από 21-07-2020 σύμβασης διαχείρισης, 19) την με αριθ. πρωτ. δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 11 αριθ. 486) περίληψης της από 23-12-2020 σύμβασης διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων μεταξύ της δικαιούχου των απαιτήσεων και της διαχειρίστριας », 20) την με αριθμό πρωτοκόλλου 891/24-11-2022 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών στον Τόμο 15 και αριθμό 138 περίληψης της από 24-11-2022 Σύμβασης Συμπλήρωσης Διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων μεταξύ της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία , 21) το από 23-12-2020 πληρεξούσιο εκδόσης παροχέα/υπηρεσιών παρακολούθησης και εξυπηρέτησης δανείων νομίμως επικυρωμένο και μεταφρασμένο, σύμφωνα με τον νόμο 3156/2003, 22) το ΦΕΚ Β' 3533/20-9-2019, στο οποίο δημοσιεύθηκε η χορήγηση από την Τράπεζα της Ελλάδος της υπ' αριθ. 326/17-9-2019 άδειας διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις κατά το Ν. 4354/2015 προς την εταιρεία 1», 23) την από 5.11.2019 και με αρ. πρωτ. 1832581 ανακοίνωση της Υπηρεσίας Γ.Ε.ΜΗ. του Εμπορικού & Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών, από την οποία προκύπτει η αλλαγή της επωνυμίας της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία , και διακριτικό τίτλο », και 24) το υπ' αριθ. 26.513/19-04-2021 πληρεξούσιο του Συμβολαιογράφου Πειραιά 1, με το οποίο χορηγήθηκε η δικαστική πληρεξουσιότητα προς την υπογράφουσα την παρούσα αίτηση δικηγόρο Αθηνών η. Ως εκ τούτου, δοθέντος ότι ουδείς εκ των διαδίκων προσκομίζει με επίκληση τον συνημμένο πίνακα των συγκοινοποιηθέντων με την προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή εγγράφων, που θεμελιώνουν την νομιμοποίηση της καθ' ης, συνάγεται ότι συγκοινοποιήθηκαν άπαντα τα ανωτέρω έγγραφα και, επιπλέον, το υπ' αριθ. πληρεξούσιο του Συμβολαιογράφου Πειραιά 1 το οποίο προσκομίζει με επίκληση η καθ' ης, με το οποίο χορηγήθηκε η δικαστική πληρεξουσιότητα προς την υπογράφουσα την παρούσα αίτηση δικηγόρο Αθηνών το οποίο ως μεταγενεστέρως της κατάθεσης της από 6.6.2023 αίτησης έκδοσης της ένδικης διαταγής πληρωμής καταρτισθέν αποδεικνύεται από την σιωπηρή αποδοχή της ανακόπτουσας ότι συγκοινοποιήθηκε μαζί με άπαντα τα ανωτέρω έγγραφα. Η καθ' ης δεν αντιλέγει ούτε αποδεικνύει ότι τουλάχιστον κατά την επίδοση της από επιταγής προς πληρωμή συγκοινοποιήθηκαν από αυτήν στην ανακόπτουσα επιπλέον των ανωτέρω έγγραφα, από τα οποία να αποδεικνύεται η ενεργητική νομιμοποίηση της καθ' ης ως επιστεύδουσας την ένδικη εκτέλεση. Περαιτέρω, η με αριθ. πρωτ. 892/24.11.2022 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 15, αριθ. 139) περίληψης της από 24.11.2022 σύμβασης συμπλήρωσης της με αριθ. πρωτ. δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 11, αριθ. 241) περίληψης της από 21-07-2020 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης από την Τράπεζα Πειραιώς προς την » τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων σύμφωνα με τα άρθρα 10, 14 Ν. 3156/2003, δεν προκύπτει ότι

συμπληρώνεται προσηκόντως ως προς την μεταβίβαση της ένδικης απαίτησης και την απόδειξη αυτής από συγκοινοποίηση ακριβούς αντιγράφου εκ του παραρτήματος της ανωτέρω σύμβασης, καθώς εκ των ενώπιον του Δικαστηρίου αποδειχθέντων δεν προκύπτει ότι συγκοινοποιήθηκε παράρτημα εκτός των αναφερόμενων ως άνω, ήτοι των υπ' αριθ. πρωτ. 269/13.7.2020 και της υπ' αριθ. πρωτ. 293/22.7.2020 δημοσιεύσεων περιλήψεων των ήδη ανωτέρω αναφερόμενων συμβάσεων πώλησης και μεταβίβασης της ένδικης απαίτησης. Περαιτέρω, στην με αριθμό πρωτοκόλλου 891/24.11.2022 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών στον Τόμο 15 και αριθμό 138 περίληψης της από 24.11.2022 Σύμβασης Συμπλήρωσης Διαχείρισης τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων μεταξύ της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «[redacted]», αναφέρεται ότι «αναφορικά με το συνολικό χαρτοφυλάκιο τιτλοποιημένων απαιτήσεων (συμπεριλαμβανομένων μη εξυπηρετούμενων, καταγγελμένων και ενήμερων απαιτήσεων) από ως επί το πλείστον στεγαστικά δάνεια εξασφαλισμένα με προσημείωση υποθήκης ή/και υποθήκη, καθώς και άλλα δάνεια συνδεόμενα κατά κανόνα προς αυτά, μαζί με τα παρεπόμενα και διαπλαστικά δικαιώματα, απαιτήσεις και εξασφαλίσεις αυτών, συμπεριλαμβανομένων, ενδεικτικά, και απαιτήσεων κατά ασφαλιστικών εταιρειών από συνδεόμενες με τα ανωτέρω δάνεια συμβάσεις ασφάλισης των ενυπόθηκων/προσημειωμένων ακινήτων, που απέκτησε η Εταιρεία Ειδικού Σκοπού [redacted], από το πιστωτικό ίδρυμα με την επωνυμία [redacted], όπως το χαρτοφυλάκιο αυτό μεταβιβάστηκε με την καταχώρηση του υπ' αριθ. πρωτ. 293/22.07.2020 εντύπου δημοσίευσης συμβάσεων του αρ. 1058 του ν. 3156/2003 στα δημόσια βιβλία του άρθρου 3 του Ν 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, με στοιχεία εγγραφής ΤΜ 11/241, και περιγράφεται στο συνημμένο σε αυτό Παράρτημα (στο οποίο εξειδικεύονται όλες οι υπό διαχείριση τιτλοποιημένες απαιτήσεις, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί με τα ακόλουθα έντυπα δημοσίευσης συμβάσεων του αρ. 10§8 του ν. 3156/2003: • υπ' αριθ. 331/31.07.2020 που καταχωρήθηκε στο τόμο 11 α.α. 279, • υπ' αριθ. 382/22.09.2020 που καταχωρήθηκε στο τόμο 11 α.α. 329, • υπ' αριθ. 537/24.12.2020 που καταχωρήθηκε στον τόμο 11 α.α. 484, • υπ' αριθ. 816/31.10.2022 που καταχωρήθηκε στον τόμο 15 α.α. 63, • υπ' αριθ. 817/31.10.2022 που καταχωρήθηκε στο τόμο 15 α.α. 64, και • υπ' αριθ. 892/24.11.2022 που καταχωρήθηκε τόμο 15. α.α. 139 και όπως εκάστοτε τροποποιείται με την καταχώρηση το μεταβολών προσθηκών της σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων και ισχύει. Ωστόσο, από τα ως άνω αποδειχθέντα ως συγκοινοποιηθέντα στην ανακόπτουσα με την ένδικη επιταγή προς πληρωμή αναφερόμενα νομιμοποιητικά της καθ' ης έγγραφα, καίτοι προσκομίζεται μετ' επικλήσεως η ανωτέρω σύμβαση συμπλήρωσης της σύμβασης τόσο μεταβίβασης όσο και διαχείρισης, στην οποία αναφέρεται ότι προ του χρόνου συμπλήρωσης αυτής έχουν λάβει χώρα πέντε συνολικά τροποποιήσεις της από 21.7.2020 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, περίληψη της οποίας καταχωρίσθηκε στα δημόσια βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθ. πρωτ. 293/22.7.2020, με την οποία η εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία [redacted] απέκτησε από την ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία [redacted] μεταξύ άλλων, την ένδικη απαίτηση, εντούτοις ουδόλως προσκομίστηκαν οι υπ' αριθ. 331/31.07.2020 (τόμος 11 α.α. 279), υπ' αριθ. 382/22.09.2020 (τόμος 11 α.α. 329), υπ' αριθ. 537/24.12.2020 (τόμος 11 α.α. 484), υπ' αριθ. 816/31.10.2022 (τόμος 15 α.α. 63), υπ' αριθ. 817/31.10.2022 (τόμος 15 α.α. 64), και υπ' αριθ. 892/24.11.2022 (τόμος 15. α.α. 139) περιλήψεις συμβάσεων πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων. Μη καθιστάμενου δε γνωστού στην ανακόπτουσα ως καθ' ης η αναγκαστική εκτέλεση του

περιεχομένου των εν λόγω εντύπων τροποποίησης, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου δεν αποδεικνύεται πλήρως και προσηκόντως και, ως εκ τούτου, τίθεται εν αμφιβόλω η ενεργητική νομιμοποίηση της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία « », καθώς από ουδέν έτερο έγγραφο προκύπτει ότι οι εν λόγω τροποποιήσεις της ανωτέρω σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης δεν αφορούσαν στην ένδικη απαίτηση και ότι αυτή ουδέποτε βάσει των εν λόγω τροποποιήσεων κατέστη αντικείμενο επανεκχώρησης, δοθέντος, επιπλέον, ότι δεν αποδεικνύεται ότι μαζί με τα ανωτέρω έγγραφα συγκοινοποιήθηκε και παράρτημα εκ της υπ' αριθ. με αριθ. πρωτ. 892/24.11.2022 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 15, αριθ. 139) περίληψης της από 24.11.2022 σύμβασης συμπλήρωσης της με αριθ. πρωτ. 293/22-7-2020 δημοσίευση στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών (τόμος 11, αριθ. 241) περίληψης της από 21-07-2020 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης από την Τράπεζα Πειραιώς προς την « » τιτλοποιούμενων επιχειρηματικών απαιτήσεων. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, αποδεικνύεται το διατεινόμενο διαδικαστικό απαράδεκτο και η ένεκα αυτού έλλειψη απόδειξης της ενεργητικής νομιμοποίησης της καθ' ης ως προς την διενέργεια της ένδικης πράξης αναγκαστικής εκτέλεσης, κρινομένου ότι η από 27.9.2023 επιταγή προς πληρωμή κάτωθι του αντιγράφου εκ του απογράφου της υπ' αριθ. 549/2023 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, συνεπώς, ο προκείμενος πρόσθετος λόγος ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός και ως ουσιαστικά βάσιμος.

Επειδή η καταγγελία μίας σύμβασης μπορεί να γίνει και από πληρεξούσιο, οπότε εφαρμόζεται και η διάταξη του άρθρου 226 ΑΚ, κατά την οποία, μονομερής δικαιοπραξία, που επιχειρείται προς άλλον χωρίς επίδειξη του πληρεξούσιου εγγράφου είναι άκυρη, εάν ο άλλος, προς τον οποίο γίνεται, την αποκρούσει χωρίς υπαίτια καθυστέρηση. Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι ο αποδέκτης της δήλωσης, δια της οποίας συντελείται μονομερής δικαιοπραξία ή οιονεί δικαιοπραξία εκ μέρους προσώπου που φέρεται ως αντιπρόσωπος άλλου, μπορεί, εφόσον δεν του επιδεικνύεται πληρεξούσιο έγγραφο, να την αποκρούσει, για το λόγο αυτό, χωρίς υπαίτια καθυστέρηση. Στην περίπτωση αυτή, δηλαδή της απόκρουσης της δήλωσης χωρίς υπαίτια καθυστέρηση, η επιχειρούμενη πράξη είναι άκυρη. Η ακυρότητα είναι απόλυτη, δεν θεραπεύεται με μεταγενέστερη έγκριση και επέρχεται, ανεξαρτήτως, εάν ο φερόμενος ως πληρεξούσιος είχε ή όχι την πληρεξουσιότητα. Για να επέλθουν τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα της καταγγελίας και μάλιστα ex nunc, πρέπει αυτή να επιχειρηθεί εκ νέου εγκύρως. Ο αποδέκτης της δήλωσης την αποκρούει χωρίς υπαίτια καθυστέρηση, εφ' όσον ενεργήσει εντός των χρονικών ορίων που επιβάλλονται από την καλή πίστη, τα συναλλακτικά ήθη και τις περιστάσεις. Εάν το ως άνω πρόσωπο δεν ενεργήσει εντός των ως άνω χρονικών ορίων, η μονομερής δικαιοπραξία, που επιχειρείται χωρίς επίδειξη του πληρεξουσίου, είναι ισχυρή, εάν υπάρχει πληρεξουσιότητα ή επακολούθησε έγκριση. Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 216 και 217 ΑΚ, η εξουσία για αντιπροσώπευση δίνεται με πληρεξουσιότητα προς τον εξουσιοδοτούμενο, που υποβάλλεται στον τύπο τον απαιτούμενο για τη δικαιοπραξία στην οποία αφορά. Επί νομικών προσώπων την πληρεξουσιότητα δίνει εκείνος που για κάθε συγκεκριμένη δικαιοπραξία έχει το δικαίωμα εκπροσώπησής του (ΑΠ 139/2016, ΕφΔυτΜακ 3/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, αν ο αποδέκτης της καταγγελίας δεν αμφισβητήσει έγκαιρα την ύπαρξη της πληρεξουσιότητας των υπαλλήλων της τράπεζας, αλλά το πράξει για πρώτη φορά με την ανακοπή, τότε κατά την κρατούσα και ορθή άποψη γίνεται δεκτό ότι οι υπάλληλοι της τράπεζας που υπέγραψαν την καταγγελία είναι απλώς και παγίως εξουσιοδοτημένοι να καταγγέλλουν τις συμβάσεις των δανειοληπτών, οι οποίες δεν

εξυπηρετούνται. Πρόκειται για άτυπη και πάγια εξουσιοδότηση προς τους υπαλλήλους της, αφού η καταγγελία αυτή εντάσσεται στον κύκλο των κύριων αρμοδιοτήτων τους (ΜονΕφΑθ 147/2022, ΜΠρΘεσ 1760/2020, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ)

Με τον δεύτερο και τον τρίτο πρόσθετο λόγο της ένδικης ανακοπής, οι οποίοι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου δέον να κριθούν ενιαίως, η ανακόπτουσα διατείνεται ότι είναι άκυρη η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής, καθώς αυτή, εκδόθηκε χωρίς να έχει προηγηθεί έγκυρη καταγγελία της σύμβασης δανείου, από την οποία απορρέει η ένδικη απαίτηση, δοθέντος ότι η από 26.8.2015 εξώδικη καταγγελία της επίδικης σύμβασης πίστωσης είναι παντελώς άκυρη, διότι, αφενός (δεύτερο πρόσθετος λόγος), δεν υπογράφεται από τα αρμόδια όργανα της δικαιούχου και νομιμοποιούμενης σε καταγγελία καθ' ης, αλλά από άγνωστο προς την ανακόπτουσα τρίτο πρόσωπο, ήτοι από την κ.κ. [redacted], της οποίας η ιδιότητα δεν δηλώνεται, και χωρίς μάλιστα να προσάγεται, πληρεξούσιο έγγραφο, από το οποίο να πρακύπτει ότι η υπογράφουσα είχε πράγματι την εξουσία να εκπροσωπεί την καθ' ης κατά την καταγγελία της επίδικης πίστωσης, και, ότι, συμπερασματικά, η ανωτέρω καταγγελία της σύβασης πίστωσης, η οποία δεν επιχειρήθηκε από τους νόμιμους εκπροσώπους της [redacted] αλλά από τρίτο πρόσωπο που δεν συνδέεται με σχέση πληρεξουσιότητας με την τελευταία, είναι άκυρη και δεν επάγεται έννομα αποτελέσματα κατά το άρθρο 180 ΑΚ και ότι, συνεπώς, ουδέποτε ενεργοποιήθηκε ο συμβατικός όρος που επέτρεπε στην καθ' ης να λύσει μονομερώς την σύμβαση που συναμολογήθηκε μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών και, εν συνεχεία, να αιτηθεί την άμεση αποπληρωμή από την ανακόπτουσα ολόκληρου του οφειλόμενου κεφαλαίου και των τόκων, με αποτέλεσμα, το σύνολο του ανεξόφλητου δανείου να μην έχει καταστεί ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, και, αφετέρου (τρίτος πρόσθετος λόγος), δοθέντος ότι η επίδικη δανειακή σύμβαση φαίνεται ότι καταγγέλθηκε από την [redacted]», η οποία ενήργησε ως ειδική διάδοχος της εταιρείας με την επωνυμία [redacted], εντούτοις, η τότε καταγγέλλουσα ουδέποτε συγκοινοποίησε, ως όφειλε, μαζί με την καταγγελία της ανωτέρω σύμβασης, νομιμοποιητικά έγγραφα δυνάμενα να καταδείξουν ότι πράγματι η απορρέουσα εις βάρος της ανακόπτουσας απαίτησή της από την ένδικη σύμβαση δανείου μεταβιβάστηκε από την αρχική δικαιούχο σε εκείνη. Αμφότεροι οι ως άνω λόγοι ανακοπής στο μέτρο που βάλλουν κατά της εγκυρότητας της καταγγελίας ως διαδικαστικής προϋπόθεσης για την έκδοση της διαταγής πληρωμής ελλείψει απόδειξης της ενεργητικής νομιμοποίησης και της πληρεξουσιότητας του προσώπου που κατήγγειλε την σύμβαση για λογαριασμό της τράπεζας, ο οποίος επιχειρείται να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 167, 216, 217 και 226 επ. ΑΚ και 623 ΚΠολΔ22, κρίνονται απορριπτέοι ως αορίστως προβληθέντες, καθώς η ανακόπτουσα περιορίζεται να εκθέσει στο πεδίο του παρόντος λόγου ότι δεν της επιδείχθηκε το πληρεξούσιο έγγραφο της τράπεζας προς την υπάλληλο, η οποία φέρεται να προβαίνει για λογαριασμό και στο όνομά της στην καταγγελία της ένδικης σύμβασης δανείου, ωστόσο, ουδόλως εκθέτει ότι μετά από την επίδοση σε αυτήν της εξώδικης καταγγελίας, η ανακόπτουσα προέβη σε απόκρουση αυτής εντός της προβλεπόμενης στην σύμβαση δανείου προθεσμίας, προκειμένου το Δικαστήριο, με βάση τα δεόντως εκτεθέντα, να κρίνει ότι αποδεικτέο τυγχάνει το εάν η ανακόπτουσα δανειολήπτρια απέκρουσε την καταγγελία χωρίς υπαίτια καθυστέρηση εντός των χρονικών ορίων, που επιβάλλονται από την καλή πίστη, τα συναλλακτικά ήθη και τις περιστάσεις, ισχυριζόμενη έλλειψη πληρεξουσιότητας στο πρόσωπο του υπαλλήλου της τράπεζας ή αποκρούει το πρώτον με την παρούσα ανακοπή την εν λόγω καταγγελία, ώστε, εν συνεχεία, να δύναται να ερευνήσει την χρεία ή μη πληρεξουσιότητας της τράπεζας προς την υπογράψασα την εξώδικη καταγγελία υπάλληλο. Τέλος, σε κάθε

περίπτωση, η υποχρέωση συγκοινοποίησης των εγγράφων που αποδεικνύουν την προκείμενη διαδοχή δεν βρίσκει νόμιμο έρεισμα σε αντίστοιχη προς το άρθρο 925 ΚΠολΔ διάταξη.

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 623, 626 παρ. 2 και 3, στοιχ. γ', 630 στοιχ. γ' και 631 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνον εκτελεστό τίτλο και δεν τυγχάνει δικαστική απόφαση, ώστε να έχει ανάγκη πλήρους αιτιολογικού, αρκεί, πλην άλλων στοιχείων, να εμπεριέχει απλώς την αιτία της πληρωμής, ήτοι να προσδιορίζεται, έστω και συνοπτικώς, το είδος της δικαιοπραξίας, από την οποία απορρέει η απαίτηση, δίχως να δημιουργείται αμφιβολία ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν απαιτείται να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία συνιστούν την αιτία. Επομένως, επί διαταγής πληρωμής εκδοθείσας βάσει οριστικού καταλοίπου εκ σύμβασης αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού ή σύμβασης έκδοσης πιστωτικού δελτίου ή δανειακής σύμβασης μετά τραπέζης, αρκεί να αναφέρεται συνοπτικώς ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό τυγχάνει το χρεωστικό υπόλοιπο εις βάρος του οφειλέτη, δίχως να απαιτείται η πλήρης αναφορά της κίνησης των χρεοπιστωτικών κονδυλίων του λογαριασμού κίνησης της σύμβασης, ούτε το επιτόκιο που εφαρμόσθηκε κατά καιρούς από την τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων (ΑΠ 1268/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Εφθεσ 1109/2015, Αρμ. 2015. 2085, ΜονΕφΠειρ 638/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 5900/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, πανν. νμλγ.). Αντιστοίχως, στην αίτηση προς έκδοση της διαταγής πληρωμής αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο απόδειξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο ή η καταγγελία της σύμβασης και το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξή του ή από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο επί της αίτησης αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού, ανεξαρτήτως του ότι ο αιτούμενος την έκδοση της διαταγής πληρωμής δύναται να επιδιώξει μέρος μόνον της χρηματικής απαίτησης ή μέρος μόνον των τόκων, δίχως να απαιτείται αιτιολογία για αυτήν την επιλογή (βλ. ΑΠ 1071/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1512/2006 και ΑΠ 192/2005, ΕλλΔνη 47. 1650 και 458, ΑΠ 925/2002 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1432/1998, ΕλλΔνη 40.91, ΑΠ 1215/1995 και 1106/1994 ΕλλΔνη 38. 1973 και 1075 και ΕφΑθ 1646/2006 ΕλλΔνη 48. 627). Αν αναγνωρίσθηκε το (τελικό) κατάλοιπο του λογαριασμού, οπότε γεννάται ενοχή ανεξαρτήτως των ιδιαίτερων κονδυλίων του, δεν απαιτείται να προκύπτουν από το απόσπασμα τα επί μέρους κονδύλια του λογαριασμού, εφόσον όμως γίνεται ειδική επίκληση της αναγνώρισης (ΑΠ 1850/2011, ΑΠ 27/2010, ΑΠ 1458/2006, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 192/2005, Δικ. 2006. 460, ΕφΑθ 4499/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 630 στοιχ. ε' ΚΠολΔ η διαταγή πληρωμής πρέπει να περιέχει, πλην των άλλων στοιχείων, και το ποσό των χρημάτων που πρέπει να καταβληθεί. Η αναφορά αυτή απαιτείται για το εκκαθαρισμένο της απαίτησης και αποτελεί κατ' άρθρο 916 ΚΠολΔ προϋπόθεση της εκτελεστότητας αυτής (ΑΠ 196/2020, ΑΠ 1094/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η ανάλυση της ακριβούς προέλευσης του επιτασσόμενου ποσού, το πώς δηλαδή αυτό προέκυψε ως χρεωστικό υπόλοιπο, δεν αποτελεί υποχρεωτικό περιεχόμενο ούτε της αίτησης ούτε της διαταγής πληρωμής, εφ' όσον η ανάλυση αυτή προκύπτει από τα επισυναπτόμενα για την έκδοσή της απαιτούμενα έγγραφα. Ακόμη, δεν αποτελούν υποχρεωτικό περιεχόμενο ούτε της διαταγής πληρωμής αλλά ούτε και της αίτησης που υποβλήθηκε προς έκδοσή της τα επιτόκια που εφαρμόσθηκαν κατά καιρούς από την τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων (ΑΠ 196/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, το ύψος του επιτοκίου βάσει του οποίου υπολογίστηκαν οι τόκοι δεν είναι αναγκαίο να προκύπτει ευθέως από το απόσπασμα

που προσκομίζεται για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, αφού τα λοιπά σταθερά στοιχεία (κεφάλαιο - χρόνος) επιτρέπουν τον υπολογισμό του επιτοκίου βάσει απλών αριθμητικών πράξεων, πολύ δε περισσότερο όταν στο αντίγραφο του λογαριασμού που προσκομίστηκε για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, έκαστο κονδύλιο τόκων (συμβατικοί, υπερημερίας, ανατοκισμού, κλπ.) παρατίθεται λεπτομερώς (ΑΠ 196/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εφόσον ο οφειλέτης υποχρεώνεται με τη διαταγή πληρωμής να καταβάλει το κεφάλαιο νομιμοτόκως, τότε είναι επαρκώς ορισμένο το ποσό των καταβλητέων τόκων υπερημερίας, η δε εξεύρεση του ακριβούς επιτασσόμενου για την αιτία αυτή ποσού είναι ζήτημα απλών μαθηματικών υπολογισμών με βάση το κεφάλαιο, το νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας, το ύψος του οποίου προκύπτει ευθέως εκ του νόμου, και την περίοδο εκτοκισμού, της οποίας αναφέρεται το εναρκτήριο χρονικό σημείο, χωρίς να προκύπτει αοριστία από τη μη αναφορά του καταληκτικού χρονικού σημείου, ήτοι του χρόνου εξόφλησης, αφού αυτό είναι μελλοντικό και εξαρτάται αποκλειστικά και μόνον από τον οφειλέτη. Περαιτέρω, τα χρονικά διαστήματα του ανατοκισμού εξευρίσκονται ευχερώς ημερολογιακά, ενώ δεν απαιτείται για το ορισμένο της διαταγής ή της επιταγής να αναλύεται το επιτασσόμενο κεφάλαιο. Ομοίως και οι τόκοι εξ ανατοκισμού προκύπτουν βάσει των ίδιων ως άνω στοιχείων (κεφάλαιο – επιτόκιο - εναρκτήριο χρονικό σημείο - περίοδος εκτοκισμού) με μαθηματικό υπολογισμό, ο οποίος δεν είναι ιδιαίτερα σύνθετος, αλλά αρκεί η ανά εξάμηνο πρόσθεση των παραχθέντων κατά το αμέσως προηγηθέν εξάμηνο τόκων στο κεφάλαιο και ο εν συνεχεία εκ νέου υπολογισμός των τόκων της επόμενης περιόδου με βάση το κατά τα ανωτέρω προκύψαν νέο κεφάλαιο κ.ο.κ. . Τέλος, δεν απαιτείται ειδική επίκληση της δικονομικής συμφωνίας μεταξύ των συμβληθέντων (πιστούχου και πιστώτριας), δυνάμει της οποίας συμφωνήθηκε ότι το κατάλοιπο των πιστώσεων θα αποδεικνύεται από τα τηρούμενα για την κίνηση των σχετικών λογαριασμών βιβλία της Τράπεζας (ΑΠ 370/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τους τέταρτο, πέμπτο και έκτο πρόσθετους λόγους της υπό κρίση ανακοπής, οι οποίοι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου δέον να ερευνηθούν ενιαίως, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι είναι άκυρη η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής λόγω παραβίασης του άρθρου 630 ΚΠολΔ, ήτοι διότι ελλείπει από αυτήν το απαραίτητο εκ του νόμου περιεχόμενό της, και, ειδικότερα, εκθέτει ότι τόσο στην αίτηση έκδοσης της ένδικης διαταγής πληρωμής όσο και στην ίδια την προσβαλλομένη διαταγή πληρωμής δεν γίνεται 1) αναφορά της κίνησης της επίδικης δανειακής σύμβασης και όλων των μεταγενέστερων ενεργειών, με αποτέλεσμα να μην προκύπτει ποιες χρηματικές καταβολές έγιναν και πότε, ποιο είναι το κεφάλαιο, που αφορά στους επιβληθέντες τόκους, επί ποίου κεφαλαίου υπολογίσθηκαν οι τόκοι και για ποιο χρονικό διάστημα, εάν έγινε ανατοκισμός και, τέλος, πώς αναλύεται το ποσό σε κεφάλαιο και τόκους, ως αυτό αναφέρεται στην διαταγή πληρωμής, και, αφετέρου (πέμπτος πρόσθετος λόγος), 2) ελλείπει η αιτία πληρωμής, ήτοι εάν έχει υπολογιστεί κάθε ποσό και ιδίως οι τόκοι, με βάση τα συμφωνηθέντα και το εκάστοτε ισχύον επιτόκιο, καθόσον δεν προκύπτει ο τρόπος των εξαχθέντων ποσών ανά λογαριασμό, ούτε αν έχουν αφαιρεθεί οι καταβολές που έχουν γίνει, ούτε σε ποια πόσα και αιτίες καταλογίστηκαν και τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων με τις ανωτέρω αδιαφάνειες, δεν μπορούν να αποδείξουν το επιτασσόμενο ποσό το οποίο κρίνεται αόριστο και ανεκκαθάριστο, και 3) δεν αναγράφονται κατά ορισμένο ποσό οι κεφαλαιοποιημένοι τόκοι του χρονικού διαστήματος από 7.2.2023 και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Άπαντες οι προκείμενοι λόγοι ανακοπής είναι απορριπτέοι ως μη νόμιμοι, καθώς, σύμφωνα με την ανωτέρω σχετική νομική σκέψη, τα στοιχεία που ελλείπουν, κατά την ανακόπτουσα, δεν περιλαμβάνονται στο υποχρεωτικό σύμφωνα με τον νόμο περιεχόμενο. Όσον δε αφορά ειδικότερα στους τόκους (υπ' αριθ. 2 και 3 λόγοι), δέον να σημειωθεί ότι το ύψος του επιτοκίου βάσει του οποίου υπολογίστηκαν οι τόκοι δεν

είναι αναγκαίο να προκύπτει ευθέως από το απόσπασμα που προσκομίζεται για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, αφού τα λοιπά σταθερά στοιχεία (κεφάλαιο - χρόνος) επιτρέπουν τον υπολογισμό του επιτοκίου βάσει απλών αριθμητικών πράξεων, πολύ δε περισσότερο όταν στο αντίγραφο του λογαριασμού που προσκομίστηκε για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, έκαστο κονδύλιο τόκων (συμβατικοί, υπερημερίας, ανατοκισμού, κλπ.) παρατίθεται λεπτομερώς (ΑΠ 196/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καθώς, επιπλέον, η απαίτηση διαμορφώνεται βάσει των επιμέρους όρων της δανειακής σύμβασης. Εφόσον ο οφειλέτης υποχρεώνεται με τη διαταγή πληρωμής να καταβάλει το κεφάλαιο νομιμοτόκως, τότε είναι επαρκώς ορισμένο το ποσό των καταβλητέων τόκων υπερημερίας, η δε εξεύρεση του ακριβούς επιτασσόμενου για την αιτία αυτή ποσού είναι ζήτημα απλών μαθηματικών υπολογισμών με βάση το κεφάλαιο, το νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας, το ύψος του οποίου προκύπτει ευθέως εκ του νόμου, και την περίοδο εκτοκισμού, της οποίας αναφέρεται το εναρκτήριο χρονικό σημείο, χωρίς να προκύπτει αοριστία από τη μη αναφορά του καταληκτικού χρονικού σημείου, ήτοι του χρόνου εξόφλησης, αφού αυτό είναι μελλοντικό και εξαρτάται αποκλειστικά και μόναν από τον οφειλέτη. Περαιτέρω, τα χρονικά διαστήματα του ανατοκισμού εξευρίσκονται ευχερώς ημερολογιακά, ενώ δεν απαιτείται για το ορισμένο της διαταγής ή της επιταγής να αναλύεται το επιτασσόμενο κεφάλαιο. Ομοίως και οι τόκοι εξ ανατοκισμού προκύπτουν βάσει των ίδιων ως άνω στοιχείων (κεφάλαιο – επιτόκιο - εναρκτήριο χρονικό σημείο - περίοδος εκτοκισμού) με μαθηματικό υπολογισμό, ο οποίος δεν είναι ιδιαίτερα σύνθετος, αλλά αρκεί η ανά εξάμηνο πρόσθεση των παραχθέντων κατά το αμέσως προηγηθέν εξάμηνο τόκων στο κεφάλαιο και ο εν συνεχεία εκ νέου υπολογισμός των τόκων της επόμενης περιόδου με βάση το κατά τα ανωτέρω προκύψαν νέο κεφάλαιο κ.ο.κ., ενώ, τέλος, η αναφορά συγκεκριμένου ποσού ανακεφαλαιοποιημένων τόκων δεν είναι ευχερής, καθώς είναι άγνωστος ο χρόνος ολοσχερούς εξόφλησης της διατασσόμενης απαίτησης, ο ακριβής δε υπολογισμός του ποσού θα γίνει κατά τον χρόνο της ολοσχερούς εξόφλησης σε συνδυασμό και με το άρθρο 25 της ένδικης σύμβασης και το άρθρο 12 ν.2601/1998, στα οποία παραπέμπει το διατακτικό της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής.

Κατόπιν των ανωτέρω, αφού, αφενός, εφόσον άπαντες οι λόγοι της ανακοπής, που βάλλουν κατά της υπ' αριθ. 549/2023 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, κρίθηκαν απορριπτέοι και μη υπάρχοντος άλλου λόγου κατά αυτής, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η σωρευόμενη στο κρινόμενο δικόγραφο ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ και να επικυρωθεί η με αριθμό 549/2023 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά (άρθρο 633 παρ.1 ΚΠολΔ) και, αφετέρου, εφόσον αποδείχθηκε η ουσιαστική βασιμότητα του πρώτου πρόσθετου λόγου, που βάλλει κατά της από 27.9.2023 επιταγής προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, πρέπει η ανακοπή βάσει του άρθρου 933 ΚΠολΔ, να γίνει δεκτή και, συνακόλουθα, πρέπει να ακυρωθεί η από 27.9.2023 επιταγή προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθ. 549/2023 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά.

Β. Με την υπό κρίση υπό Β΄ ανακοπή της, η ανακόπτουσα ζητεί, για τους λόγους που αναφέρονται στο δικόγραφο της ανακοπής, την ακύρωση 1) της υπ' αριθ. 493/3.7.2024 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών δυνάμει της οποίας, με βάση την υπ' αριθ. 549/2023 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς ως αναφερόμενο εκτελεστό τίτλο, εκτίθεται την 7.2.2025 σε αναγκαστικό δημόσιο (ηλεκτρονικό) πλειστηριασμό η ακίνητη περιουσία πλήρους

κυριότητας κατά ποσοστό 100% της ανακόπτουσας, που βρίσκεται στην δ.ε. αυτή περιγράφεται λεπτομερώς στο δικόγραφο της ανακοπής, και 2) του υπ' αριθ. αποσπάσματος της ανωτέρω έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης, καθώς και να καταδικασθεί η καθ' ης η ανακοπή στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων. Η εν λόγω ανακοπή, με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, εισάγεται παραδεκτά προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι αρμόδιο τόσο καθ' ύλην, καθώς ο προαναφερθείς εκτελεστός τίτλος δεν εξεδόθη από το Ειρηνοδικείο, αλλά από το Μονομελές Πρωτοδικείο, όσο και κατά τόπο λόγω του τόπου κατάσχεσης στην π.ε. Πειραιά Αττικής (άρθρο 933 παρ.1 και 3 ΚΠολΔ, όπως το άρθρο αυτό ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο όγδοο του άρθρου 1 του ν. 4335/2015 και την τροποποίησή του με άρθρο 207§2 του ν. 4512/2018), προκειμένου να συζητηθεί κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 591 παρ.1, 614 επ., 933 παρ.1,3 και 937 παρ.3 ΚΠολΔ, όπως η τελευταία αυτή διάταξη ισχύει μετά την αντικατάστασή της από το άρθρο όγδοο του ν. 4335/2015 σε συνδυασμό με το άρθρο ένατο §2 και 3 του ν. 4335/2015), καθώς η εκτελεστική διαδικασία άρχισε μετά την 1.1.2016 (άρθρο 9 παρ.3 του άρθρου πρώτου του ν. 4335/2015). Η υπό κρίση ανακοπή, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα εντός της τασσόμενης από τη διάταξη του άρθρου 934 §1 περ.α΄ ΚΠολΔ προθεσμίας των σαράντα πέντε (45) ημερών, καθώς η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας επιδόθηκε στην ανακόπτουσα την 3.7.2024 (βλ. την σχετική ενυπόγραφη επισημείωση στην τεθείσα επί του προσκομισθέντος αντιγράφου της προσβαλλόμενης έκθεσης σφραγίδα της δικαστικής επιμελήτριας Ε. Μιλέση) και η υπό κρίση ανακοπή κατατέθηκε με δικόγραφο στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου την 13.9.2024 και επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή αυθημερόν (βλ. την υπ' αριθ. 5970Β΄/13.9.2024 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Πειραιώς που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η ανακόπτουσα), με την υποσημείωση ότι ο Αύγουστος δεν συνυπολογίζεται στην ανωτέρω προθεσμία βάσει του άρθρου 147 ΚΠολΔ. Επομένως, η κρινόμενη ανακοπή παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί και πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό, το νόμιμο και ουσία βάσιμο των κατ' ιδίαν διαλαμβανόμενων σε αυτή λόγων της.

Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 993 παρ.2 ΚΠολΔ, ως ισχύει κατά τον χρόνο της ένδικης κατάσχεσης, μετά από τις τροποποιήσεις με τους ν.4335/2015, ν.4472/2017, ν.4512/2018 και ν.4842/2021, οι διατάξεις των παρ. 1 εδάφιο β' και 2 έως 4 του άρθρου 954 εφαρμόζονται και εδώ, με εξαίρεση τον χρόνο διενέργειας του πλειστηριασμού, ο οποίος ορίζεται υποχρεωτικά σε επτά (7) μήνες από την ημερομηνία περάτωσης της κατάσχεσης και πάντως όχι μετά την παρέλευση οκτώ (8) μηνών από την ημερομηνία αυτή. Εάν η παραπάνω προθεσμία συμπληρώνεται τον μήνα Αύγουστο, τότε για τον υπολογισμό της λαμβάνεται υπόψη ο επόμενος μήνας. Δικαιολογητικός λόγος της νομοθετικής μεταβολής ήταν, αφενός, η επιτάχυνση και η απλοποίηση της εκτελεστικής διαδικασίας και, αφετέρου, η τοποθέτηση του πλειστηριασμού σε τέτοιο χρονικό σημείο, κατά το οποίο θα έχουν ολοκληρωθεί σε πρώτο βαθμό οι δίκες περί την εκτέλεση και ο καθ' ου αυτή επισπεύδεται θα έχει προβάλει τις αντιρρήσεις του (αιτιολογική έκθεση του Ν. 4335/2015, βλ. και Α. Πλεύρη, Οι τροποποιήσεις του Ν. 4335/2015 σε ζητήματα του δικαίου της αναγκαστικής εκτελέσεως, σε Δ/νη 2016, 152 επ.). Με τη διάταξη αυτή θεσπίζονται δύο [2] δικονομικές προθεσμίες και ειδικότερα μία προπαρασκευαστική και μία προθεσμία ενέργειας, καθώς, αφενός, καθίσταται υποχρεωτική η επτάμηνη αναμονή για τη διενέργεια του πλειστηριασμού μετά την κατάσχεση (η οποία συνιστά κατ' ουσία ex lege αναστολή της εκτελεστικής διαδικασίας) και, αφετέρου, προσδιορίζεται το απώτατο χρονικό όριο για τη διενέργειά του. Οι

δικονομικές προθεσμίες διακρίνονται σε προπαρασκευαστικές και ενέργειας ανάλογα με το σκοπό που επιδιώκουν. Στην μεν πρώτη περίπτωση θα πρέπει να παρέλθει η τασσόμενη προθεσμία που προβλέπεται προκειμένου να διενεργηθεί η διαδικαστική πράξη, διαφορετικά επέρχεται είτε ακυρότητα της πράξης αυτής είτε απαράδεκτο της συζήτησης, ενώ στη δεύτερη, η διαδικαστική πράξη θα πρέπει να λάβει χώρα εντός της τασσόμενης προθεσμίας άλλως επέρχεται έκπτωση από το δικαίωμα της επιχείρησής της (βλ. άρθρο 151 ΚΠολΔ). Οι προπαρασκευαστικές προθεσμίες δεν αναστέλλονται κατά το μήνα Αύγουστο (Ν. Νίκας, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, Ι, Γενικό Μέρος, 2017, παρ. 56, αρ. 12, σελ. 342, Γ. Ορφανίδης, Ζητήματα προθεσμιών στον ΚΠολΔ, Δνη 2002, 325 επ., Ε. Μπαλογιάννη/Μ. Γεωργιάδου, σε Χ. Απαλαγάκη [επιμ.] Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας. Ερμηνεία κατ' άρθρο, τόμος πρώτος, 2016, άρθρο 147, αρ. 4, σελ. 494), ενώ επί αυτών δεν εφαρμόζεται το άρθρο 147 παρ. 2 ΚΠολΔ (Κ. Κεραμέας/Δ. Κονδύλης/Ν. Νίκας [- Γ. Ορφανίδης], Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμος Ι, 2000, άρθρο 147, αρ. 6, σελ. 351). Η εκδοχή κατά την οποία η επτάμηνη προθεσμία του άρθρου 954 παρ. 2 εδαφ. ε' ΚΠολΔ, που πρέπει να διατρέξει από την περάτωση της κατάσχεσης έως και τη διενέργεια του αναγκαστικού ηλεκτρονικού πλειστηριασμού, αναστέλλεται κατά το χρονικό διάστημα από 1 έως 31 Αυγούστου, και συνεπώς για τον υπολογισμό του επτάμηνου δεν πρέπει να συνυπολογίζεται ο μήνας Αύγουστος, άλλως πάσχει ακυρότητα η έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης, η οποία μάλιστα συσχετίζει την αναστολή των προθεσμιών του άρθρου 147 παρ. 2 ΚΠολΔ, με την απαγόρευση διενέργειας πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης από 1 έως 31 Αυγούστου, κατ' άρθρο 940Α ΚΠολΔ, υπό την έννοια ότι ο συνυπολογισμός του χρονικού διαστήματος του Αυγούστου στην επτάμηνη προθεσμία παραβιάζει τη διάταξη αυτή, παραγνωρίζει ότι ο νομοθέτης κατά την τροποποίηση του ΚΠολΔ με το Ν. 4335/2015 επέλεξε να μην εντάξει την προθεσμία του άρθρου 954 παρ. 2 στο άρθρο 147 παρ. 2, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να γίνει λόγος για ακούσιο νομοθετικό κενό, που θα επέτρεπε την αναλογική εφαρμογή της τελευταίας διάταξης. Άλλωστε, δεν τίθεται ζήτημα καταστρατήγησης των δικαιωμάτων του καθ' ου η εκτέλεση, αφού αυτός έχει τη δυνατότητα να ασκήσει τα προβλεπόμενα ένδικα μέσα ή βοηθήματα σε χρονικό διάστημα προγενέστερο της διενέργειας του πλειστηριασμού. Το ζήτημα του συνυπολογισμού του Αυγούστου στην εν λόγω επτάμηνη προπαρασκευαστική προθεσμία δεν πρέπει να συγχέεται με το μη συναφές θέμα της απαγόρευσης της διενέργειας πράξεων εκτελέσεως από την 1η έως την 31η Αυγούστου κατ' άρθρο 940Α ΚΠολΔ, της οποίας (απαγόρευσης) δεν αποτελεί κατά νόμο συνέπεια η αναστολή της αντίστοιχης προθεσμίας. Επομένως, το χρονικό διάστημα από 1 έως 31 Αυγούστου συνυπολογίζεται για τον προσδιορισμό της προθεσμίας των επτά [7] μηνών του άρθρου 954 παρ. 2 εδαφ. ε' ΚΠολΔ (βλ. ΜονΕφΠειρ 109/2022, ΤΝΠ Νόμος με τις εκεί νομολογιακές και θεωρητικές παραπομπές). Τέλος, σε κάθε περίπτωση, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου και προς την ανωτέρω κατεύθυνση έχει τεθεί και το εδ.β' του ανωτέρω αναφερόμενου άρθρου, όπου και ορίζεται ότι, μόνο εάν η παραπάνω προθεσμία συμπληρώνεται τον μήνα Αύγουστο, τότε για τον υπολογισμό της λαμβάνεται υπόψη ο επόμενος μήνας.

Με τον πρώτο λόγο της ανακοπής της, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι είναι άκυρη η διά της προσβαλλόμενης έκθεσης αναγκαστική κατάσχεση, επιβληθείσα την 3.7.2024, δεδομένου ότι δυνάμει αυτής επισπεύδεται αναγκαστικός πλειστηριασμός, η διενέργεια του οποίου πρόκειται να γίνει ηλεκτρονικά την 7.2.2025, ήτοι σε χρονικό διάστημα μικρότερο των επτά μηνών που θέτει ο Νόμος, καθώς το χρονικό διάστημα από 1 έως 31 Αυγούστου δεν δύναται να προσμετρηθεί στην ως άνω επτάμηνη προθεσμία που αναστέλλεται ο πλειστηριασμός δυνάμει του άρθρου 940Α ΚΠολΔ. Με το παραπάνω περιεχόμενο, ο λόγος αυτός της ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος ως μη

νόμιμος, καθώς, σύμφωνα με την ανωτέρω σχετική νομική σκέψη, η οποία προκρίνεται ως ορθότερη από το παρόν Δικαστήριο, κατά τη διάρκεια του μηνός Αυγούστου δεν επιτρέπεται η διενέργεια πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης και, εφόσον η λήξη της οριζόμενης στο άρθρο 993 παρ. 2 ΚΠολΔ προθεσμίας εμπίπτει εντός του μηνός Αυγούστου, παρατείνεται για αντίστοιχο χρονικό διάστημα που αρχίζει από την πρώτη Σεπτεμβρίου, χωρίς, όμως, να είναι δυνατό να αχθεί το συμπέρασμα ότι υποχρεωτικά αναστέλλονται οι προθεσμίες των πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης, οι οποίες απλά διαδράμουν κατά τη διάρκεια του μηνός Αυγούστου. Εξάλλου, η προθεσμία της διάταξης του άρθρου 993 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως ισχύει για τον ορισμό του πλειστηριασμού μετά τη νεοπαγή νομοθετική μεταβολή που επήλθε με το Ν. 4842/2021, εξακολουθεί να μην περιλαμβάνεται στη διάταξη του άρθρου 147 παρ.2 ΚΠολΔ, το οποίο ρητά προβλέπει ότι δεν υπολογίζεται (αναστέλλεται) το χρονικό διάστημα από 1η έως 31η Αυγούστου για τις προθεσμίες των περιοριστικά αναφερομένων σ' αυτό περιπτώσεων και κατά την άποψη του παρόντος Δικαστηρίου στην υπό κρίση περίπτωση δεν είναι δυνατή η αναλογική εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 147 παρ.2 ΚΠολΔ, καθόσον ουδόλως υφίσταται νομοθετικά κενό προκειμένου να δύναται αναλογική επέκταση της ρυθμιστικής εμβέλειας της τελευταίας διάταξης.

Περαιτέρω, όλα τα πληροφοριακά στοιχεία του αποσπάσματος της κατασχετήριας έκθεσης περιέχονται στα ΗΛ.ΣΥ.ΠΛΕΙΣ. Η ανάρτηση αυτών των στοιχείων στο ηλεκτρονικό σύστημα δεν προβλέπεται όμως στο άρθρ. 955 ως επιπλέον στοιχείο της προδικασίας του. Εφόσον στο προκείμενο άρθρο δεν προβλέπεται οτιδήποτε ειδικότερο (ούτε έχει εκδοθεί νεότερη σχετική Υ.Α.), η ανάρτηση (αναγγελία πλειστηριασμού) γίνεται, κατ' άρθρ. 5 της Υ.Α. 41756/2017, από τον υπάλληλο του πλειστηριασμού και περιέχει, εκτός από τα προβλεπόμενα από την ως άνω διάταξη στοιχεία (ονοματεπώνυμο και πλήρη στοιχεία επικοινωνίας του συμβολαιογράφου, το αντικείμενο, την ημερομηνία διενέργειας και τιμή πρώτης προσφοράς του πλειστηριασμού, το ποσό εγγύησης, καθώς και τον υπερσύνδεσμο προς την ιστοσελίδα ΔΔ του ΕΤΑΑ-ΤΑΝ, όπου έχει αναρτηθεί το απόσπασμα της κατασχετήριας έκθεσης), και όλα τα επιπλέον στοιχεία τα προβλεπόμενα στο άρθρ. 955 παρ.2 εδ.β' ΚΠολΔ. Η παραπομπή στις διατάξεις του ΚΠολΔ αναφέρεται προδήλως στον πλειστηριασμό που διεξάγεται κατ' αυτόν και όχι σε όλα τα στοιχεία που πρέπει να περιέχει και το απόσπασμα (Απαλαγάκη, εισήγ. στο 43ο συνέδριο ΕΕΔ, 2018, σ. 18). Στην αναγγελία μπορεί να προσαρτώνται και φωτογραφίες του εκπλειστηριαζομένου και κάθε σχετικό έγγραφο που κατέχει ο συμβολαιογράφος. Η ως άνω διάταξη της Υ.Α. δεν ορίζει προθεσμία για την πραγματοποίηση της πρόσθετης διατύπωσης της ανάρτησης. Ενόψει και της προβλεπόμενης προηγούμενης ηλεκτρονικής δημοσίευσης στην ιστοσελίδα του ΔΔΔ, που πληροί τις τιθέμενες από το άρθρ. 955 προϋποθέσεις δημοσιότητας, καθώς και του χαρακτήρα της ανάρτησης της αναγγελίας στα ΗΛ.ΣΥ.ΠΛΕΙΣ. κυρίως ως πρόσθετου μέτρου που καθιστά δυνατή την διενέργεια ηλεκτρονικού πλειστηριασμού (παρότι αυτή δεν στερείται δευτερευόντως και χαρακτήρα δημοσιότητας), ορθή φαίνεται η άποψη ότι η ανάρτηση θα πρέπει να πραγματοποιείται εντός προθεσμίας που θα παρέχει την δυνατότητα πιστοποίησης των υποψηφίων πλειοδοτών (ΜονΠροδ 567/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Έτσι η σχετική προθεσμία θα αρχίζει αμέσως μετά τη δημοσίευση του αποσπάσματος στο ΔΔΔ (βλ. και Γέσιου-Φαλτσή, ΔικΑνΕκτ, Πα2, παρ. 59, αρ. 180), στο οποίο και πρέπει να αναφέρεται, και θα λήγει, σε κάθε περίπτωση, την προτεραία της προθεσμίας εκδήλωσης ενδιαφέροντος εκ μέρους των υποψήφιων πλειοδοτών. Διατυπώθηκε η άποψη ότι θα πρέπει να μεσολαβούν από την ανάρτηση 3 εργάσιμες ημέρες μέχρι την ημέρα πλειστηριασμού, προθεσμία στην οποία δεν προσμετρώνται η ημέρα ανάρτησης και η ημέρα πλειστηριασμού (βλ. και Ρεντούλη, ΚωδΠολΔικ Ερμ. κατ' άρθρο,

στοιχείων της επιφέρουν ακυρότητα του πλειστηρια- σμού μόνον σε περίπτωση βλάβης, προβαλλόμενη με ανακοπή του άρθρ. 933 στην προθεσμία του άρθρ. 934 Ι β (βλ. και Μακρίδου Απαλαγάκη/Διαμαντόπουλο, σ. 151). Η άποψη ότι η ανάρτηση της αναγγελίας αποτελεί στοιχείο προπαρασκευαστικό του πλειστηριασμού, αναγόμενο στην κύρια διαδικασία αυτού και όχι στην προδικασία του (Απαλαγάκη, ό.π., σ. 17-21 - αντίθ. όμως Πίψου, Τιμ. τόμ. Νίκα, 993/1006-1007, που φαίνεται να την εντάσσει στην προδικασία της) βρίσκει επαρκές έρεισμα στην κατάστρωση της όλης δια- δικασίας. Σοβαρή πρακτική όμως επίπτωση δεν έχει αυτή η διάκριση, διότι η ανάρτηση, ούτως ή άλλως, θα μπορεί να προσβληθεί μόνον στο β΄ στάδιο του άρθρ. 934 Ι, αφού κατά το α΄ στάδιο προσβάλλονται μόνον οι πράξεις μέχρι και τη δημοσίευση του αποσπάσματος, που οπωσδήποτε προηγείται της ανάρτησης, χωρίς να γίνεται οποιαδήποτε διάκριση σε σχέση με το αν αυτές υπάγονται στην προδικασία του πλειστηριασμού ή μη (για άπαντα τα ανωτέρω βλ. Κιουπτσίδου – Στρατουδάκη σε Κεραμέα – Κονδύλη – Νίκα, ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ, άρθρα 955, 959 και 995).

Με τον δεύτερο λόγο της κρινόμενης ανακοπής η ανακόπτουσα διατείνεται την ακυρότητα της έκθεσης κατάσχεσης λόγω εκπρόθεσμης ανάρτησης του ορισθέντος με αυτήν πλειστηριασμού από την συμβολαιογράφο στην ιστοσελίδα e-auction, κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 995 παρ.4 εδ.τελ. ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με την πρόκληση στην ανακόπτουσα δικονομικής βλάβης εκ της εκπρόθεσμης ανάρτησης. Ειδικότερα, ότι για την εν λόγω ανάρτηση στα ΗΛ.ΣΥ. ΠΛΕΙΣΤ., που αφορά στα πληροφοριακά στοιχεία του πλειστηριασμού, τα οποία περιλαμβάνονται στο απόσπασμα της έκθεσης κατάσχεσης, καθώς και στην έκθεση εκτίμησης του κατασχόμενου, και είναι τελείως διακριτή από την ανάρτηση εκ μέρους του υπαλλήλου του πλειστηριασμού στα ΗΛ.ΣΥ. ΠΛΕΙΣΤ., δεν προβλέπεται συγκεκριμένη προθεσμία, αλλά ερμηνευτικά γίνεται δεκτό ότι η εν λόγω προθεσμία είναι δεκαήμερη, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 208 παρ.2 ν.4512/2018 «Ρυθμίσεις για την εφαρμογή των Διαρθρωτικών Μεταρρυθμίσεων του Προγράμματος Οικονομικής Προσαρμογής και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 5/17.01.2018), και αρχίζει αμέσως μετά την ανάρτηση του αποσπάσματος κατ' άρθρα 955 παρ.2 εδ.β΄ ΚΠολΔ για τα κινητά και 995 παρ.4 εδ.γ' του ίδιου Κώδικα για τα ακίνητα, ως ισχύουν, στην ιστοσελίδα δημοσιεύσεων πλειστηριασμών του Δελτίου Δικαστικών Δημοσιεύσεων του Τομέα Ασφάλισης Νομικών του Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολουμένων του Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-ΕΦΚΑ). Ότι υπό τη φράση ότι η δεκαήμερη προθεσμία αρχίζει αμέσως μετά την ανάρτηση του αποσπάσματος, προφανώς εννοείται ότι το δεκαήμερο αρχίζει ήδη από την επομένη της δημοσίευσης του αποσπάσματος και όχι όταν λήξει η προθεσμία για την δημοσίευσή του, η οποία μπορεί να μην εξαντλείται. Ότι, εν προκειμένω, ο δικαστικός επιμελητής δημοσίευσε στο Δελτίο Δικαστικών Δημοσιεύσεων το απόσπασμα της κατασχετήριας έκθεσης την 12.7.2024, ήτοι βάσει των ανωτέρω, η ανάρτηση του πλειστηριασμού από τον συμβολαιογράφο στην ιστοσελίδα e-auction θα έπρεπε να γίνει εντός δέκα ημερών από την ημερομηνία αυτή, ήτοι έως και την 24.7.2024, και, ότι, ωστόσο, η εν λόγω ανάρτηση ουδόλως πραγματοποιήθηκε από την συμβολαιογράφο έως τον χρόνο κατάθεσης της παρούσας ανακοπής, ήτοι μετά την παρέλευση ενός και πλέον μηνός από την εκπνοή της ανωτέρω δεκαήμερης προθεσμίας. Ότι, συνεπώς, η ανωτέρω παράβαση της δεκαήμερης προθεσμίας, πέραν του τυπικού σφάλματος που εμπεριέχει, προκαλεί στην ανακόπτουσα επιπλέον δικονομική βλάβη, διότι η εκπρόθεσμη ανάρτηση των στοιχείων του πλειστηριασμού, στερεί από τους τυχόν υποψήφιους πλειοδότες την δυνατότητα να λάβουν εγκαίρως γνώση του επιστευδόμενου πλειστηριασμού, με συνέπεια τον περιορισμό των δυνητικών πλειοδοτών και κατ' επέκταση την μείωση του

Απαλαγάκης, υπό άρθρ. 959 Α. Απαλαγάκη, ό.π., σ. 19). Ήδη, όμως, η άποψη αυτή ανασκευάσθηκε κατ' αρχήν σε προθεσμία 6 εργάσιμων ημερών πριν την ημέρα πλειστηριασμού, προκειμένου να δοθεί δυνατότητα και στους ενδιαφερόμενους πλειοδότες πολίτες τρίτων χωρών να τηρήσουν την τασσόμενη γι' αυτούς προθεσμία προσκομιδής και σε έγχαρτη μορφή (υπό άρθρο 959) κατά την ΥΑ 41756/2017 (Ρεντούλης, παρέμβ.. 43ο συνέδριο ΕΕΔ, 2018), ενώ τελευταίως υποστηρίχθηκε η άποψη, που φαίνεται ορθότερη, ότι η προθεσμία ανάρτησης πρέπει να ανέρχεται σε 10 εργάσιμες ημέρες κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρ. 208 παρ. 1, που αντικατέστησε το άρθρ. 60 παρ. 2 του ν. 4472/2017 (Ρεντούλης, εισήγ. στο σεμινάριο της ΕΣΔι της 11ης-12ης.4.2019). Το εκπρόθεσμο της ανάρτησης στο ΗΛ.ΣΥ.ΠΛΕΙΣ. ΚΑΙ η μη πληρότητα των στοιχείων της επιφέρουν ακυρότητα του πλειστηρια- σμού μόνον σε περίπτωση βλάβης, προβαλλόμενη με ανακοπή του άρθρ. 933 στην προθεσμία του άρθρ. 934 Ι β (βλ. και Μακρίδου Απαλαγάκη/Διαμαντόπουλο, σ. 151). Εξάλλου, στην διάταξη της παρ.4 του άρθρου 995 ΚΠολΔ προβλέπεται νέα απλουστευμένη αναγκαία προδικασία του πλειστηριασμού. Αυτή συνίσταται: α) Στην κατάθεση από τον δικαστικό επιμελητή, εντός προθεσμίας 20 ημερών από την κατάσχεση στον υπάλληλο του πλειστηριασμού των εξής εγγράφων: του εκτελεστού τίτλου, της έκθεσης επίδοσης της επιταγής προς εκτέλεση, της κατασχετήριας έκθεσης και των εκθέσεων επίδοσής της στον οφειλέτη, τον τρίτο κύριο ή νομέα και τον υποθηκοφύλακα (ή προϊστάμενο κτηματολογικού γραφείου) ή στους τηρούντες το νηολόγιο ή το μητρώο αεροσκαφών (επί πλοίων ή αεροσκαφών αντίστ.), καθώς και του πιστοποιητικού βαρών καθώς και, σε έντυπη και ψηφιακή μορφή, της έκθεσης εκτίμησης του πιστοποιημένου εκτιμητή του π.δ. 59/2016, β) Στην έκδοση και δημοσίευση από τον δικαστικό επιμελητή, εντός προθεσμίας 15 ημερών από την κατάσχεση, αποσπάσματος της έκθεσης κατάσχεσης, που περιλαμβάνει τα ονοματεπώνυμα του υπέρ ου και του καθ' ου η εκτέλεση ή την επωνυμία τους εάν πρόκειται για νομικά πρόσωπα, τον αριθμό φορολογικού μητρώου αυτών, συνοπτική περιγραφή του κατασχεθέντος ακινήτου κατ' είδος, θέση, όρια και έκταση, με τα συστατικά και τα τυχόν συγκατεσχημένα παραρτήματά του (η συνοπτική περιγραφή μπορεί να είναι λιγότερο αναλυτική από την ακριβή περιγραφή, που προβλέπεται για την κατασχετήρια έκθεση κατ' άρθρ. 993 ΙΙ, περιλαμβάνει όμως τα ανωτέρω βασικά στοιχεία), ώστε να προκύπτει η ταυτότητά του (βλ. και ΜονΠΜεσολ 702/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, μνεία των υποθηκών ή προσημειώσεων επί του ακινήτου (βάσει και του χορηγηθέντος πιστοποιητικού βαρών) μέχρι την επιβολή της κατάσχεσης, όχι όμως και όσων εγγράφηκαν μετά από αυτήν (πρβλ. ΜονΠΤριπ 116/2009, ΕΠολΔ 2010, 126 ούτε όσον εξαλείφθηκαν κατ' άρθρ. 1005 11 εδ. α΄ και β΄, όταν ο πλειστηριασμός ακα ρώθηκε και επισπεύδεται νέος χωρίς να αναβιώσουν με σημείωση της ακό ρωσης στα σχετικά βιβλία: πρβλ. ΑΠ 397/2003, ΕλλΔνη 2003.745), την τιμή της πρώτης προσφοράς, το ποσό, για το οποίο γίνεται η κατάσχεση (Εφόσ 223/2018, ΝΟΜΟΣ), τους έγκυρους (ΑΠ 628/1994, ΕλλΔνη 1995.343. ΕΦΑΡ 2540/1998, ΕλλΔνη 1999. 1130) όρους του πλειστηριασμού, που τυχόν έθεσε ο υπέρ ου η εκτέλεση, το όνομα και τη διεύθυνση του υπαλλήλου του πλει στηριασμού, καθώς και τον τόπο, ημέρα και ώρα του πλειστηριασμού. Δεν απαιτείται η αναφορά στο απόσπασμα τυχόν δικαιώματος οικήσεως επί του ακινήτου (ΜονΠρΒολ 366/2002, Δ. 2002,931) ή διεκδικήσεώς του από τρίτο (ΑΠ 616/2001, ΝΟΜΟΣ), το οποίο, επιπλέον, δημοσιεύεται στην ίδια ανωτέρω προθεσμία στην ιστοσελίδα δημοσιεύσεων πλειστηριασμών του Δελτίου Δικαστικών Δημοσιεύσεων του Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-ΕΦΚΑ), και, τέλος, γ) στην επίδοση μέσα στην ίδια 15νθήμερη προθεσμία αποσπάσματος στον τρίτο κύριο ή νομέα (εφόσον η εκτέλεση στράφηκε κατά του οφειλέτη) και στους γνωστούς πλέον ανωτέρω ενυπόθηκους και προσημειούχους δανειστές. Τέλος, το εκπρόθεσμο της ανάρτησης στο ΗΛ.ΣΥ.ΠΛΕΙΣ. ΚΑΙ η μη πληρότητα των

τιμήματος, το οποίο θα ηδύνατο να επιτευχθεί, με αποτέλεσμα την είσπραξη από πλευράς της ανακόπτουσας μικρότερου εκπλειστηριάσματος, το οποίο ενδεχομένως θα απέμενε μετά την εξόφληση της επίδικης οφειλής και σε κάθε περίπτωση την μικρότερη απομείωση αυτής σε περίπτωση κατακύρωσης του κατασχεθέντος ακινήτου της. Ο προκείμενος λόγος ανακοπής, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, είναι απορριπτέος ως απαραδέκτως προβληθείς με την παρούσα ανακοπή της διάταξης του άρθρου 934 παρ.1 εδ.α΄ ΚΠολΔ, καθώς, σύμφωνα με την ανωτέρω σχετική νομική σκέψη, η ανάρτηση των πληροφοριακών στοιχείων του αποσπάσματος της έκθεσης κατάσχεσης, μη αποτελούσα επιμέρους τμήμα της αμιγούς προδικασίας του πλειστηριασμού, δεν δύναται να προσβληθεί ως προς το εκπρόθεσμο ή ως προς τις πλημμέλειές της με την παρούσα ανακοπή αλλά μόνο με την ανακοπή της διάταξης του άρθρου 934 παρ.1 εδ.β΄ ΚΠολΔ.

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 281 ΑΚ, 116 και 973 παρ.6, 933 ΚΠολΔ και 25 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι η πραγμάτωση με αναγκαστική εκτέλεση της απαίτησης του δανειστή κατά του οφειλέτη, αποτελεί ενάσκηση ουσιαστικού δικαιώματος δημοσίου δικαίου. Κατά τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ η άσκηση δικαιώματος απαγορεύεται, αν αυτή υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Άσκηση ουσιαστικού δικαιώματος, που ανήκει στο δημόσιο δίκαιο, αποτελεί και η πραγμάτωση με την αναγκαστική εκτέλεση της απαίτησης δανειστή έναντι του οφειλέτη, η οποία ελέγχεται κατά τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ (ΟλΑΠ 62/1990, ΑΠ 1292/2019, ΑΠ 1202/2018, ΑΠ 261/2017, ΑΠ 1077/2015, ΑΠ 2089/2013 ΤΝΠ Νόμος). Η αναγκαστική εκτέλεση αποτελεί συνταγματικά κατοχυρωμένη μορφή έννομης προστασίας για την παροχή της οποίας προσβάλλονται επίσης συνταγματικά κατοχυρωμένα ατομικά δικαιώματα του οφειλέτη, διότι στη στάθμιση των αγαθών που επιχειρεί ο νομοθέτης κρίνει αναγκαία και προέχουσα την ικανοποίηση του δανειστή. Από την άλλη, όμως, πλευρά, τα μέτρα εκτέλεσης θα πρέπει να υπόκεινται σε έλεγχο με βάση την αρχή της αναλογικότητας, η οποία απορρέει από τη διάταξη του άρθρου 25 παρ.1 του Συντάγματος. Έτσι, οι πράξεις εκτέλεσης, που παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας, θα πρέπει να κηρύσσονται άκυρες, μετά από την άσκηση ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Η αρχή της αναλογικότητας, με τις επιμέρους αρχές, στις οποίες αναλύεται, θέτει όρια τα οποία απαγορεύουν τη χρήση μέσων εκτέλεσης, άρα και την επιχείρηση των σχετικών πράξεων εκτέλεσης, όταν τα μέσα αυτά δεν είναι κατάλληλα για να επιτύχουν το σκοπό της εκτελεστικής διαδικασίας (αρχή της καταλληλότητας), όταν δεν είναι αναγκαία επειδή υπάρχει άλλο ηπιότερο μέσο (αρχή της αναγκαιότητας ή του ηπιότερου μέσου) και όταν προκαλούν ζημία είναι δυσανάλογα μεγάλη και επιβαρυντική για τον θιγόμενο, διότι τα ωφελήματα που επιδιώκει ο επισπεύδων με τις πράξεις εκτέλεσης δεν βρίσκονται σε αρμόζουσα λογική ακολουθία με τις αρνητικές επιπτώσεις για τον καθ' ου η εκτέλεση (ΟλΑΠ 43/2005, ΑΠ 724/2017 ΤΝΠ Νόμος). Επομένως, λόγο ανακοπής μπορεί να αποτελέσει και η προφανής αντίθεση της επισπευδόμενης διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, στα αντικειμενικά όρια της καλής πίστης, των χρηστών ηθών ή του κοινωνικού ή οικονομικού σκοπού του δικαιώματος, κατ' άρθρο 281 ΑΚ και η εντεύθεν ακυρότητα της εκτέλεσης, ήτοι και όταν υφίσταται προφανής δυσαναλογία μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου και του επιδιωκόμενου σκοπού, ασκούμενου του σχετικού δικονομικού δικαιώματος με κακοβουλία, κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη (ΑΠ 1202/2018, ΑΠ 724/2017, ΑΠ 2613/2017, ΑΠ 893/2003, ΕφΠειρ 36/2017 ΤΝΠ Νόμος). Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, πρέπει να υπάρχει προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος, είτε από

την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου, είτε από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟλΑΠ 17/1995, ΑΠ 2045/2014, ΑΠ 1627/2012 ΤΝΠ Νόμος). Για να κριθεί, αν υπάρχει αντικειμενική υπέρβαση των προαναφερόμενων ορίων στην εκάστοτε περίπτωση, συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του ασκούντος το δικαίωμα, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και όλες οι λοιπές περιστάσεις πραγμάτωσης της συμπεριφοράς (ΟλΑΠ 9/2015 ΧρΙΔ 2015.575, ΑΠ 119/2016 ΤΝΠ Νόμος). Η αρχή της αναλογικότητας, ως διάχυτη στην έννομη τάξη, υπερβαίνει τα όρια της ρητής συνταγματικής κατοχύρωσης της, οφείλει δε ο δικαστής, κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή της νομοθεσίας, να προστρέχει στο κρίσιμο για όλη έννομη τάξη περιεχόμενο της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας. Αποτελεί την αντίστροφη μορφή της απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος, όταν το ασκούμενο δικαίωμα υπερβαίνει τα ακραία όρια της καλής πίστης, των χρηστών ηθών, καθώς και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος. Στην περίπτωση δε υπέρβασης της αρχής της αναλογικότητας πρόκειται για δυσαναλογία μέσου προς το σκοπό, δηλαδή το ασκούμενο δικαίωμα έχει απωλέσει την αναλογία του προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και συνακόλουθα η άσκηση του είναι απαγορευμένη, όπως της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ μπορεί να αποτελέσει και η αντίθεση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης στα αντικειμενικά όρια του άρθρου 281 ΑΚ και η εντεύθεν ακυρότητα της εκτέλεσης, ήτοι και όταν υφίσταται προφανής δυσαναλογία μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου και του επιδιωκόμενου σκοπού, ασκούμενου του σχετικού δικονομικού δικαιώματος με κακοβουλία, κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη ή όταν η άσκηση της αντίστοιχης αξίωσης χωρεί κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, ώστε οι επαχθείς συνέπειες που δημιουργούνται από την άσκηση να δημιουργούν για τον υπόχρεο έντονη εντύπωση αδικίας (ΟλΑΠ 12/2009, ΟλΑΠ 49/2005, ΑΠ 261/2017, ΑΠ 1248/2010, ΑΠ 340/2006, ΜονΠρΠειρ 1232/2022, ΜΠρΚορινθ 11/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Οι πράξεις κατάσχεσης και πλειστηριασμού περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη παραβιάζουν την αρχή της αναγκαιότητας, όταν η αξίωση του δανειστή είναι δυνατό να ικανοποιηθεί με άλλο μέσο ασυγκρίτως ηπιότερο για τον οφειλέτη, όπως με κατάσχεση άλλων περιουσιακών στοιχείων του, η αξία των οποίων είναι μικρότερη, όπως και όταν οι πράξεις κατάσχεσης και πλειστηριασμού περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη εμφανίζονται σαν μέτρα εξαιρετικής σκληρότητας για τον συγκεκριμένο οφειλέτη, τα οποία υπερβαίνουν τα ανεκτά όρια θυσίας ενώ, ταυτόχρονα, το ποσό της απαίτησης που εκτελείται είναι ελάχιστο σε σχέση με τη δυσανάλογα μεγάλη αξία του κατασχεθέντος (βλ. σχετ. Β.Βαθρακοκοίλη, Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμος Ε', άρθρο 951, αριθ.14). Ο οφειλέτης μπορεί, για την απόκρουση του επισπευδομένου ή για την ακύρωση του ήδη διενεργηθέντος πλειστηριασμού, να προβάλει ότι λόγω των συνθηκών που συντρέχουν, η πραγμάτωση του δικαιώματος από τον επισπεύδοντα δανειστή απαγορεύεται, διότι υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος (ΟλΑΠ 2/2019, ΟλΑΠ 6/2016, ΟλΑΠ 16/2006, ΑΠ 126/2019, ΑΠ 1116/2018, ΑΠ 1871/2014, ΑΠ 1504/2013, ΑΠ 298/2008 ΤΝΠ Νόμος). Ειδικά δε, μόνη η αδράνεια του δικαιούχου για την άσκηση του δικαιώματος επί χρόνο μικρότερο από τον απαιτούμενο για την παραγραφή, καθώς και η καλόπιστη πεποίθηση του υπόχρεου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα αυτού ή ότι αυτό δεν πρόκειται να ασκηθεί εναντίον του έστω και αν αυτή δημιουργήθηκε από την αδράνεια του δικαιούχου, δεν αρκεί καταρχήν να καταστήσει καταχρηστική την επιγενόμενη

άσκηση του δικαιώματος. Αν, όμως, η αδράνεια συνοδεύεται από ειδικές περιστάσεις που συνδέονται κυρίως με προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου και ο ίδιος μεταβάλλοντας τη στάση του επιχειρεί εκ των υστέρων ανατροπή της κατάστασης που έχει ήδη διαμορφωθεί και παγιωθεί, δεν είναι απαραίτητο να προκαλούνται από την επιχειρούμενη ανατροπή αφόρητες ή δυσβάστακτες για τον υπόχρεο καταστάσεις, αλλά αρκεί να επέρχονται δυσμενείς απλώς για τα συμφέροντα του επιπτώσεις, στην περίπτωση δε αυτή η άσκηση του δικαιώματος μπορεί να καταστεί μη ανεκτή κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη και συνεπώς καταχρηστική και απαγορευμένη (ΟλΑΠ 5/2011 ΕλλΔνη 2011.614. ΟλΑΠ 8/2001 ΕΕργΔ 2002.1407, ΑΠ 50/2020, ΑΠ 213/2020, ΑΠ 109/2019, ΑΠ 1225/2017, ΑΠ 553/2017, ΑΠ 151/2016, ΑΠ 131/2015, ΑΠ 971/2014, ΑΠ 436/2013, ΑΠ 298/2012 ΤΝΠ Νόμος). Όμως, μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκησή του, αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις, όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει στην πραγματικότητα συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματος του. Στο πλαίσιο αυτό ο δανειστής, ο οποίος ασκώντας συμβατικό δικαίωμά του επιδιώκει την είσπραξη της απαίτησής του, ενεργεί ασφαλώς προς ικανοποίηση θεμιτού συμφέροντος του, συνυφασμένου με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας αυτός ελεύθερα καταρχήν αποφασίζει, εκτός και πάλι αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και μάλιστα προφανής των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του δικαιώματος (ΑΠ 1352/2011, ΑΠ 1472/2004, ΕφΑθ 535/2018, ΕφΘεσ 473/2017, ΕφΔυτΜακ 26/2007, ΜονΠρΘεσ 6562/2021, ΜονΠρΘεσ 10452/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Αυτό συμβαίνει και όταν η συμπεριφορά του δανειστή που προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματος του, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα, δημιούργησαν στον οφειλέτη την εύλογη πεποίθηση ότι ο δανειστής δεν θα ασκούσε το δικαίωμά του στο χρόνο που το άσκησε, με αποτέλεσμα η πρόωρη άσκησή του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στον οφειλέτη και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική. Ειδικότερα, οι Τράπεζες, ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί που ασκούν αποφασιστική επίδραση στην ανάπτυξη και στη λειτουργία των χρηματοδοτούμενων απ' αυτές επιχειρήσεων, έχουν αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του χρηματοδοτικού τους έργου και οφείλουν να μεριμνούν για τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που χρηματοδοτούν, αφού από τη φύση της η πιστωτική σχέση, ως διαρκής έννομη σχέση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλομένων, επιβάλλει την υποχρέωση πίστης και προστασίας από την πλευρά των τραπεζών των συμφερόντων των πελατών τους, ώστε να αποφεύγονται υπέρμετρα επαχθείς γι' αυτούς συνέπειες. Συνεπώς και για το λόγο αυτό η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλόπιστης και σύμφωνης με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη εκπλήρωσης των αφειλόμενων παροχών και να αποφεύγεται αντίστοιχα κάθε κατάχρηση στη συμπεριφορά τους [ΑΠ 1352/2011 , ΕφΛαρ 17/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον τρίτο λόγο της ανακοπής της η ανακόπτουσα προβάλλει την ακυρότητα της ένδικης κατάσχεσης λόγω της εκ μέρους της καθ' ης προφανούς υπέρβασης των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του ασκούντος από αυτήν δικαιώματος και, ως εκ τούτου, λόγω καταχρηστικής συμπεριφοράς της καθ' ης η ανακοπή. Ότι, ειδικότερα, η καταχρηστικότητα έγκειται και ότι η καθ' ης η ανακοπή έσπευσε να ασκήσει το κατά το ανωτέρω βασιζόμενο σε άκυρους Γ.Ο.Σ. δικαίωμά της ως προς την έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής, καίτοι γνωρίζει ότι υφίσταται εκκρεμοδικία εξ υπόθεσης ρύθμισης της οφειλής της ανακόπτουσας βάσει του ν.3869/2010. Ότι η ίδια η ανακόπτουσα υπέγραψε την μοναδική για την ίδια ως

συμβαλλόμενη ένδικη σύμβαση δανείου, κατόπιν παράτρυνσης των γονέων της, οι οποίοι υπέγραψαν επίσης ως εγγυητές, προκειμένου να αποκτήσουν κύρια κατοικία για την οικογένειά τους, την οποία στη συνέχεια θα αξιοποιούσε η ανακόπτουσα ως οικία δική της ή της οικογένειας που θα δημιουργούσε. Ότι εξαιτίας γεγονότων που ήταν αδύνατον να προβλεφθούν ακόμα και με μέτρα άκρας σύνεσης και επιμέλειας, όπως η ενσκήψασα οικονομική κρίση, συρρικνώθηκαν δραματικά τα εισοδήματα των γονέων της και λόγω των υψηλών ποσοστών ανεργίας στους νέους την αδυναμία της ίδιας της ανακόπτουσας να ανεύρει μια σταθερή εργασία ικανή να εξασφαλίσει την καταβλητέα δόση του δανείου, με αποτέλεσμα να υπεισέλθει σε κατάσταση μόνιμης και ανυπαίτιας αδυναμίας πληρωμής των οφειλών της. Ότι προς τούτο κατέθεσε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Νίκαιας (Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας) την από 7.2.2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. δικογράφου 423/2013 αίτηση του ν. 3869/2010 για ρύθμιση των οφειλών της έναντι της πιστώτριάς της προτείνοντας σχέδιο διευθέτησης της οφειλής της, άλλως αιτούμενη να ρυθμιστεί δικαστικώς αυτή σύμφωνα με τα άρθρα 8 και 9 ν. 3869/2010, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 650/2018 απόφαση, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένα την προαναφερθείσα αυτή ως ουσία αβάσιμη, και, ως εκ τούτου, άσκησε την από 12.2.2019 και με αριθ. εκθ. κατάθεσης 1592/770/2019 έφεσή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 2582/2021 απόφαση, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και με ελλιπείς, ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες, απέρριψε την έφεσή της κατ' ουσίαν, δεχθέν ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της δήθεν από ενδεχόμενο δόλο, απορρίψασα την υπαγωγή της στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010. Ότι κατά της ανωτέρω τελεσίδικης απόφασης άσκησε νόμιμα και εμπρόθεσμα την από 7.2.2022 και με αριθ. εκθ. κατάθεσης 203/2022 αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Αρείου Πάγου, η συζήτηση της οποίας έχει οριστεί για την 21.3.2025, επομένως, εκκρεμεί μέχρι σήμερα η έκδοση αμετάκλητης απόφασης επί της προαναφερθείσας αίτησής της για την ρύθμιση της επίδικης οφειλής, γεγονός που τελεί σε πλήρη γνώση της καθ' ης. Ότι, επιπλέον, οι εγγυητές της επίδικης δανειακής σύμβασης έχουν ήδη πετύχει την ρύθμιση αυτής μέσω της υπαγωγής τους στις διατάξεις του ν. 3869/2010, δοθέντος ότι η υπ' αριθ. 26/2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Νίκαιας έκανε δεκτές τις από 7.2.2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. 422/27.3.2013 και 421/27.3.2013 αιτήσεις των γονέων της ρυθμίζοντας την επίδικη οφειλή, μέσω της εκ μέρους τους καταβολής του ποσού των 630,00 ευρώ επί μια τετραετία από έκαστο εξ αυτών και, εν συνεχεία, διέταξε την καταβολή του ποσού των 167,57 ευρώ από έκαστο εξ αυτών για την ρύθμιση του άρθρου 8 παρ.2 σε 120 δόσεις για την ρύθμιση του άρθρου 9 παρ.2, ενώ με την υπ' αριθ. 652/2018 απόφαση του ίδιου ως άνω Δικαστηρίου μεταρρυθμίστηκε η ανωτέρω απόφαση, ρυθμίζοντας εκ νέου τις οικείες οφειλές κρίνοντας ως «σημαντική και ουσιώδη» τη μεταγενέστερη της εν λόγω απόφασης μεταβολή της οικονομικής κατάστασης των αιτούντων, μέσω της καταβολής του ποσού των 400,00 ευρώ από έκαστο εξ αυτών για τη ρύθμιση του άρθρου 8 παρ.2. Ότι οι ανωτέρω εγγυητές της επίδικης σύμβασης έχουν ήδη ολοκληρώσει τις καταβολές του άρθρου 8 παρ.2 και πλέον καταβάλλουν τις δόσεις για την εξαίρεση της κύριας κατοικίας τους, σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ.2 ν.3869/2010, και, ως εκ τούτου, η επίδικη δανειακή σύμβαση εξυπηρετείται μερικώς από τους εγγυητές αυτής. Ότι, κατά συνέπεια, η ένδικη κατάσχεση επιβλήθηκε εις βάρος της κατά κατάχρηση του δικαιώματος της καθ' ης, η οποία, αφενός, εισπράττει μέχρι και σήμερα ανελλιπώς χρήματα για την εξυπηρέτηση της εν λόγω δανειακής σύμβασης, έστω μέσω των εγγυητών, και, αφετέρου, γνωρίζει όλα τα οικονομικά στοιχεία, τόσο της ανακόπτουσας όσο και των γονέων της και γνωρίζει ότι δεν υφίσταται υπαιτιότητα της ανακόπτουσας για την αδυναμία καταβολής της δόσης της δανειακής

σύμβασης εκ μέρους της. Ότι οι ανωτέρω εγγυητές έχουν ήδη καταβάλει το συνολικό ποσό των 14.411,02 ευρώ, για το οποίο ουδόλως η καθ' ης δηλώνει με την προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή ότι επιφυλάσσεται, ως εκ τούτου, η ένδικη απαίτηση έχει ρυθμισθεί δυνάμει των ανωτέρω αναφερόμενων αποφάσεων του Ειρηνοδικείου Νίκαιας και βάσει του άρθρου 8 ν.3869/2010 και έχουν ολοκληρώσει ήδη τις καταβολές τους. Ότι, επιπλέον, και εν αναμονή της ως άνω εκδίκασης της αιτήσεως αναίρεσης της ανακόπτουσας την 6.11.2023, υπέβαλε την με αριθ. πρωτ. 258056 αίτηση του ν.4738/2020 στην πλατφόρμα εξωδικαστικού μηχανισμού ρύθμισης οφειλών, εντάσσοντας προς ρύθμιση και την επίδικη οφειλή, αλλά η καθ' ης αρνήθηκε να συμμετάσχει στη διαδικασία, άνευ επαρκούς αιτιολογίας, ματαιώνοντας την εν λόγω προσπάθεια ρύθμισης, ενώ, εν συνεχεία, επανέφερε την αίτηση σε στάδιο συμπλήρωσης στοιχείων και η καθ' ης αναιτιολόγητα δεν συμμετείχε, με αποτέλεσμα να ολοκληρωθεί η ως άνω αίτησή της με το χαρακτηρισμό «ΑΚΑΡΠΗ ΠΕΡΑΙΩΣΗ/ ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣΑ». Ότι, περαιτέρω, το δικηγορικό γραφείο που έχει αναλάβει την υπόθεση της ανακόπτουσας βρίσκεται ήδη από τον Νοέμβριο του 2023 σε απευθείας επικοινωνία με την καθ' ης, προκειμένου η ανακόπτουσα να διευθετήσει την επίδικη οφειλή συνομιλώντας με τον εκπρόσωπο της καθ' ης, κο Μαυρουδή, ο οποίος διαβεβαίωνε ότι μέσω της πλατφόρμας του Εξωδικαστικού Μηχανισμού Ρύθμισης Οφειλών, θα επιτευχθεί σύμβαση ρύθμισης και ότι η ανακόπτουσα θα μπορέσει έτσι να ρυθμίσει την οφειλή της, κάτι, ωστόσο, που ουδέποτε συνέβη, και ο δικηγόρος της ανακόπτουσας συνέχισε να συνομιλεί με διαφορετικό πλέον εκπρόσωπο της καθ' ης, ήτοι την κα Καράμπελα, η οποία ενημέρωσε ότι θα είναι πλέον η χειρίστρια της ένδικης υπόθεσής. Ότι, αφού ο δικηγόρος της συνομίλησε τηλεφωνικώς μαζί της την 29.7.2024, τον ενημέρωσε ότι, εφόσον επιδεικνύει ειλικρινή πρόθεση προς διευθέτηση της επίδικης οφειλής, πρόκειται να βρεθεί άμεσα λύση και η τελευταία να ρυθμιστεί εκ νέου, με αποτέλεσμα κατά τον ανωτέρω χρόνο να βρίσκεται σε διαδικασία διαπραγματεύσεων και αποστολής από μέρους της οικονομικών, περιουσιακών στοιχείων, προκειμένου να λάβει μία πρόταση ρύθμισης από την καθ' ης. Ότι τα ανωτέρω δημιούργησαν στην ανακόπτουσα την εύλογη πεποίθηση ότι θα διευθετηθεί εξωδικαστικά η επίδικη οφειλή της προς την καθ' ης και ότι αυτή δεν θα προχωρήσει σε αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος της, τουλάχιστον μέχρι την γνωστοποίηση της εκ μέρους της πρότασης ρύθμισης και της απόρριψης/αποδοχής από πλευράς της ανακόπτουσας, πράγμα που τελικώς δεν έπραξε, καθώς επέσπευσε την ένδικη εκτέλεση επιδεικνύοντας και με αυτόν τον τρόπο καταχρηστική συμπεριφορά. Ότι, τέλος, η καθ' ης προέβη στην επιβολή της προσβαλλόμενης κατάσχεσης για ικανοποίηση ποσού 123.474,01 ευρώ, ενώ η αγοραία αξία της ακίνητης περιουσίας της ανακόπτουσας, με βάση την εκτίμηση της ίδιας της καθ' ης στην πλατφόρμα του εξωδικαστικού μηχανισμού ρύθμισης οφειλών, ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 324.253,37 ευρώ, το οποίο είναι σχεδόν τριπλάσιο του ποσού που επιδιώκει να εισπράξει η καθ' ης, ήτοι επιδιώκεται παντελώς δυσανάλογα η ικανοποίηση της τελευταίας για καταφανώς πολύ χαμηλότερο ποσό-απαίτηση σε σχέση με την αξία της ακίνητης περιουσίας επί της οποίας έχει επιβληθεί κατάσχεση, γεγονός που προσδίδει καταχρηστικότητα στην συμπεριφορά της καθ' ης. Ο προκείμενος λόγος, κατά το μέρος, που αυτός αφορά σε καταχρηστικούς όρους της σύμβασης πίστωσης, είναι απορριπτέος ως αορίστως προβαλλόμενος, καθώς δεν εκτίθενται με σαφή και συγκεκριμένο τρόπο τόσο οι καταχρηστικοί όροι όσο και η βλάβη που επέφερε η εφαρμογή αυτών στην δανειακή σύμβαση και στο ποσό του χρεωστικού καταλοίπου. Κατά το μέρος, που ο λόγος αφορά στην εισέτι εκκρεμή αίτηση υπαγωγής της ανακόπτουσας στον ν.3869/2010, αυτός είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται η ανακόπτουσα, και εάν υποτεθεί ότι είναι αληθινά, δεν αρκούν για να περιαγάγουν την άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης σε προφανή

υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν στην ένδικη υπόθεση η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του, ενόψει και του ότι η ανακόπτουσα δεν επικαλείται συγκεκριμένες ενέργειες της καθ' ης και, μάλιστα, επαναλαμβανόμενες για αρκετό χρόνο, από τις οποίες θα μπορούσε εύλογα να συναχθεί πρόθεσή της να μην ασκήσει το δικαίωμά της για επίσπευση αναγκαστικής εκτέλεσης, ούτε σχετικές περί τούτου διαβεβαιώσεις της, ώστε η μετέπειτα συμπεριφορά της που εντάσσεται στο πλαίσιο του δικαιώματός της για διαχείριση και προστασία της περιουσίας της, να παρίσταται τυχόν ως αιφνίδια μεταβολή της προηγηθείσας συμπεριφοράς της και ανατροπή μιας κατάστασης που αυτή είχε δημιουργήσει. Ακόμη, μόνη η στέρηση της δυνατότητας ελεύθερης διάθεσης και αξιοποίησης του κατασχεθέντος ακινήτου και η τυχόν απώλειά του δεν αποτελεί ιδιαίτερα επαχθή και μη ανεκτή κατά τους κανόνες των χρηστών ηθών συνέπεια από την επίσπευση της ένδικης αναγκαστικής εκτέλεσης, σε σχέση μ' αυτές που θα υφίστατο η καθ' ης εάν δεν ασκούσε το δικαίωμά της, αφού αυτή συνιστά την εκ του νόμου συνέπεια κάθε αναγκαστικής κατάσχεσης και όχι μόνο της επίδικης. Επιπροσθέτως, το γεγονός ότι το κατασχεθέν ακίνητο αποτελεί, κατά τους ισχυρισμούς της ανακόπτουσας, την πρώτη και μοναδική κατοικία της, χωρίς να εκτίθεται ότι υφίστανται έτερα περιουσιακά στοιχεία, που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν προς ικανοποίηση της απαίτησης της καθ' ης, δεν καθιστά άνευ ετέρου την επιβολή κατάσχεσης επ' αυτού καταχρηστική, δεδομένου ότι η προστασία της πρώτης κατοικίας έχει αποτελέσει αντικείμενο ρητών νομοθετικών προβλέψεων, ήτοι αρχικά του Ν. 3869/2010, εν συνεχεία του Ν. 4605/2019, έπειτα του Ν. 4714/2020 και ακολούθως του Ν. 4738/2020, βάσει των σε κάθε νομοθέτημα τιθέμενων προϋποθέσεων, τη συνδρομή των οποίων ουδόλως επικαλείται και αποδεικνύει η ανακόπτουσα. Σε συνδυασμό, μάλιστα, και με την επί μακρό χρόνο γενική νομοθετική αναστολή όλων των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας είχε παρασχεθεί νομοθετικά ένα μεγάλο χρονικό διάστημα στους οφειλέτες να τεθούν υπό την προστασία κάποιας νομοθετικής ρύθμισης, ή έστω εκουσίως να προχωρήσουν σε ρύθμιση του χρέους, εξοφλώντας το σταδιακά. Δεν δύναται, δε, μέσω της κατασκευής της καταχρηστικότητας δικαστικά να παρακαμφθεί η σαφής νομοθετική βούληση περί προστασίας της πρώτης κατοικίας αποκλειστικά και μόνο στο πλαίσιο του κάθε φορά ισχύοντος ειδικού νομοθετικού καθεστώτος προστασίας αυτής και να οδηγηθεί κανείς σε γενική απαγόρευση της κατάσχεσης και πλειστηριασμού της πρώτης κατοικίας, αφού αυτό θα καθιστούσε περιττή την όλη τυπική και αυστηρή διαδικασία που πρέπει να τηρήσει ένας οφειλέτης για να πετύχει την προστασία των ανωτέρω νόμων και θα καταστρατηγούσε τον σκοπό του νομοθέτη και τις σαφείς προβλέψεις των σχετικών διατάξεων, οδηγώντας ταυτόχρονα σε ευμενέστερη θέση τους οφειλέτες, οι οποίοι δεν πληρούν τα κριτήρια ένταξης στους ανωτέρω νόμους, οι οποίοι νόμοι κυρίως αποβλέπουν στην προστασία των ευάλωτων ομάδων, αφού κάποιος οφειλέτης χωρίς να ανήκει σε κατηγορία προσώπου που νομοθετικά έχει κριθεί άξιος προστασίας και χωρίς ταυτόχρονα να υπάκειται στο πλέγμα υποχρεώσεων που επιβάλλει ο νομοθέτης ως αντίβαρο για την προστασία της πρώτης του κατοικίας, θα την εξαιρούσε σε κάθε περίπτωση απ' την κατάσχεση των περιουσιακών του στοιχείων. Το γεγονός δε ότι η καθ' ης η ανακοπή επισπεύδει την προσβαλλόμενη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης ενώ εκκρεμεί η ως άνω αίτηση υπαγωγής της ανακόπτουσας στις διατάξεις του ν. 3869/2010, κατόπιν άσκησης από την ανακόπτουσα αίτησης αναίρεσης κατά της υπ' αριθ. 2582/2021 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο απέρριψε την έφεσή της κατ' ουσίαν, δεχθείσα ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της από ενδεχόμενο δόλο, απορρίψαν την υπαγωγή της στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010, και, επομένως, εκκρεμεί η έκδοση αμετάκλητης απόφασης επί της προαναφερθείσας αίτησής της για την

που αφορά στην καταχρηστική συμπεριφορά της καθ' ης, η οποία επέβαλε την ένδικη κατάσχεση εν μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ των διάδικων μερών, κρίνεται ως νόμιμος, ερειδόμενος στις αναφερόμενες στην ανωτέρω νομική σκέψη διατάξεις, και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από την εκτίμηση της έναρκης κατάθεσης της μάρτυρα απόδειξης, , η οποία εξετάστηκε νομότυπα στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου κατά την συζήτηση της παρούσας υπόθεσης, και περιέχεται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, και του συνόλου των εγγράφων, που προσκομίσθηκαν από αμφότερους τους διαδίκους, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, που αφορούν στο πραγματικό του προκείμενου λόγου ανακοπής: Δυνάμει της υπ' αριθ. σύμβασης ανοίγματος πίστωσης σε ιδιώτες με ανοικτό λογαριασμό, η οποία συνάφθηκε ανάμεσα στην ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία », την ανακόπτουσα ως πιστούχο και τους γονείς της ανακόπτουσας (μάρτυρα απόδειξης), με την ιδιότητα των εγγυητών, χορηγήθηκε στην ανακόπτουσα πίστωση με ανοικτό λογαριασμό με πιστωτικό όριο 285.316,00 ευρώ, σύμφωνα με τους όρους και τις συμφωνίες που περιλαμβάνονται στη σύμβαση αυτή. Λόγω μη κανονικής πληρωμής των δόσεων του ανωτέρω δανείου, που ήταν καταβλητέες από την 24.1.2013 μέχρι την 24.6.2014, η ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία « ως διάδοχος της ανωτέρω συμβαλλόμενης πιστώτριας ασκώντας τα δικαιώματά της που απορρέουν από τον νόμο και την ανωτέρω σύμβαση, ειδικά από τον όρο 42 αυτής, προέβη την 23.7.2014 στο κλείσιμο του λογαριασμού με κωδικό δανείου και με την από 26.8.2015 εξώδικη δήλωση, καταγγελία και πρόσκληση, η οποία επιδόθηκε νόμιμα στην ανακόπτουσα με την υπ' αριθ. 8688Δ/17.9.2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών , γνωστοποίησε σε αυτήν την καταγγελία της σύμβασης, το κλείσιμο του ενήμερου λογαριασμού του δανείου, την μεταφορά του χρεωστικού υπολοίπου αυτού, ποσού 178.172,30 ευρώ, σε λογαριασμό οριστικής καθυστέρησης και την κάλεσε να καταβάλει άμεσα το ανωτέρω χρεωστικό υπόλοιπο του λογαριασμού αυτού, εντόκως από την επομένη της επίδοσης της καταγγελίας μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση. Καθώς η ανακόπτουσα, παρά τις οχλήσεις της προς καταβολή, αρνήθηκε να καταβάλει το σε βάρος της χρεωστικό υπόλοιπο του λογαριασμού, η καθ' ης η ανακοπή κατέθεσε την από 6.6.2023 αίτησή και προς τούτο εκδόθηκε η υπ' αριθ. 549/2023 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, το οποίο διέταξε την ανακόπτουσα να καταβάλει στην καθ' ης με την ιδιότητά της ως διαχειρίστριας τιτλοποιημένων απαιτήσεων και πληρεξουσίας της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία « Υ /», ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας «Τ Ξ.», το ποσό των 122.129,01 ευρώ, κατά περιορισμό της συνολικής απαίτησης, εντόκως από την 7.2.2023 μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση, με το προβλεπόμενο στη σύμβαση και το νόμο επιτόκιο υπερημερίας, πάντων τούτων κεφαλαιοποιουμένων και ανατοκιζομένων ανά εξάμηνο, σύμφωνα με τη σύμβαση (όρος 25) και το άρθρο 12 ν.2601/98. Η εν λόγω διαταγή πληρωμής δημοσιεύθηκε την 19.9.2023, απόγραφο της διαταγής πληρωμής εκδόθηκε την 27.9.2023 με αριθμό επιταγή προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του ανωτέρω πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως προρρηθείσας διαταγής πληρωμής επιδόθηκε στην ανακόπτουσα με την υπ' αριθ. Η-8164/4.10.2023 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Αθηνών

Προ της καταγγελίας της σύμβασης πίστωσης η ανακόπτουσα είχε καταθέσει ενώπιον του Ειρηνοδικείου

ρύθμιση της επίδικης οφειλής και για την εξαίρεση της πρώτης κατοικίας της, δεν καθιστά αφ' εαυτού την συμπεριφορά της καταχρηστική, διότι, με βάση τα εκτιθέμενα στην υπό κρίση ανακοπή, έχει ήδη απορριφθεί η εν λόγω αίτηση σε πρώτο και σε δεύτερο βαθμό, η δε ανακόπτουσα δεν στερείται του δικαιώματος προστασίας της από την επίσπευση σε βάρος της αναγκαστικής εκτελέσεως στο πλαίσιο της ως άνω δίκης, καθόσον της παρέχεται η αίτηση του άρθρου 6 παρ. 5 ν.3869/2010 (πρβλ. ΕφΛαρ 544/2019 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2020.312). Επιπροσθέτως, επί τη βάσει του άρθρου 12 παρ.1 ν.3869/2010, η ήδη γενόμενη από τους εγγυητές γονείς της ρύθμιση και η καταβολή από αυτούς του ποσού, που υποχρεώθηκαν να καταβάλουν, δεν ασκεί επιρροή στην υποχρέωση της ανακόπτουσας ως προς το υπόλοιπο της οφειλής. Περαιτέρω, ο λόγος, κατά το μέρους που αφορά στην δυσαναλογία μεταξύ της επιταχθείσας απαίτησης και της εμπορικής αξίας του κατασχεθέντος ακινήτου, είναι απορριπτέος ως αόριστος, διότι η ανακόπτουσα όφειλε να διαλαμβάνει στην ανακοπή της, αφενός, τις τυχόν υφιστάμενες απαιτήσεις των λοιπών δανειστών που επιφυλάσσουν στον εαυτό τους νόμιμο δικαίωμα αναγγελίας, δοθέντος ότι η κατάσχεση κατατείνει στην ικανοποίηση όχι μόνο της επισπεύδουσας, αλλά και όλων των δανειστών που πρόκειται να αναγγελθούν, και, αφετέρου, να εκθέτει ότι έχει αντιπροτείνει συγκεκριμένη ρύθμιση της ένδικης οφειλής με συγκεκριμένους επωφελείς για αμφότερα τα μέρη όρους ή έτερο ή πλείονα περιουσιακά του στοιχεία, ελάσσονος εμπορικής αξίας, από την εκπλειστηρίαση, άμως, των οποίων ηδύνατο η καθ' ης αρχικά να ικανοποιήσει την απαίτησή της καθώς και να καταστεί εν γένει ευχερής και επωφελής για τους τυχόν έτερους δανειστές της ανακόπτουσας η αναγκαστική εκτέλεση και δη η κατάσχεση επί αυτών, προκειμένου να δύναται τουλάχιστον ορισμένα να αντιπροτείνει με σαφή και συγκεκριμένο τρόπο ηπιότερο μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης και ικανοποίησης της αξίωσης της καθ' ης εκ του συνόλου της περιουσίας της οφειλέτιδας ανακόπτουσας. Αντιθέτως, η ανακόπτουσα ουδέν των ανωτέρω αναφέρει, με αποτέλεσμα το παρόν Δικαστήριο να μην δύναται να ερευνήσει τον επιχειρούμενο να θεμελιωθεί στις περί καταχρηστικότητας διατάξεις λόγο, καθώς με την εν λόγω αοριστία υφίσταται ουσιώδης αδυναμία έρευνας περί του εάν η επιβληθείσα αναγκαστική κατάσχεση είναι το μόνο κατάλληλο και αναγκαίο μέσο ή υπάρχει ηπιότερο της ένδικης κατάσχεσης μέσο για να επιτευχθεί ο σκοπός της εκτελεστικής διαδικασίας, ή να περιορίσει διά μερικής, άρα ορισμένης, ακύρωσης την κατάσχεση στο περιουσιακό στοιχείο της ανακόπτουσας, του εάν η ζημία που θα προκαλέσει στην θιγόμενη ανακόπτουσα τυγχάνει ή όχι δυσανάλογα μεγάλη και επιβαρυντική για την τελευταία, και του εάν τα ωφελήματα που επιδιώκει η καθ' ης επισπεύδουσα με τη συγκεκριμένη πράξη εκτέλεσης ευρίσκονται ή όχι σε αρμόζουσα λογική ακολουθία με τις αρνητικές επιπτώσεις της για την ανακόπτουσαα οφειλέτη, ώστε τελικά να δύναται να κριθεί εάν παραβιάζεται ή όχι η αρχή της καταλληλότητας, η αρχή της αναγκαιότητας ή του ηπιότερου μέσου, αλλά και η αρχή αναλογικότητας υπό στενή έννοια. Τέλος, δέον να σημειωθεί ότι, εφόσον εκτιμάται ως επιμέρους λόγος της ανακοπής η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης να καταγγείλει την ένδικη σύμβαση δανείου και να κλείσει τον λογαριασμό εξυπηρέτησης αυτής αδικαιολόγητα και χωρίς κανένα συμφέρον της, καίτοι γνωρίζει ότι έτσι οδηγεί την ανακόπτουσα στην οικονομική της καταστροφή, ο λόγος κατά το παρόν σκέλος είναι απορριπτέος ως προδήλως αόριστος, καθώς δεν εκτίθενται πραγματικά περιστατικά που να θεμελιώνουν την αδικαιολόγητη, κατά την ανακόπτουσα, στάση κατά αυτής, που αφορά στο κλείσιμο του λογαριασμού εξυπηρέτησης της δανειακής σύμβασης και στην καταγγελία της τελευταίας, καθώς και την ανυπαρξία οιουδήποτε συμφέροντος της καθ' ης να εκκινήσει την διαδικασία ικανοποίησης της έναντι της ανακόπτουσας απαίτησής της, ενώ η παράθεση οριστικής απόφασης έτερου Δικαστηρίου δεν αρκεί για να καταστεί αυτός ο λόγος ορισμένος. Περαιτέρω, ο λόγος

Νίκαιας την από 7.2.2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. δικογράφου 423/2013 αίτηση βάσει του ν.3869/2010 για ρύθμιση των οφειλών της έναντι της πιστώτριάς της προτείνοντας σχέδιο διευθέτησης της οφειλής της, άλλως αιτούμενη να ρυθμιστεί δικαστικώς αυτή σύμφωνα με τα άρθρα 8 και 9 ν. 3869/2010. Επί της εν λόγω αίτησης εκδόθηκε η υπ' αριθ. 650/2018 απόφαση, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο απέρριψε αυτήν ως ουσία αβάσιμη, καθώς, κατά το σκεπτικό της, η ανακόπτουσα περιήλθε δολίως σε γενική και μόνιμη αδυναμία πληρωμών των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της και, ως εκ τούτου, δεν πληρούσε τους όρους υπαγωγής της στον ν.3869/2010. Κατά της ανωτέρω απόφασης άσκησε την από 12.2.2019 και με αριθ. εκθ. κατάθεσης 1592/770/2019 έφεσή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 2582/2021 απόφαση, με την οποία το ανωτέρω Δικαστήριο απέρριψε την έφεσή της κατ' ουσίαν, δεχθέν ομοίως με το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων οφειλών της από ενδεχόμενο δόλο. Κατά δε της ανωτέρω τελεσίδικης απόφασης έχει ήδη ασκήσει την από 7.2.2022 και με αριθ. εκθ. κατάθεσης 203/2022 αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Αρείου Πάγου, η συζήτηση της οποίας έχει ορισθεί για την 21.3.2025. Σύμφωνα με τον σχετικό ισχυρισμό της ανακόπτουσας εν αναμονή της ως άνω εκδίκασης της αιτήσεως αναίρεσης αυτής την 6.11.2023, υπέβαλε την με αριθ. πρωτ. 258056 αίτηση του ν.4738/2020 στην πλατφόρμα εξωδικαστικού μηχανισμού ρύθμισης οφειλών, εντάσσοντας προς ρύθμιση και την επίδικη οφειλή, αλλά η καθ' ης αρνήθηκε να συμμετάσχει στη διαδικασία, άνευ επαρκούς αιτιολογίας, ματαιώνοντας την εν λόγω προσπάθεια ρύθμισης, ενώ, εν συνεχεία, επανέφερε την αίτηση σε στάδιο συμπλήρωσης στοιχείων και η καθ' ης αναιτιολόγητα δεν συμμετείχε, με αποτέλεσμα να ολοκληρωθεί η ως άνω αίτησή της με το χαρακτηρισμό «ΑΚΑΡΠΗ ΠΕΡΑΙΩΣΗ/ ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣΑ». Ωστόσο, βάσει της διάταξης του άρθρου 7 παρ.3 ν.4738/2020, όπου προβλέπεται ότι η υποβολή αίτησης για υπαγωγή στη διαδικασία εξωδικαστικής ρύθμισης οφειλών δεν επιτρέπεται εφόσον: α) το σύνολο των οφειλών του προσώπου της παρ. 1 σε χρηματοδοτικούς φορείς, στο Δημόσιο και στους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης δεν υπερβαίνει το ποσό των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ, β) το πρόσωπο της παρ. 1 έχει υποβάλει αίτηση ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου για την επικύρωση συμφωνίας εξυγίανσης ή για την κήρυξή του σε πτώχευση ή για υπαγωγή στη διαδικασία του ν. 3588/2007 (Α΄ 153) ή του ν. 3869/2010 (Α΄ 130) ή του ν. 4605/2019 (Α΄ 52) ή του ν. 4469/2017 (Α΄ 62), εκτός εάν έχει υπάρξει έγκυρη παραίτησή του από τις εν λόγω διαδικασίες, μέχρι την ημερομηνία υποβολής της αίτησης για υπαγωγή στη διαδικασία εξωδικαστικής ρύθμισης οφειλών, η ανακόπτουσα, της οποίας εισέτι εκκρεμεί η αίτηση υπαγωγής της στον ν.3869/2010 δεν πληροί τους όρους υπαγωγής της στον ανωτέρω νόμο. Συνεπώς, δεν αποδεικνύεται ότι καταχρηστικά η καθ' ης αρνήθηκε την συμμετοχή της στον εξωδικαστικό συμβιβασμό. Περαιτέρω, η ανακόπτουσα διατείνεται προς θεμελίωση της καταχρηστικότητας ως προς την συμπεριφορά της καθ' ης ότι η ένδικη αναγκαστική εκτέλεση διά της προσβαλλόμενης κατάσχεσης έλαβε χώρα εν μέσω διαπραγματεύσεων επί σκοπώ ρύθμισης της οφειλής της ανακόπτουσας. Ωστόσο, εκ των προσκομισθέντων εγγράφων, μεταξύ αυτών και των μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με ημερομηνίες 27.9.2024 και 18.10.2024, σε συνδυασμό με την ένορκη εξέταση της μητέρας της ανακόπτουσας και εκ των συμβληθέντων στην σύμβαση πίστωσης εγγυητών προκύπτει ότι, πέραν του εκ του νόμου απρόσφορου της υποβολής εκ μέρους της ανακόπτουσας αίτησης του ν.4738/2020, κατά τα ως άνω διαληφθέντα, η όποια προσπάθεια εκ μέρους της ανακόπτουσας να προτείνει και μάλιστα συγκεκριμένα στην καθ' ης πρόγραμμα προκαταβολής και μηνιαίων δόσεων έλαβε χώρα μεταγενέστερα της διενεργηθείσας την 3.7.2024 κατάσχεσης και ενόψει της εκδίκασης τόσο της παρούσας ανακοπής όσο και της ήδη ασκηθείσας ανακοπής κατά του

εκτελεστού τίτλου και της από 27.9.2023 επιταγής προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του ανωτέρω πρώτου εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθ. 549/2023 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά. Τόσο από τα ανωτέρω μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, όπου σε αμφότερα αναφέρεται «Σε συνέχεια των (τηλεφωνικών) επικοινωνιών μας...», όσο και από την έναρξη εξέταση της μάρτυρα απόδειξης, στην οποία ουδεμία σχετική αναφορά γίνεται ως προς την έναρξη των προβαλλόμενων από την ανακόπτουσα διαπραγματεύσεων, ουδόλως αποδεικνύεται οιαδήποτε έμπρακτη προσπάθεια εκ μέρους της ανακόπτουσας να ρυθμίσει την οφειλή της σε χρόνο προ της 3.7.2024, ήτοι προ της επιβολής της ένδικης κατάσχεσης, καθώς από ουδέν αποδεικτικό μέσο δύναται να αποδειχθεί τούτο. Συνεπώς, ο ισχυρισμός της ανακόπτουσας περί επιβολής της ένδικης κατάσχεσης εν μέσω διαπραγματεύσεων δεν αποδεικνύεται με τον εν λόγω ισχυρισμό να κρίνεται ως προδήλως ωφιγενής σε σχέση με τον χρόνο κατάσχεσης και η όποια τυχόν σχηματισθείσα εύλογη πεποίθηση της ανακόπτουσας δεν θα μπορούσε να αφορά στην ήδη προ της έναρξης των μεταξύ των διαδίκων διαπραγματεύσεων διενεργηθείσα κατάσχεση, καθώς η έναρξη της επικοινωνίας μεταξύ των δίαδικων μερών προς εξεύρεση εξωδικαστικής επίλυσης της διαφοράς διά της ρύθμισης της οφειλής της ανακόπτουσας, η οποία με το με ημερομηνία 27.9.2024 προβαίνει σε συγκεκριμένη πρόταση ρύθμισης (προκαταβολή ποσού 8.000,00 ευρώ και 500,00 ευρώ/μήνα για 20 έτη), εντοπίζεται χρονικά όχι προ της διενέργειας της ένδικης κατάσχεσης. Συνεπώς, μη αποδειχθεισών των προβαλλόμενων από την ανακόπτουσα αιτιάσεων έναντι της καθ' ης και μη αποδειχθείσας καταχρηστικής συμπεριφοράς αυτής με την επιβολή της κατάσχεσης εν μέσω διαπραγματεύσεων, ο σχετικός λόγος ανακοπής, κατά το μέρος εκείνου που ερευνάται ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Με τον τέταρτο λόγο της ανακοπής της η ανακόπτουσα διώκει την ακύρωση της προσβαλλόμενης έκθεσης κατάσχεσης για τον λόγο ότι έχει ήδη ασκήσει την ανωτέρω υπό Α' συνεκδικαζόμενη ανακοπή κατά της υπ' αριθ. 549/2023 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά και της από 27.9.2023 επιταγής προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, η οποία είναι βέβαιο ότι θα ευδοκιμήσει, συνεπώς, ελλείψει νόμιμου εκτελεστού τίτλου διά της ευδοκίμησης της ανωτέρω αναφερόμενης ανακοπής, πρέπει να ακυρωθεί και η βάσει της διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά ως εκτελεστού τίτλου και της από 27.9.2023 επιταγής προς πληρωμή ως πρώτης πράξης της ένδικης εκτέλεσης έκθεση κατάσχεσης. Ο προκείμενος λόγος κρίνεται απορριπτέος, αφενός, ως προδήλως αόριστος, καθώς η ανακόπτουσα αρκείται στην αοριστόλογη αναφορά ότι η υπό Α 'ανακοπή μετά βεβαιότητας θα γίνει δεκτή, αφετέρου, ως αλυσιτελής ως προς την υπό Α' ανακοπή βάσει του άρθρου 632 ΚΠολΔ και την ακύρωση του ένδικου εκτελεστού τίτλου, καθώς ήδη κατά τα ανωτέρω σκεπτικό της παρούσας, άπαντες οι λόγοι που βάλλουν κατά της υπ' αριθ. 549/2023 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά κρίθηκαν απορριπτέοι, συνεπώς, ο εκτελεστός τίτλος, στον οποίο ερείδεται η ένδικη αναγκαστική εκτέλεση δεν κρίθηκε ότι δέον να ακυρωθεί αλλά, αντιθέτως, δια της απόρριψης της ανακοπής το παρόν Δικαστήριο επικυρώνει την ανωτέρω διαταγή πληρωμής. Δέον να σημειωθεί ότι ο παρών λόγος, κατά την εκτίμησή του, αφορά μόνο στην έλλειψη του καθεαυτού εκτελεστού τίτλου και όχι και στην ακύρωση της από 27.9.2023 επιταγής προς πληρωμή, καθώς η ίδια η ανακόπτουσα εκθέτει διά αυτού ότι η εν λόγω ένδικη επιταγή θα ακυρωθεί ομοίως ελλείψει εκτελεστού τίτλου.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, μη υπάρχοντος άλλου λόγου ανακοπής προς εξέταση, πρέπει η ένδικη υπό Β' ανακοπή να απορριφθεί. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα για τις συνεκδικαζόμενες ανακοπές θα πρέπει, κατά την κρίση

του Δικαστηρίου, να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων στο σύνολό τους βάσει της διάταξης του άρθρου 179 ΚΠολΔ, σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ: Α) α) την από 18.10.2023 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης ανακοπή και β) τους από 22.10.2024 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης πρόσθετους λόγους της ανωτέρω ανακοπής και Β) την από 12.9.2024 και με γενικό και ειδικό αριθμούς κατάθεσης ανακοπή αντιμωλία των διαδίκων.

Α. ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την υπό Α΄ ανακοπή κατά της υπ' αριθ. διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθ. διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά.

ΔΕΧΕΤΑΙ την υπό Α΄ ανακοπή κατά της από 27.9.2023 επιταγής προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθ. διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την από 27.9.2023 επιταγή προς πληρωμή, κάτωθι του αντιγράφου εκ του πρώτου εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθ. διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά.

Β. ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την υπό Β΄ ανακοπή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων στο σύνολό τους για άπασες τις ανωτέρω σωρευόμενες και συνεκδικαζόμενες ανακοπές.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στον Πειραιά την 17.1.2025.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ